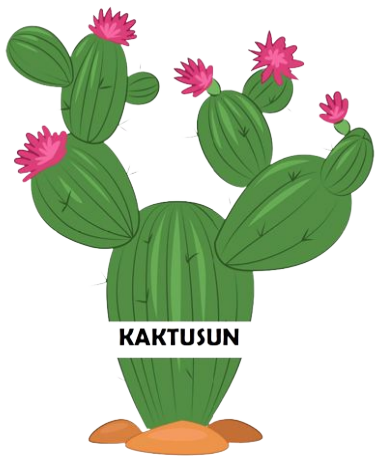
TUĞÇE AKSAL

MAT

müptela

"Toprak gibi sessiz olduğum an bil ki; şimşek gibi gökte gürlüyor feryadım."

Mevlana

Uraz

Sessizlik...

Konu Patron olduğunda alameti hayra yorulmayacak bir iletişim şekliydi. Ölümle yaşam arasında denge kurmaya çalışırken hayal meyal hatırladığım yüz, haftalardır karşıma çıkmamıştı. Hiçbir anlamda... Fırtınasını yıkımdan başka bir şey getirmeyen adamın da sessizliği ancak bu kadar heybetli olmalıydı zaten. İstediğim buydu ama bu kadar kolay elde etmem normal değildi. Hem de hiç... Mutlaka bir planı olmalıydı.

Şah-Mat diyeceği bir plan... Hayata geçirmiyor olması bu gerçeği değiştirmezdi. Belki de bu onun için yeni bir oyundu. Kendini kedi ilan etmişti ama unuttuğu bir şey vardı; karşısındaki artık ne vezir ne de bir fareydi; karşısındaki Kurt'tu.

Kurt Uraz.

Yine de olası ihtimaller yüzünden, ikinci hayatımın eli kolu geçmişime bağlıydı. Geleceğim ise kelimenin tam anlamıyla meçhuldü, faili belli olan. Yer Fıstığı... Sırf onun yüzünden lanet olasıca okula devam etmek zorundaydım. Patron'un hamlesini görmeden, onu gözümün önünden ayıramazdım. Bir kez daha yaşam savaşı vermesine izin veremezdim. Asla!

Peki ne yapacaktım?

Patron yoksa dövüş de yoktu. Bu zamana kadar bi-

riktirdiğim paralar, hastane masraflarına bile yetmemişti. Tedavime evde devam edeceğimi söylediğim günün üzerinden üç hafta geçmişti ama yaralarım sanki ilk günkü tazeliğini koruyordu. Tişörtümü sıyırıp nasır tutmuş parmaklarımı dikiş yerlerimin üzerinde gezdirdim. Hissettirdiği zevk, tarifsizdi. Acı bedenimi canlı tutan tek velinimetimdi. Sırf bu his yüzünden, ömrümün sonuna kadar dikişlerimin taze kalmasını sağlayabilirdim ama artık toparlanmam gerekiyordu. Bir işe ihtiyacım vardı. Hem okul taksitlerini ödeyeceğim, hem de yaşamımı idame ettirebileceğim bir işe... Ama ne?

Ne yapabilirdim ki?

Vurup kırmaktan, can yakmaktan başka ne gelirdi elimden?

"Sen daha duşa girmedin mi lan?"

Haftalardır üzerimde olan baskının kahramanı kapının eşiğinde belirdi. "Geç kalacağız, geç!" Sarı'ya bakma gereği duymadan gri tişörtümü tamamen sıyırdım. Kollarımı havaya kaldırmamla etime yapışan dikişler, bedenimin yay gibi gerilmesine neden oldu. İçime çektiğim soluk sadece zevk barındırıyordu. Çıkardığım tişörtü ters yüz ederken kısa bir an gözüm aynadaki görüntüme takıldı. Son zamanlarda bakmaktan hoşlanmadığım yansımam karşımda duruyordu. Tenim soluktu. Zayıflamıştım. Kaçamak bakışlarımla yavaş yavaş kendimi incelemeye başladım. Ellerimi geçmişin izlerini gizlemek için yaptırdığım dövmelerin üzerinde dolaştırdım. Kaslarımdan pek bir şey kaybetmemiş gibi duruyordum. Sadece zayıflamıştım, tenim soluktu ve damarlarım bunun etkisiyle eskisinden biraz daha belirgindi. Hepsi bu kadar...

"Akacak kan damarlarını zorluyor Kurt. İğneler seni çağırıyor."

Kinayeli bir gülüş banyonun duvarlarında yankılan-

dı. Derin bir iç çekerken gözlerimi kapattım. Gerçekten çok sıkılmıştım. Hem haftada iki kez oramı buramı deldirerek verdiğim tahlillerden, hem de Cankut'un espri anlayışından. Tişörtü düzeltme işini bırakıp kirli sepetine fırlattım ve şortumla baksırımı aynı anda çıkarıp duşa girdim.

"Sen de mabadını göstermeye iyi alıştın ha."

"Sarı."

Dudaklarımdan dökülen tek bir kelime, sinirimin ciddiyetini ortaya koydu. "Tamam, tamam," diyen ses sanki af diliyordu. "Sen yıkanırken ben de Ayşin'le konuşayım. Bakalım hazır mıymış?" Yer Fıstığı'nın ismini duymamla soğuk suyu başımdan aşağı akıtmam bir oldu. İlk anda tenime saplanan damlalar, iğneden farksızdı. Suyun bu hali mükemmel hissettiriyordu. Fakat her güzel şey gibi bu da bitecek, zamanla vücut alışacaktı ve su, yerini sıcak dokunuşlara bırakacaktı. Her ne kadar ameliyattan sonra kendimi sıcak tutmam tembihlenmiş olsa da bundan hoşlanmıyordum. Bu yüzden banyoda işimi hızlı bir şekilde halletmem gerekiyordu. Hoş, zaten kaybedecek zamanım da yoktu; geç kalmıştım ve Ayşin'i almalıydım. Benim kontrolüm neyse de onunkileri aksatmak gibi bir lüksüm yoktu. Hiçbir zaman olmayacaktı da...

Duşumu alıp havluya sarındığım gibi odaya geçtim. Mümkün olan en hızlı şekilde üzerimi giydikten sonra salona doğru ilerledim. Cankut tüm dağınıklığıyla salonumu mülteci kampına dönüştürmüştü. Birkaç saniyelik bakış bile sinir hücrelerimi yeniliyor gibiydi.

"Çıkalım."

Sesim, sabrımın son zerrelerini saklıyordu. Sarı, elindeki cips poşetiyle yayım yayım oturduğu koltuktan bir seferde kalktı. O an kazağındaki kırıntılar halının üzerine saçıldı. Bu sahne gözümün önünde ağır çekimde yaşan-

dı. Gözlerimi kapattım. Derin, çok derin bir nefes aldım. O an evimin havası yerine Cankut'un kokmuş çorapları burnumun direğini sızlattı. Yumruklarımı sıktığımı ancak avuç içlerim sızladığında fark ettim. Tüm sinirlerim gerilmişti ama dilim düğüm düğümdü. Üç haftadır beni yalnız bırakmayan, neredeyse tüm ihtiyaçlarımı yerine getiren bu hayattaki tek insanı, üç beş kırıntı için kırmamalıydım. Ve sağa sola saçılan kıyafetler, kokan çorapları, çöpleri, kırıp döktükleri için.

Sakin olmak için saymaya başladım. *1,2,3,4,5...*

"Hay Allah ya... Neyse, döndüğümüzde süpürürüm artık. Geç kaldık Kurt. Hadi çıkalım."

Neredeyse üç haftadır, vaatlerinden biri de buydu ama nedense her seferinde eve aldığım kadın tüm temizliği yapıyordu. Evime neden misafir kabul etmediğimi tekrar tekrar hatırlatıyorlardı sağ olsunlar. Biri evi yakar, diğerinin arkasından bok kokar...

Gerisin geri döndükten sonra gözlerimi açtım. O yıkıma daha fazla şahit olmak istemiyordum. Montumu üzerime geçirirken, "Sen saçlarını kurutmadın mı?" sorusu geldi ardımdan. Kısa bir süre sonra da saçlarımda dolaşan parmakları hissettim.

Hızla başımı savurup saçlarıma değen parmakları uzaklaştırdım. Bana dokunulmasından hoşlanmıyordum ve işte bu konuda Sarı'yı kırabilirdim.

"*Bro*, kendine dikkat etmen lazım. Hava buz gibi. Götünden bahsetmek bile istemiyorum."

"İyi böyle."

Montumun fermuarını çektikten sonra telefonumu elime aldım. "Bere falan taksaydın bari," dediğinde devirdiğim gözlerim Sarı'yı buldu. Bere takmaktan hoşlanmıyordum. Kafama taktığım tek şey beysbol şapkalarımdı ama bu havada onları takarsam büyük ihtimalle

herkes kıçıyla gülerdi ve ben dalga konusu olmaktan nefret ederdim.

"Hiç bana öyle bakma Uraz Efendi. Doktorun dedikleri dün gibi aklımda. Tamam, paran yetmediği için erken taburcu ettirdin kendini ama ben olmasam daha beter halde tekrar oraya dönecektin, farkında mısın?"

Doğruydu. Cankut yanımda olmasa büyük ihtimalle enfeksiyondan ölürdüm ya da tekrar hastaneye yatar, daha büyük meblağlar vermek zorunda kalırdım. Yine de o söylediği için kafama bere falan takmayacaktım.

"Kapıyı kilitle."

Ardımdan duyduğum sinirli iç çekiş çarpık bir gülümsemeyi dudaklarımın kenarına yerleştirdi. Asansöre doğru ilerlerken telefonumdan son zamanlarda sıkça tuşladığım numarayı aradım. Asansörün iniş düğmesine dokundum. Cankut'un kapıyı üç kez kilitlemesini işitirken telefonun ucundan tatlı bir, "Alo Uraz?" sesi geldi. Sesindeki tınıdan güldüğü anlaşılıyordu.

"Yine mi?"

Bu sorunun karşısında da benim gülmemem elde değildi. Üç haftada tam altı kez kadını temizlik için eve çağırmıştım. Resmen ağlanacak halime gülüyordum. "Müsait misin?" diye sorduğumda bir evin temizliğini tamamlamak üzere olduğunu söyledi.

"Buradan çıkıp gelirim. İnşallah yine evin altıyla üstü yer değiştirmemiştir." Yanıma gelen Cankut'a kaçamak bir bakış attım. Kiminle konuştuğumu sorgulayan bakışları yüzümde dolaşıyordu.

"Sen kendini en kötüye hazırla Perihan Abla."

Cankut'un kaşları çatıldı. "Ne? Perihan Abla mı? Ben temizleyeceğim dedim ya!" diye söylenirken susmasını işaret ettim. Asansör bulunduğumuz kata geldiğini belli eden bir sesle kapılarını açtı. İçeride çekmeme ihtimaline

karşı, "Anahtarın var zaten. Bitince haber verirsin. Kolay gelsin," deyip telefonu kapattım.

Asansöre doğru adımımı atarken Sarı'nın kendi kendine söylendiğini duyuyordum.

"*Bro*, hem param yok diyorsun hem de haftada iki kere temizlikçi çağırıyorsun. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu."

Aslında bunun nedenini çok uzaklarda aramaması gerekiyordu. Turşu demişken, umarım Perihan Abla o pancar turşusunun lekesini koltuktan çıkarabilirdi. Yoksa ben, yüzü pancar rengini alana kadar en yakın arkadaşımın boğazını sıkabilirdim.

"Tamam, biraz dağınığım..." Cümlesini kinayeli gülüşümle keserken, "Biraz mı?" diye sordum. "Salonumda büyük taarruz yaşanmış gibi."

Asansör otopark katında durdu. "O zaman sen de misafir odanı spor salonu yapacağına, yatak odası yapsaydın. Böylece dağınıklığım gözüne batmazdı." Bozulduğunu ses tonundan anlayabiliyordum. Alt tarafı dağınık olduğundan bahsetmiştim. Pisliğini dile getirsem çocuk gibi bana küsecekti sanırım. Cevap vermeden asansörden çıktım. Arabaya doğru ilerledik. Cankut şoför koltuğuna doğru yönelirken ona, "Diğer tarafa," dedim ve kapıları açtım. Kontrol bende değilken rahat edemiyordum. Bir süredir Sarı'ya verdiğim dümenin artık başına geçmeliydim.

"Daha tam iyileşmedin lan."

"İyiyim ben. Bin!"

Şoför koltuğuna oturduğum gibi derin bir nefes aldım. Ellerimi direksiyonun üzerinde dolaştırdım. Vitese dokundum. Yan koltuk kesinlikle bana göre değildi. Kontrol bende olmalıydı. Her zaman bende...

Cankut yerini alınca arabayı çalıştırdım. Sahnelere dö-

nüşümü efsaneleştirmek adına gazı kökleyip otoparkın virajlarından ustaca yukarı tırmandım. Ara ara duyduğum çığlığa benzer inlemeler keyfimi yerine getiriyordu.

"Yavaş lan yavaş. Senin dikişler değil, benim ödüm patlayacak biraz daha zorlarsan."

Giriş kısmındaki güvenliğe selam verdikten sonra yola koyuldum. Reflekslerimden hiçbir şey kaybetmediğimi gözler önüne seriyordum. Sarı'nın rengi gittikçe açılıyordu. Çok gergindi. Bunu vücudunun tüm hatları ortaya koyuyordu.

"Ne oldu lan?"

Çarpık gülüşümle attığım bakışa ters karşılık verdi. "Ölümden dönen biri için sahalara fazla hızlı girmedin mi?"

"Nasıl başlarsan öyle gider Sarı."

"O zaman hatırlat da bir dahakine kendi arabamla geleyim."

Başımı iki yana salladım ve dişlerimle dudaklarımı ısırarak gülümsememi bastırdım. Arabanın motorunu kükretecek şekilde gaza bastım. Her değiştirdiğim vitesle iç çeken Sarı'nın hali, uzun zamandır keyfimi yerine getiren tek şeydi. Kırmayacağız dedik diye yaptıklarına göz yumacak değildim. O pisliğin bir bedeli olmalıydı. Mesela içe doğru sıçmak...

"Sağdan, sağdan, sağdan!"

Kendimi hıza öyle kaptırmıştım ki az kalsın sapağı kaçıracaktım. Arabaların arasından ustaca sıyrılıp son anda çevre yolundan çıktım. Hızımı yavaşça düşürdüm. Cankut'un yapıştığı koltukta rahat bir nefes aldığını yayılmasından anladım. Sanırım bu kadar bedel ona yeterdi. Şimdilik...

Ayşinlerin sokağına girdim. Cankut telefonuna sarıldı. Hâlâ elleri titriyordu. Az ileride duran kızı gördüğüm-

de yüzümdeki belli belirsiz gülümseme yavaşça silindi. Hastaneden çıktığımdan beri Ayşin'i sadece altı kez görmüştüm. Altısı da kontroldeyken... Günden güne zayıflıyordu. Zaten ufak tefek olan bedeni, neredeyse küçük bir çocuğu andıracak boyutlara ulaşmıştı. Üzerindeki mont bile ona birkaç beden büyük gibi duruyordu. Yine de yüzünün güzelliğinden pek bir şey kaybettiği söylenemezdi. Özellikle o okyanus gözleri bana bu kadar canlı bakarken...

Arabayı tam yanında durdurdum. Ağır hareketlerine ters düşen büyük bir gülümsemeyle arabaya bindi.

"Selam." Burnu kıpkırmızı olmuştu. Kim bilir kaç dakikadır dışarıdaydı. Biz geldiğimizde ararız diye tembihlememiş miydik?

"Sana kendini soğuktan koruman söylenmedi mi?"

Yüzündeki tebessüm biraz olsun silindi. "Sana ne söylendiyse bana da o söylendi," dedi ve daha ne olduğunu anlamadan başıma yumuşak, gri bir bere geçirdi. Bereyi çıkarmaya çalıştığım an elimin üzerine elini yerleştirdi. "O yüzden kendimizi sıcak tutmalıyız, değil mi?" Dikiz aynasından göz göze geldik. Bilmiş bakışlarının ardındaki inatçı keçiyi iyi tanıdığım için direnmeyi bıraktım. Cankut'un yan koltuktan bana gülerek bakan suratına yumruk atmak istiyordum ama sadece ters bir bakış atmakla yetindim. Halimin vahametini aynada inceledim. Çok kötü durmuyordu. En azından kafaya tamamen yapışan bir bere değildi. Benim rengimdi. Yine de olmasa daha iyi hissedeceğim kesindi. Erkek beresi miydi bu? Babasının böyle bir bere takacağını sanmıyordum. O zaman bu, Yer Fıstığı'nda ne arıyordu? Kimindi?

"Baban gelmeyecek mi?"

Cankut'un sorusuyla kafamdaki düşünceleri bir kenara bıraktım. Dikiz aynasından Ayşin'e baktım. Başını

hayır anlamında sallarken elini beline yerleştirdi. Canı mı acıyordu? "Bu sefer gelmesine gerek olmadığını söyledim." Bakışları benimkilerle buluştu. Biçimli kaşları hafifçe çatılırken "Ne oldu?" diye sordu. Teni olması gerekenden daha mı fazla mı solgundu?

"Uraz?"

"Ben de onu soracaktım. Ne oldu?"

Böyle bir soruyu sormam dünyanın en saçma şeyiymiş gibi bana baktı. Gözlerim kısa bir an belindeki eline kaydı. Bunu fark etmiş olmalı ki o da bakışlarını o tarafa çevirdi. Sanki elinin orada olduğunu fark etmemiş gibi çatık kaşları gevşedi ve kendi kendine gülmeye başladı. İnandırıcılıktan uzak, yapmacık bir gülüştü bu.

"Alışkanlık."

Elini belinden çekti ve bana bakmak yerine çantasının içinden kalın bir kitap çıkardı. Sanki benden bir şey saklıyordu. Önemli bir şey...

"Hadi geç kaldık. Go go go!"

Sarı'nın dürtmesiyle yola koyuldum. Ezberlediğim yolları gözüm kapalı gidebilirdim ama ilgimi Yer Fıstığı'ndan başkasına veremiyordum. Mümkün olduğu kadar yavaş olmaya çalışıyordum. Hatta öylesine yavaştım ki Cankut'un imalı, pis gülüşüne maruz kalıyordum.

"Gözlerim yaşarıyor Kurt."

"Kes sesini."

Ooo... der gibi attığı bakıştan sonra, "Ayşin," diyerek arkaya doğru döndü. "Bundan sonra ne zaman dışarı çıkarsak sen de gel, olur mu?" Elimin tersiyle Sarı'nın karnına vururken Yer Fıstığı'na baktım. Başını, okumadığını bildiğim kitaptan kaldırmış, Sarı'ya bakıyordu. Ne demeye çalıştığını anlamadığı her halinden belliydi ama sorma gereği de duymadı. Minik, yalancı bir tebessümle tekrar bakışlarını kitaba çevirdi. İkinci kez bana bakma-

mıştı. Artık emindim. Kesinlikle bir şey saklıyordu.

Hastanenin girişinde durdum. Araba çalışır haldeyken Sarı'ya döndüm. "Biz işlemleri halledelim, sen arabayı park et." Başını *tamam* anlamında salladı. Kapıyı aralamamla dışarısının soğuğu içeriye doldu. Cankut, üşüdüğünü belli eden bir ses çıkardı.

"Winter is coming."

Gözlerimi devirerek arabadan indim. Üç haftadır pür dikkat izlediği ve bana da zorla izlettiği dizinin replikleri her fırsatta kullanma çabası gözlerimi yaşartacaktı. Kış geliyormuş... Geldi bile, farkında değildi. Öyle bir ayaz vardı ki yalnızca ameliyat yerimi sızlatmayı bırakın neredeyse tüm kanımın çekilmesine neden oluyordu. Bu hoşuma gitse de hızlı toparlanabilmek için kendimi korumalıydım.

Montumun fermuarını boğazıma kadar çektim. Yer Fıstığı'nın taktığı bereye içten içe teşekkür ederken arabanın etrafından dolaştım. Sarı, Ayşin'in kapısını açtı. Paranoyak mı olmuştum yoksa Yer Fıstığı fazla mı yavaş hareket ediyordu? Bana doğru kısa bir bakış attı. Bakışlarımın onun üzerinde olduğunu fark ettiğindeyse kaçacak yeri kalmamıştı. Sahici bir gülümseme takınmaya çalışarak arabadan indi.

"Soğukmuş."

Montunun içinde kaybolan Yer Fıstığı, kollarını vücuduna doladı ve hastaneye doğru ilerlemeye başladı. Sarı'ya, "Oyalanma," dedikten sonra Ayşin'in peşinden ilerledim. Arkalı önlü hastaneye girdik. Kayıt yaptırmak için vezneye doğru ilerlerken uçsuz bucaksız sıra dikkatimi çekti ama o sıraya girmeden önce halletmemiz gereken bir şey vardı. Adımlarımı hızlandırdım. Ayşin'in kolundan tutup aramıza daha fazla mesafe koymasını

engelledim. Önüne geçmemle gözleri benimkilere kilitlendi.

"Dökül."

Gafil avlanmıştı. Yakalanmanın verdiği şaşkınlık hissinin etkisinde fazlaca kaldı. Her şeyin farkında olduğumu anladığı için bahane bulmaya çalışıyordu. Buna bal gibi emindim ama bu sefer izin vermeyecektim.

"Ağrın mı var?"

"Yoo... O nereden çıktı?"

"Ayşin."

"Ağrım falan yok Uraz."

Sabrımı zorladığını belli eden bir iç çekerken, "O zaman bu halin ne?" diye sordum. "Ne varmış halimde?" İnatçı keçi! "Bir sıkıntın var gibi." Gözlerini kaçırıp etrafa bakınıyor gibi yaptı. Arkamdaki bir noktaya bakarken, "Evet, bir sıkıntım var," dedi. "Randevumuza geç kaldık zaten. Şu sıraya bak. Özcan Bey'e ayıp olacak."

Yanımdan geçmeye çalışırken tekrar kolunu tuttum. Olduğu yerde dursa da bana doğru bakmadı. Bakmayacağını adım kadar iyi biliyordum. Kulağına doğru eğildim ve hanımeli kokusunun beni sarhoş etmesine fırsat vermeden fısıldadım.

"Gerçeği söylemezsen, kontrollerimi yaptırmam."

Elimin altında duran kolundan gerildiğini anlayabiliyordum. Başını yavaşça bana doğru çevirdi. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Unuttuğu şey, ben asla blöf yapmazdım. Gözlerimi kısarak karşılık verdim. İç çatışmasına yenik düşmüş olacak ki gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. İşte geliyor.

"Pişman olduğunu düşündüm."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Gözlerini açıp kırgın bir bakış attıktan sonra başını öne eğdi.

"Hoş hâlâ da bunu düşünüyorum." Bu kız gerçekten

kafa karıştırmada bir numaraydı. Ne için pişman olacaktım ki?

"Böbreğini verdiğin için."

Şu anda dünyanın en saçma cümlesini duyuyordum. Dakikalardır süren karın ağrısı bu yüzden miydi?

Yoksa ağrısını saklamak için uydurduğu bir kılıf mıydı?

"Bunu nereden çıkardın?"

Başını ürkekçe kaldırıp bana baktı. Beni gözlerinin buğulanması kadar rahatsız eden hiçbir şey olamazdı. "Seninle sadece... O gün... Hani yoğun bakımda olduğun an vardı ya... Hastaneden bilmediğim bir nedenden dolayı kaçıp..." *Eee?* diye sorarcasına bakan gözlerim yüzünden birkaç saniye de olsa sustu ve tekrar başını öne eğdi. "Bir tek o zaman adamakıllı konuşabildik. Ondan sonra yan yana gelmedik. Sonra öğrendim ki erken çıkmışsın hastaneden. Neden olduğunu merak ettiğim için mesaj attım. 'Öyle olması gerekti,' dedin sadece. Nasıl olduğunu merak ettiğim için sürekli aradım. Her seferinde Cankut'tan haberlerini aldım. Kontrollerde bile benimle vakit geçirmemek için resmen köşe kapmaca oynuyordun. Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Sağanak yağmura yakalanacakmış gibi duran okyanuslarını tekrar bana çevirdi. "Ben başta kendini suçladığını düşündüm. Daha sonra sürekli yanımızda birileri olduğu için çekindiğini. O yüzden babamın bu sefer gelmesini istemedim ama arabadaki bakışın... Sanki böbreğini verdiğin için..."

Birkaç damla yaş yanaklarından süzülüp çenesinin altında birleşti. Sesinin gittikçe kısılması yetmiyormuş gibi ara ara duyulan iç çekişleri, anlamamı gittikçe zorlaştırdı. Ta ki son kelimelerine kadar... Ben ona bir şey oldu diye endişelenirken, o bana pişmanlıktan bahsediyordu.

"Verdiğim bütün kararlardan pişman olabilirim..."

Ufak bir hıçkırık dudaklarının arasından süzülüp yalnızca ikimizin duyacağı şekilde yankılandı. Zaten güçsüz olan bedeni, bu yankıdan sonra ayakta zor duruyor gibiydi. Ona destek olabilmek için Yer Fıstığı'nı kollarımın arasına aldım. Belki de sadece kendim için...

"Ama bundan asla."

"Bana verdiğin sözleri tutmamaya devam ediyorsun Uraz."

Uzun bir kuyruk, büyük bir iğne, bir deste tüp ve bolca kan. Tüm bunların ardından karşımda duran adamın söylediği cümle, dünyanın en gereksiz işini birkaç saat önce yapmışım gibi hissettiriyordu bana. Madem her zamanki cevabı alacaktım, neden bunca teferruata katlandım ki?

"Değerlerin hâlâ çok düşük. Erken taburcu olmak istediğini söylediğinde seninle konuştuğumuz konuları her kontrolde hatırlatmama rağmen unutmuş olabilir misin? Ya da umursamamış?"

Özcan Bey'in son cümlesindeki imaya eşlik eden bakışları başka biri atmış olsa benden bir yumruk yiyeceği kesindi ama şu an karşımda oturan adam, sadece benim iyiliğimi düşünüyordu. Öte yandan dış mihraklar bu kontrolde beni yalnız bırakmamıştı. Kısa bir an Yer Fıstığı'na baktım. Başını öne eğmiş, her zamanki gibi tırnaklarıyla oynuyordu. Tek farkı, bu sefer hareketlerinin biraz daha sert olmasıydı.

"İzninizle sayın doktor," diyerek bir avukat edasıyla konuşmanın arasına giren Sarı, "Buna ben cevap vere-

yim," dedi ve ayağa kalktı. Bakışlarım ister istemez ona kayınca bana doğru attığı sert bakışını yakalama fırsatı buldum. Beni ipten alacak bir avukat mıydı o? Bu bakışın ardından hiç de böyle bir şey yapacağını sanmıyordum.

"Hiç umursamadı."

Şu an kelimenin tam anlamıyla elimi yüzüme çarpmak istiyordum ama kılımı bile kıpırdatmadım. Gözümü kırmadan Cankut'a baktım. Tam gözlerinin içine... "Ben olmasam büyük ihtimalle bu kadar bile yaşamazdı. Hoş beni de taktığı pek söylenemez ama en azından bugüne kadar nefes almasını sağladım." Cankut'un hararetli sesi, gittikçe yavaşladı. Sessizleşti. Öfkeli halinden arındı. Bana olan sert bakışları birkaç saniye içinde endişeli bir hal almaya başladı. Kafasına dank eden cümleler yüzünden kendi kendini sorguladığını hissediyordum. Sorgulaması da gerekiyordu zaten. *Hiç umursamadı,* ne demekti? *Ben olmasam ölürdü,* derken neyi amaçlıyordu? Böyle bir şey doktora söylenir miydi? Neden hastaneden çıktığımı, evde ne şartlarda yaşadığımızı bilmiyormuş gibi beni doktora ispiyonlamıştı. Her zamanki gibi! Mutlaka yaptıklarımı yetiştirecek birini buluyordu. Bu çocuğun hücrelerinde kesinlikle bir laf taşıma geni dolaşıyordu. Buna en yakın zamanda bir çare bulmalıydım. En yakın zamanda...

"Neden?"

Özcan Bey'den duymayı beklediğim soru, incecik, çocuksu bir sesten çıktı. Bakışlarımı Sarı'dan Ayşin'e çevirdim. Kalemle çizilmiş gibi duran yüz hatları fazlasıyla sinirli görünüyordu. Onun için... "Neden kendine dikkat etmiyorsun? Erken taburcu olma nedenine 'Öyle olması gerekti,' dedin. Peki, buna bir cevabın var mı? Bunun öyle olması gerekmezdi çünkü!"

İyice şamar oğlanına dönmüştüm. Gelen azarlıyor, gi-

den laf sokuyordu. Bakışlarımı Özcan Bey'e kaydırdım. Neden hastaneden erken ayrıldığımı Ayşin'e söylememişti. Bunun için ona minnettardım ama o da Yer Fıstığı'nın sorularının cevabını merak ediyor gibiydi.

"Edebildiğim kadar ettim."

Sarı'nın dudakları kinayeli bir gülüşle kıvrıldı. Ona bakmasam da sanki bakmışım gibi devamı gelmedi. En azından yaptığı hataları erken fark ediyordu.

"Edebildiğim kadar ettim mi?"

Ayşin biraz daha sinirlenmiş gibiydi. Az önceki haline kıyasla gerçekten sinirli görünüyordu. "Hayatınla kumar oynamayı çok mu seviyorsun sen Uraz?" Kim bilir hangi saçma kitaptan okuduğu bir replikti bu. Öte yandan bu kadar insanın içinde bana çocuk muamelesi yapması sinir bozucuydu. Kimse bana hesap soramazken, Ayşin bugün için kotasını fazlasıyla aşmıştı ve buna dur demenin zamanı gelmişti.

"Pokeri severim."

Yer Fıstığı birkaç saniye yüzüme baktı. Sanırım böyle bir cevap almayı beklemiyordu. "Öyle mi?" diye sordu. "Öyle." Cevabımın ardından gelen gülüş buram buram öfke kokuyordu. Gözleri kısıldı. Başını belli belirsiz salladı. Hiçbir şey söylemedi. Dikkatlice arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Pes mi etmişti? Konu Yer Fıstığı olduğunda bu pek mümkün görünmezdi.

"Tamam çocuklar. Ne konuşmuştuk? Stres, sinir, üzüntüden uzak duruyoruz. Olan olmuş artık, bundan sonra ne yapacağımıza bakalım."

Özcan Bey, önündeki tahlil raporlarından birini eline aldı ve göz gezdirmeye başladı. "Ayşin, değerlerin normal aralıklarda olduğu için ilaçlarını biraz daha hafifleteceğim." Kâğıtları bırakan adam bilgisayarda bir şeyler

yazmaya başladı. "Kontrollerini de iki haftada bire düşürüyorum. Sekreterimle günleri kararlaştırırsınız." Masanın ucunda duran kâğıtlardan birine uzandı. Bilgisayara bakarak bir şeyler yazarken, "Kendini çok yormamak kaydıyla okula da dönebilirsin," diye devam etti. İşte güzel haber... İyiydi. Toparlanmıştı. Birkaç saat önceki kaygılarım yok oldu. Kaçamak bir bakış attığım Yer Fıstığı, benim aksime bu haberden pek mutlu olmamış gibiydi. Haberi duyup duymadığından bile emin değildim. Kafası başka yerdeydi. Nedense şu an içten içe, beni nasıl sinirlendireceğinin hesaplarını yaptığını hissediyordum.

"Al bakalım."

Özcan Bey bir şeyler yazdığı kâğıdı uzattı. Bu hareket Ayşin'in dünyaya dönmesini sağladı. Hafif bir irkilme, birkaç saniyelik boş bakış ve nerede olduğunu hatırlayıp kâğıdı eline alışı... İşte bu kadar. "Dikişlerimi ne zaman aldırabilirim?"

"Rahatsız mı ediyor?"

"Biraz. Özellikle üzerimi değiştirirken."

Beni anladığını belli edercesine başını sallayan adam, "O zaman kendi kendine erimesini beklemeyelim," dedi. "Şimdi hallederiz."

"Çok sevinirim," derken yüzünde beliren gülümseme, onda kolay kolay göremeyeceğimiz bir yapmacıklığa sahipti. "Evet Uraz," diyerek bana dönen adam, "Senin dikişlerle aran nasıl?" diye sordu. "Dikişlerini almama gerek var mı?"

"İdare ederim."

"Pekâlâ," diyerek tahlil kâğıdım üzerinde tekrar göz gezdirdi. "Aynı ilaçlara devam edeceğiz ama bunlara ek, birkaç tane daha ilaç yazacağım."

"Hah! Sanki diğerlerini içiyormuş gibi... Uğraş dur şimdi Cankut Efendi."

Söylenmesi bitmeden Sarı'ya döndüm. Bu sefer bakışlarımın yetmeyeceğinin farkındaydım ama konuşursam da üzerimde olan gözlerin ekmeğine yağ sürecektim. Kendimi zor tutuyordum. "İçmezse," diyen doktor uzanıp yeni bir boş kâğıt aldı. "Birlikte daha çok vakit geçiririz." Kalemi elinde sallarken gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Tekrar hastaneye dönmek istemez diye düşünüyorum." Resmen tehdit ediliyordum ve elim, kolum, dilim, hatta bakışlarım bile bağlıydı. Tepki vermemek benim için zordu. Çok zor. Bugün kesinlikle benim günüm değildi. Başımı anladığımı belli edercesine salladım. Önündeki kâğıda bir şeyler yazmaya başlayan adam, kontrollerime aynı düzende devam edeceğimi söyleyince başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Sanırım gerçekten ilaçlarımı kullanıp bir an önce toparlamalı ve bu ortamdan kurtulmalıydım.

"Ve... Değerlerin normal aralığa gelene kadar evde istirahat etmeni istiyorum Uraz. Yani okul biraz daha bekleyecek. Senin için sorun olmaz sanırım."

Olurdu. Paraya ihtiyacım vardı. Bir an önce iş bulup çalışmaya başlamalıydım. Bunu bir süreliğine ertelesem bile, Patron'un planından bihaberken, Yer Fıstığı'nı yalnız bırakamazdım. Özellikle de o Emirhan belası hâlâ okuldayken.

"O zaman seninle birkaç gün sonra..." diyerek yazdığı kâğıdı elime tutuşturdu. Gözlüğünü çıkararak Ayşin'e baktı. "Seninle de iki hafta sonra görüşürüz." Zengin kalkışı yapar gibi ayaklandık. Cankut'a bakan adam, "Gözün üzerinde olsun," diyerek beni işaret etti. Yandan yandan gülen Sarı'ysa, "Her zaman," diye cevap verip göz kırptı. Resmen benim üzerimden muhabbet dönüyordu ama kimse beni sallamıyordu.

Özcan Bey, Ayşin'in dikişlerini almak için bizi odadan

çıkardı. Ardımızdan kapanan kapıyla Sarı'nın yakasına yapışmam bir oldu. Ne olduğunu anlayamadan duvara çarptığım çocuk hafifçe inledi.

"Karar ver. Düşmanım mısın? Dostum mu?"

Ellerini elimin üzerine koydu. Yalancı bir tebessümle etrafa göz gezdirirken, "Kurt... İnsanlar bize bakıyor canım," dedi ağzında lafları geveleyerek. Umursamadan Cankut'u hafifçe kendime çekip daha sert bir şekilde duvara vurdum. Gülümsemesi yavaşça silindi.

"Karar ver!"

Bakışlarını bana odakladı. Kaşları çatılmıştı. Sanki saçma bir şey söylemişim gibi, "Dostunum elbette," dedi. "Bundan şüphen mi var?" Birkaç saniye daha onu duvara sabitledim. Gözlerimle yüzünü tararken avucumun içindeki kazağını biraz daha sıktım. Buna şüphe denir miydi bilmiyordum ama kesinlikle rahatsız edici bir histi.

"O zaman dostum gibi davran ve kuyumu kazmayı bırak."

Cankut'u serbest bıraktım. Duvardan yarım adım uzaklaştı. Üzerini düzeltirken, "Kuyunu kazdığımı nereden çıkardın?" dedi. Tıslamayı andıran gülüşü aramızda yankılandı. "Sadece iyi olmanı istiyorum ve beni dinlemiyorsun. Belki Özcan Bey işin ciddiyetini sana kavratır..." Arkamızdaki kapının açılmasıyla cümlesini yarıda kesti. Ayşin'in doktora teşekkür ettiğini duydum. Omzumun üzerinden arkama baktım. Rahatlamış görünüyordu. Özcan Bey'le göz göze geldik.

"Bir dahaki kontrolde seni daha iyi görmek istiyorum Uraz."

Ayşin bana baktı. On saniye önceki rahatlığını rafa kaldırdığı fazlasıyla belliydi. Yanımdan geçip sekretere doğru yürüdü. "Görüşmek üzere." Birkaç adım attım. Cankut'un ayak sesleri yerine fısıltılar işitince gerisin

geri döndüm. Doktorla işbirliği yapan arkadaşımın koluna girdim ve var gücümle onu kendime sabitledim.

"Sadece ilaçları nasıl kullanacağını soruyordum."

"İyi günler Özcan Bey."

Sarı'yı mümkün olduğunca çekiştirerek yürürken, "Ben iyiyim Sarı," dedim. "Benim bedenimi kimse benden iyi tanıyamaz. Anladın mı?" Danışma kısmına geldiğimizde, "Ve bir daha sakın bana yalan söyleme. Yaptığını örtbas etmek yerine, yapma!" deyip Cankut'un kolundan çıktım. Sekreter kontrol tarihlerimizi belirledi. Üç gün sonra yine aynı aşamalardan geçecektim.

Ayşin ise iki hafta sonra aynı gün. Aman ne harika... "İşlemler tamam olduğuna göre ben arabayı getireyim." Sarı anahtarları vermemi işaret etti. Gözleri Yer Fıstığı'yla ikimizi tarıyordu. Anahtarı çıkarıp avucunun içine koydum. "O zaman çıkışta buluşuruz. Kavga etmeden, uslu uslu gelin, tamam mı?"

Sarı'ya bakarken gözlerim kısıldı. Resmen olduğum durumdan zevk alırmışçasına, pişmiş kelle gibi sırıtarak geri geri yürümeye başladı. "Bereni tak Kurt." Lanet olsun! Bu çocuk ya uslanmıyordu ya da uslanmamak için çabalıyordu.

Ayşin, beni beklemeden asansöre doğru yürümeye başladı. Sanırım bu kızdan çektiklerim, çekeceklerimin sadece fragmanıydı. Adımlarımı hızlandırarak peşinden ilerledim. Asansörün önünde duran Yer Fıstığı, çağırma düğmesine bastı ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Ayağını belli bir ritimle yere vuruyordu. Gözleriyse asansör kapısının üzerindeki ekrana kilitlenmişti. Takındığı öğretmen edası takdire şayandı. Beni [redacted]yormuş gibi davranmaya çalışması da komikti. Bakalım kendi başına geldiğinde gülebilecek miydi?

Ya da son gülen kim olacaktı?

Ayşin'e uzak bir mesafede durdum. Telefonumu çıkarıp oynuyormuş gibi yaptım. Aslında bir şey yaptığım yoktu. Sadece ekranımdaki ezbere bildiğim Beşiktaş armasını inceliyordum ama dışarıdan çok büyük işler yapıyormuş gibi göründüğüme emindim. Yer Fıstığı'na bakmasam da üzerimdeki gözlerin ona ait olduğunu biliyordum. Asansörün kapısı açılınca, içindekilerin çıkmasını bekledim ve Ayşin'den önce kendimi içeri attım. Büyük ihtimal ardımdan birkaç saniye bakakaldı. Çünkü içeri giren en son kişi o oldu. Gözlerimi tekrar telefona kilitledim. Beşiktaş denince içimde oluşan aşk, son zamanlarda yerini büyük bir azaba bırakmıştı. Taptığım takımın arması bile huzursuz olmama yetiyordu. Eğer o gün o maç olmasaydı... Düşünce denizinin içine balıklama atlamama izin vermeyen sese teşekkür ederken kapılar açıldı. Asansör hızlı bir şekilde boşaldı. Ayşin görüş alanımdan çıkmasın diye adımlarımı hızlandırdım. Saçma sapan döner kapı yerine acil çıkış kapısını kullandım. Dışarı adımımı atmamla soğuk havanın yüzümü yalayıp geçmesi bir oldu. Ürperdim. Montumun fermuarını çekerken merdivenlerin başında duran Ayşin'in yanına yürüdüm. Kot cebime sıkıştırdığım bereyi başıma geçirdim. Göz ucuyla baktığım Yer Fıstığı'nın dudağına yapışan gülümseme bu durumdan hoşnut olduğunu gösteriyordu.

Konuşmadım.

Konuşmadı.

Aramızdaki sessizlik boğucu bir hale gelmeden Cankut geldi. Şoför koltuğuna doğru ilerledim. Direnmenin zaman kaybı olacağını idrak eden Sarı arabadan indi ve yolcu koltuğuna doğru ilerledi. Ayşin arka koltuktaki yerini aldı.

"Kemerini tak."

Dikiz aynasından arka koltuğun kemerini takmak-

la meşgul olan Yer Fıstığı'na baktım. "İyi böyle." Bana bakmıyordu. "Kemerini takar mısın?" O bakana kadar gözlerimi üzerinden çekmemeye karar verdim. "Hayır."

"Uraz, bu konu tartışmaya açık değil. Kemerini tak lütfen."

"I-ıh."

Nefesini öfkeyle dışarı üfleyen Ayşin, nihayet bana baktı. "Ne halin varsa gör, tamam mı?" Bunun beni üzmesi mi gerekiyordu? Fakat tamamen iyi hissettirmişti. Bana sinirlenmesini seviyordum. "Olur," diyerek önüme döndüm. Yüzüme yerleşmeye çalışan arsız tebessümü bastırmaya çalışarak yola koyuldum.

Arabanın içine hâkim olan sessizlik oyununu bozan Sarı, radyoyu açtı. Kanallar arasında gezinirken *Muhtemel Aşk* şarkısına denk geldi. Farkına varıp varmadığını anlayamadım ama kanalı değiştirdi. "Geri dön," deyince bana doğru baktı. "Bir önceki kanala dön." Omuz silkerek şarkıyı açan Cankut sesi yükselterek arkasına yaslandı.

Uzun zamandır sevdiğim tek şarkıyla yolculuk etmiyordum. Yol akıp giderken hafifçe şarkıyı mırıldandım. Sarı'nın bıyık altından gülümsediğini görmek umurumda bile değildi. Şu an bu şarkıyı yaşamak istiyordum.

Dinlemek, söylemek... Parmaklarımla direksiyonda ritim tutarak ilerlemeye devam ettim. Dikiz aynasından ara ara Yer Fıstığı'nı kontrol ettim. Dalgın bir şekilde camdan dışarıyı seyrediyordu. İyiydi. İyi olması şu an için en önemli husustu.

Şarkının bitmesiyle reklama giren kanalın sesini kısan Cankut, "Ee ne yapıyoruz?" diye sordu. "Malum, bir tanecik Perihan Ablamızı çağırdın. Akşama kadar eve gidemeyiz."

"O kim?"

Uzun süren sessizliği bir kadının ismiyle son buldu.

Ah şu kadınlar... "Uraz'ın kıymetlisi. Haftada iki kez onu görmeden yapamıyor." Sabır dilercesine derin bir iç çektim. Göz göze geldiğim Yer Fıstığı'nın çatık kaşları garip bir panik kırıntısını ruhuma silkmişti.

"Evin temizliğini yapıyor." Aldığı cevap üzerine yüz hatları gevşedi. Sarı, ani bir dönüşle bana baktı. "Açıklama mı yaptın sen? Baya açıklama yaptın. Bu günleri de mi görecektik Ya Rabbim?"

Uzatmaması gerektiğini ima eden bakışlarımla, "Haftada iki kez görmeye meraklı değildim. Senden önce," dedim. Vurguladığım son kısım üzerine gözleri kısılan Sarı, "Ben de evine meraklı değildim," dedi. "Kanlar içindeki o halinden..."

Arabada yalnız olmadığımızı hatırlatmak istercesine boğazımı temizledim. Durumu fark etmiş olacak ki cümlesini tamamlamadı. "O zaman ben yakınlarda bir eczane var mı bakayım." Sarı telefonuna sarıldı. En azından kırmak üzere olduğu potun üstünü kapatma çabası, bir süre çenesinin kapalı olmasını sağlardı.

"Ayşinlerin mahalleye bak. Onu bırakırken alırız."

"Eve gitmeyeceğim," diyerek sözümü kesen Yer Fıstığı'na baktım. "Sizinle geleceğim." Kaşlarım çatılırken, "Eve gidiyorsun," dedim. Başını hayır anlamında sallayan kız, "Sizinle geliyorum," deyip kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Bu hareketi çok fazla mı yapmaya başlamıştı?

"Özcan Bey okula gidebileceğini söyledi diye fellik fellik gezecek değilsin." Meydan okuyan bakışlarının ardından, "Sana da evde dinlenmeni söyledi diye hatırlıyorum," diye cevap verdi ve zafer kazanmış edasıyla hafifçe gülümsedi. Sinir hücrelerim hafif hafif kıpırdanırken, "İyiyim ben," dedim.

"Hı hı. Tahlil sonuçların da aynını söyledi. Maşallah takılacak haldeymişsin."

"Ayşin," dememle aynı ses tonu ve bakışla karşılık aldım. "Uraz." Sinirlerim artık öyle bir hal almıştı ki kahkahama engel olamadım. Ama bu eğlendiğimden ziyade, *biraz daha devam edersen canını yakacağım* mesajı veriyordu.

"Eve gidiyorsun. Konu kapandı."

"Hayır. Sizinle geliyorum. Konu şimdi kapanabilir."

Öfkemi bastırmak adına sesli bir iç çektim. Sarı araya girme ihtiyacı hissetti. "Tamam. Sakin ol Kurt," deyip bana attığı bakıştan sonra arkasını döndü. '"Ayşin'ciğim, ikiniz de ciddi bir ameliyat geçirdiniz. Sonuçların iyi çıkmış olabilir ama daha iyi olman için dinlenmen gerekiyor. Doktor bile *kendini yormadan* diye vurguladı. Hem temizlik bitsin, biz de hemen eve geçeceğiz. Gezecek halimiz yok. Ben buna izin verir miyim sence?"

"Seni umursamadığını kendin söyledin," diyen Ayşin bakışlarını bana çevirdi. Tehditkâr bir şekilde gözleri kısıldı. "Ama beni umursayacak. İster seve seve ister s..."

"Öhöm!"

"Seve seve!"

Derin bir nefes alıp sakin kalmak için yola odaklanmayı planladım ama lanet olasıca evren buna izin vermedi. Ne zaman istediğim bir şeyi, istediğim anda elde etmiştim ki zaten? "Kahretsin," diyerek direksiyona bir tane geçirdim. İstanbul'dan nefret ediyordum. İstanbul'un lanet olasıca köprü trafiğinden daha çok nefret ediyordum!

"Yemek yiyelim mi?"

Şaka mıydı? Şaka olmalıydı. Ben az önce ne söylemiştim? O neyden bahsediyordu. "Evinde yersin."

Net, tartışmaya açık olmayan bir tonda konuşmuştum

ama karşımdakinin inatçı bir keçi olduğunu unutuyordum.

"Eve gitseydim yerdim."

Direksiyonu o kadar sıkıyordum ki ya kıracaktım ya da koparıp atacaktım. Hatta onu ısırmak istiyordum. Dişlerim kırılana, o acıya odaklanana kadar ısırmak! Cevap vermek yerine saymaya çalıştım. İçimdeki öfke patlaması buna da izin vermedi. Lanet olasıca rakamların sırasını bile karıştırdım. Karıştırdıkça başa sardım. Başa sardıkça daha da sinirlendim. Durumu fark eden Sarı, tekrar araya girerek, "Ayşin, istersen bugünlük eve git. Yarın Uraz'a gelirsin, olur mu?" diye sordu. Damağını şaklatan Yer Fıstığı, "Hayır, sizinle geliyorum. Yarın da gelirim," diye diretince içimdeki öfkeyi kükremeyi andıran bir sesle dışarı verdim. Arabanın camlarından tavanına kadar her yerin titrediğini hissediyordum. Ameliyat yerime saplanan ağrıyı umursamadan arkama döndüm. Yumruğumu atacak gibi sıkmıştım.

"Ne istiyorsun benden sen? Ne?"

Az önceki patlamamdan dolayı nefesini tutan kız, haddini aştığını fark etmiş olacak ki hiçbir şey söylemedi ama ben, istesem de susacak gibi değildim. "Bir kere, sadece bir kere beni zorlama Ayşin. Bir kere sözümü dinle! Bir kere söylediklerimi ikiletme! Ölmezsin. İnan bana ölmezsin. Ölmene izin verir miyim sence? Ölecek olsan bunu ister miyim? Yalnızca bir kere, bir kere beni rahat bırak! Tamam mı? Bir kere!"

Nefes alıp verişim hızlandıkça Yer Fıstığı'nın gözleri doluyordu. Onun gözleri doldukça benim nabzım hızlanıyordu. Ağlamaya ramak kalmış bir şekilde bana bakması işleri kolaylaştırmıyordu. Ona sinirlendiğimde neyse ama kendime sinirlendiğimde gerçekleşecek yıkımı ne o ne de ben toparlayabilirdim. Sakinleşmeye

çalıştım. Derin nefesler alarak önüme döndüm. Soğuk havaya rağmen camı açmaya kalkıştım. Kahretsin ki Yer Fıstığı'nın üşüme ihtimalinden dolayı camı yarısında kapattım. Koltuğa yaslanıp akmayan trafiğe küfürler sallayarak bekledim. Tekrar tekrar saymayı denedim. Göz ucuyla Sarı'ya baktığımda arkayı izlediğini gördüm. Burun çekişleri duyduğum için Yer Fıstığı'na bakmayı reddettim. Onu ağlarken görmek istemiyordum. Onu ağlattığım için kendimi görmek de istemiyordum.

Allah benim belamı versin!

Direksiyona bir kere daha sert bir şekilde vurdum. Daha sonra kornaya abanıp içimdeki öfkeyi trafiğe kustum. Biraz olsun rahatladığımı hissediyordum. Ellerimle yüzümü ovuştururken arkamda titrek bir ses duyuldu.

"Ben sadece iyi ol istiyorum." Birkaç kez daha içini çektiğini duyunca başımı koltuğa yasladım. "Senin benim iyiliğimi istediğin gibi. Ben de sen iyi ol istiyorum. Yanında olmak istiyorum. Daha doğrusu istiyordum. Özür dilerim, ben... Ben bu kadar bunalttığımı fark edememiştim."

Hayal kırıklığı barındıran ses tonu, küfürlerin rotasını kendime çevirmeme neden oldu. Alt tarafı yanımda olmak istiyordu. Ben o iyileşene kadar istememiş miydim bunu? Hatta iyileşmiş olmasına rağmen gözümün önünden ayırmayı planlamıyordum. Onun da yanımda olma isteği işimi kolaylaştıracaktı işte. İşi neden yokuşa sürüyordum ki?

"Ee, ne yiyoruz?"

"Kelle paça mı?"

Salaş ama lezzet konusunda en pahalı restoranlara taş çıkaracak yerdi, Selahattin Abi'nin mekânı. Özellikle işkembe ve kelle paça çorbalarında kimse eline su dökemezdi. Bunları yapması ustalık gerektirdiği gibi, yemesi de bir o kadar ağzı tadı isterdi. Her baba yiğidin harcı değildi bu çorbaları sevmek. Sevenle bir ömür geçerdi de sevmeyenle sadece muhabbet...

"Bir kızın canı nasıl böyle bir çorba çeker?"

Cankut, karalar bağlamış bir ifadeyle önündeki tabakla oynuyor, bir yandan da söylenmeyi ihmal etmiyordu. Daha ağzına bir lokma bile sokmamıştı. Birkaç sefer denemiş, kokusunu duyduğu an yüzünü ekşiterek kaşığı geri bırakmıştı. Kendi aç kaldığı gibi insanda da iştah namına bir şey bırakmıyordu. Öte yandan Ayşin'in bu konuda maşallahı vardı. Masada konuşulanları duymazdan gelerek, neredeyse nefes almadan çorbasını yudumluyordu. Ya çok acıkmıştı ya da gerçekten kelle paça çorbasını çok seviyordu. Cankut'a hak vermemek elde değildi. Bir kız kolay kolay bu çorbaları sevmezdi ama konu Yer Fıstığı olunca şaşırmamak gerekiyordu. O gerçekten sıra dışı bir kızdı.

"Ayşin," diyerek işkencesine ara veren Sarı, kaşığını kenara bıraktı. Kollarını masanın üzerinde birbirine dolayarak Yer Fıstığı'na doğru eğildi. "Anlatsana cınım. Neden kelle paça?" Gıcık olduğunu belli eden bir tebessümle konuşmaya devam etti. "Hayır, kız dediğin diyet yapar, salata yer, kaçamak yapar tatlı sömürür, depresyona girer pizzayı hamburgeri gömer. Kelle paça ne alaka? Ruhun mu kıro kızım?"

Nihayet çorbadan başını kaldıran Ayşin, ağzındaki ekmek parçasını çiğnerken, "Seviyorum..." diye cevap verdi. Lokması bitmeden konuşmaya çalıştığı için ağzın-

dan çıkan birkaç parça masaya saçıldı. "Allah seni kahretmesin!" Cankut, iğrendiğini belli edercesine, yüzünü buruşturarak geriye çekildi. Yer Fıstığı panikle elini ağzına götürdü.

"Çok özür dilerim."

Utanmış bir ifadeyle peçeteye uzanırken, "Gerçekten çok özür dilerim," dedi. Ağzını ve masayı sildikten sonra peçeteyi tabak ve masa arasına sıkıştırdı. Kaşığı tekrar eline alırken, "Ne diyordum?" deyip aklına gelen konuyla gülümsedi. "Hah, kelle paça gibi çorbaları seviyorum." Büyük bir yudumu midesine gönderdi. Cankut, iğrenmiş ifadesini biraz olsun değiştirmeden Yer Fıstığı'na bakıyordu. Neden iğreniyordu ki? Çorbadan mı? Ayşin'den mi?

Suyundan bir yudum alan Ayşin, "Annem," dedi. "Çok severdi. Çok da güzel yapardı." Yüzündeki gülümseme, tarifi çok zor bir burukluğa büründü. Kâsenin dibinde kalan çorbayı karıştırırken bir yerlere dalıp gitmiş gibiydi.

"İlk başlarda ben de senin gibiydim. Kokusundan mutfağa iki gün gitmediğimi bilirim. İlkokulda ayağım kırılınca annem her akşamları yapmaya başlamıştı. Önce içmemek için direnmiştim. Sonra annem beni beslemeye başlamıştı. Sanki onun beslemesiyle lezzetlenmişti çorba... Sonra da sevmeye başladım işte. Bazen... Ne bileyim, özlüyorum sanırım. Belki de anneme olan özlemimi... Aman neyse."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz, daldığı anıların içinden çıktı. Yüzündeki gülümsemeyi büyütmeye çalışarak burukluğunu saklıyordu. Bana doğru attığı kaçamak bakıştan sonra Cankut'a döndü. "Ayrıca o saydıklarını da seviyorum. Mesela buradan çıkışta mutlaka frambuazlı cheesecake yemeliyiz."

Sarı, kusmaya ramak kalan ifadesiyle, "Kelle paçadan sonra frambuazlı cheesecake mi yiyeceksin?" diye sordu. Ayşin gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken başını evet anlamında salladı. "Çok güzel olur. Denemelisin." Cankut bir elini midesine, diğerini ağzına götürerek, "Ben lavaboya gitsem iyi olacak," deyip masadan kalktı ve topuk uçurtarak tuvaletlerin olduğu yere doğru koştu. Gülmekle gülmemek arasında peşinden bakakaldım.

"Sadece şaka yapmıştım."

Sesindeki kıkırdayan ton uzun zamandır duymadığım bir şeydi. Ayşin'e baktığımda yüzünde haylaz bir ifadeyle Cankut'u en son gördüğüm tarafa doğru bakıyordu. Ona baktığımı hisseder hissetmez bana döndü. Eğlenen ifadesini yüzünde çok fazla misafir etmedi. Kalan çorbasını içme bahanesiyle gözlerini kaçırdı. Fakat sadece çorbayı karıştırıyordu.

"Doydun mu?"

Bana bakmadan başını evet anlamında salladı. Kendi kâseme baktım. Daha çorbamın yarısı duruyordu.

Cankut aklıma gelince, çorbamın daha uzun bir süre kâsemde duracağını düşündüm. Peçeteyle ağzımı hızlı bir şekilde silip çorbanın ortasına attım. Sandalyemi sesli bir şekilde geriye sürterek ayağa kalktım ve Selahattin Abi'nin yanına doğru ilerledim.

"Oo Uraz'ım. Kuru fasulyem yeni çıktı. Yanına da duble pilav, bir kase de cacık. Seversin."

Uzun zamandır gelmememe rağmen sevdiğim şeyleri unutmayan adam gibi adam karşımdaydı. Cebimden cüzdanımı çıkarırken, "Eyvallah abi, başka zamana," dedim. Adam arkamdaki bir noktaya göz gezdirdi. "Kalkıyor musunuz? Çay ikram etseydik?"

"Ağzımızın tadını değiştirmeyelim şimdi," deyip göz

kırptıktan sonra, "Nedir bizim borç?" diye sordum.

Arkamda hissettiğim nefesin Cankut'a ait olmadığını biliyordum. Ona ait olabilmesi için, tuvalette dizinden aşağısını kaybetmesi gerekiyordu.

"On beş ver yeter."

Yanımdaki hareketlilik üzerine gayri ihtiyari Ayşin'e baktım. Harıl harıl çantasını karıştırmasından cüzdanını aradığı belliydi. Ona hesap mı ödeteceğimi sanıyordu? Hem de benim mekânımda...

Selahattin Abi'ye parayı verip, "Hayrını gör abi," dedim ve cüzdanı tekrar cebime soktum.

"Sağ ol yeğenim. Bunu saymıyorum bak. Açma arayı, gel bir akşam bizim karavanaya."

Sarımsak kokusunu bastırması için kolonyanın yanında duran karanfillerden birkaç tanesini ağzıma attım. "İnşallah abi, hadi kolay gelsin." Elini göğsüne birkaç kez vuran adam "Eyvallah yeğenim," deyip çalışanlarına doğru döndü.

Ne zamandır bana baktığını bilmediğim Yer Fıstığı, "Ben de verseydim," dedi. Hafifçe kaşım seğirdi. Bakışlarımdan gerekli cevabı almış olacak ki, "Tamam o zaman, ben de çay ısmarlarım," deyip cüzdanını çantasının içine tıktı.

Tam, "Gerek yok," derken Cankut'un tuvaletten çıktığını gördüm. "Yürü hadi, seni evine bırakalım." Gerisin geri döndüm. Kapıya doğru yürürken Cankut'a başımla "Gidiyoruz" işareti yaptım. Koşar adım arkamdan geldiğini duyduğum Ayşin, "Bu konuda anlaşmamış mıydık?" diye sordu. Ses tonu bozulduğunu fazlasıyla belli ediyordu.

"Yemek yedik, anlaşma bitti. Doğru evine."

Durma gereği bile hissetmeden dışarı çıktım. Montumun fermuarını çekerken kolumda bir el hissettim.

"Seninle kalmak istiyorum." Başımı önce kolumdaki ele daha sonra beni tutan Yer Fıstığı'na çevirdim. Neden bu kadar ısrarcıydı ki? Vicdan azabından mı? Ya da kendini borçlu hissettiği için mi? Sessizliğim yüzünden kırgın gözlerine eklenen ümit ifadesi beni yolumdan döndürecek güçte olunca gözlerimi kaçırdım. Kolumu Ayşin'in elinden kurtardım.

"İşim var Yer Fıstığı."

Arabaya doğru birkaç adım atmıştım ki Ayşin önüme geçip yolumu kesti. Çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. Bu kız ameliyattan sonra fazla mı tutarsız olmuştu? Neye kızmıştı şimdi?

"Dövüşe mi gidiyorsun yoksa?" Dövüş mü? O nereden çıkmıştı? Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarım çatılınca, "O yüzden mi beni sürekli eve bırakmaya çalışıyorsun?" diye devam etti. Bir anda aydınlanma yaşamış gibi hissettim. Mantıklı bir bahane olabilirdi. Orada yaşadıkları aklına gelince eminim ki benimle gelmek istemeyecekti ya da benim gitmemi istemeyecekti. Yine de attığı pası gole çevirme ihtimalim, boşa atmamdan daha yüksekti. O zaman...

"Artık dövüş yok."

Saniyelik de olsa nefesimi tuttum. Ardımdan gelen sesin sahibi, plan kurmama bile izin vermemişti. Allah'ın boş boğazlısı! "Kendine yeni bir iş bakıyor," diyen Sarı yanımızda durdu. Halihazırda yatışmamış sinir hücrelerim emrimi beklercesine hazır oldaydı. Gözlerimi dikip çenesini tutmayı bir türlü beceremeyen arkadaşıma baktım. Başını "Ne var?" der gibi salladıktan sonra bana doğru eğildi. "Söylemeyecek miydin?"

"Ciddi misin?"

Al işte! Fısıltısı bile dağları delen boşboğaz! Bir de Ayşin'e neden söylemeyecek olduğumu açıkla dur şimdi.

Allah'ın cezası! Ne var çeneni azıcık tutsan?

Sıkıntılı bir nefes verirken Yer Fıstığı'na baktım. Yüzünde güller açıyordu. Kuşkucu bir ifadeyle kaşlarım çatıldı. Şu anda esip gürlemesi gerekmez miydi? Ne kaçırmıştım?

"Çok sevindim Uraz." Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken ne diyeceğimi bilemiyordum. Gerçekten sevinmiş duruyordu ama neden? "O pislikten kurtulduğun için o kadar mutlu oldum ki. En doğru kararı vermişsin."

Pislik mi? Zamanında ekmeğini yediğim, onun sayesinde ayakta kaldığım yere pislik mi demişti o? Ne hakla?

Bir anda yüzündeki ifade kuşkucu bir hal aldı. Bu kızın duygu geçişlerine yetişmek bu kadar zor muydu? "Ama bir dakika..." deyip gözlerini kısarak bana doğru birkaç adım attı. "Sen bu işe tapıyordun. Dövüş hani senin için bir yaşam biçimiydi? Ne oldu da bir anda o hayattan uzaklaşmaya karar verdin?" Aldık mı başımıza belayı? Meraklı gazeteci Yer Fıstığı iş başında! Sarı'ya doğru, *Hadi buna da bir şey söyle, Allah'ın gevezesi!* dercesine baktım. Ona indirdiğim öldürücü darbeleri hayal ederek sakinleşmeye çalıştım. Çenesini kırdığım, dilini kopardığım, bir daha konuşmaması için yaptığım her şeyi hayal ederek...

"Öyle olması gerekti."

Gözlerini neredeyse ince bir çizgi haline sokan Yer Fıstığı, "Öyle olması gerekti ha?" dedi. Başını belli bir ritimle yukarı aşağı sallıyordu. "Bu cümlenden hoşlanmıyorum, biliyor musun? Merakımı gıdıklıyor." Hah... Bir de bunun altında bir şeyler arasın da, işin içinden hiç çıkamayalım. Çalıştır saksıyı Uraz, bir şey bul ve onu bu konudan uzaklaştır. Düşün, düşün, düşün!

"Ee... Patron'la atıştık. Ben de işi bıra –"

"Babanla mı?"

Cümlem yarıda kalırken sorgulayıcı ifadesi bana geçti. Doğru mu duymuştum? *Baban* mı demişti o? Ne alaka?

Ayşin'in saniyeler içinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Pot kırmış bir ifadesi vardı. "Ee peki ne iş yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. Konuyu değiştirmeye mi çalışmıştı o? Birkaç saniye sessizce Yer Fıstığı'nın ne karıştırdığını düşündüm. Patron'un babam olduğunu düşündürecek ne yaşamış olduğunu...

"Arabaya binsek mi artık?"

Cankut ısınmak için sıcak soluğunu vererek ellerini ovuşturmaya başladı. Bir yandan da imalı bir şekilde arabayı işaret ediyordu. Ayşin'in söylediği şeyi duymuş muydu? Yoksa onun da bu konuyla ilgili bir bilgisi mi vardı?

"Siz üşümüyor musunuz ya?"

Üşüdüğünü abartılı bir şekilde vurgulamaya çalışan Cankut, olduğu yerde zıplamaya başladı. Başıma tüm bunları o açmıştı. İbreti âlem için onu dışarıda tutmak vardı ya... Neyse.

"Kapıları aç, ben arabada bekleyeyim bari."

"Yemin ederim Ayşin senden daha erkek. Geç." Arabanın kapılarını açtım. Cankut koşar adım ilerledi. Daha yavaş adımlarla yürürken Yer Fıstığı yanıma geldi.

"Mutlaka kafanda bir şeyler planlamışsındır. Ne iş yapmayı düşünüyorsun?"

Kafamda bir şey planlamış olsaydım bile şu an düşünecek halim yoktu. Babam ve Patron arasındaki bağlantı neydi? Bir an aklıma gelen düşünceyle duraksadım. Ayşin, Müdür'ün kızıydı ve Patron beni okula oğlu olarak kaydettirmişti. Tabii ya... Babasıyla mutlaka bu konuda bir konuşma geçmiş olmalıydı aralarında. O da haliyle...

"Ne oldu?"

Tedirgin bakışlarla bana bakıyordu. Bense kafamdaki

soru işaretlerinin noktaya dönüşmesinden dolayı rahattım. Beklentili hali yüzünden en son ne sorduğunu hatırlamaya çalıştım. Hah!

"Planlamadım." Kestirip attığım konudan sonra yürümeye devam ettim. "Harika! O zaman birlikte düşünürüz," demesiyle tekrar duraksadım. Allah kahretsin ya. Yağmurdan kaçarken resmen doluya tutulmuştum.

Şimdi işin yoksa Ayşin'in öneriler silsilesini dinliyormuş gibi yap.

"Ne yapmaktan zevk alırsın?" Heyecanı sesine yansımış kız neredeyse hoplayıp zıplayarak yürüyecek gibi duruyordu. "Hımm... Spor! Spor hocası olabilir... Olamazsın. Ameliyatlısın çünkü. Dövüş hocalığı falan da yalan oluyor tabii. Seni yormayacak bir iş bulmamız lazım. Ama ne?"

Kendi çalıp kendi oynuyordu resmen. Arabaya binene kadar susmayan Yer Fıstığı, arabada da susacak gibi durmuyordu. "Garsonluk desem, sen yapamazsın," dediğinde arabayı çalıştırmayı bırakıp omzumun üzerinden arkama baktım. Oradan bakılınca beceriksiz gibi mi duruyordum?

"Nedenmiş o?"

Kemerini takan Yer Fıstığı, benim kemerimi işaret ederek, "Emir almaktan hoşlanmıyorsun," dedi. Doğru tespitti. "Öte yandan en ufak bir terslikte müşteriyi dövme potansiyeline sahipsin. Senin gibi kolay sinirlenen biri için uygun bir iş değil bu."

Mantıklı bir açıklamaydı. Çeşit çeşit insan vardı. Benim şansıma mutlaka kıl birileri gelirdi. Sonra al başına belayı. Katil mi olursun, kovulur musun, kovulduğun için katil mi olursun bilinmez.

"Aslında iyi araba kullanıyorsun. Özel şoförlük yapabilirsin."

Arabayı çalıştırırken, "Kimsenin şoförlüğünü yapmam ben," dedim ve yola koyuldum. "O zaman vale falan ol." Şaka mı yapıyordu? Elâlemin piçlerinin cebine sıkıştırdığı üç beş kuruş yüzünden kulu köpeği olacak bir tip mi vardı bende?

"İstersen değnekçi olayım Ayşin. Ne dersin?"

Sarı kahkahalarının arasından, "Fena fikir değil," dedi. "Düşünsenize Uraz'ı. Gel baba, gel, gel bana doğru, gelsene lan! Şimdi kır sağa, sağa kır sağa, sağa kır lan, sağa kır dedim yoksa ben seni kıracağım.

Çarpacaksın, hayvan!" dedi sesini değnekçi ağabeylerimiz gibi yaparak. Gülümsememe engel olamazken başımı hafifçe *olmaz* anlamında salladım.

"Düşündüm de fena fikirmiş. Geçelim bunu."

"Koruma ol diyeceğim ama seni o pis hayattan kurtarırken başka bir pisliğin içine itemem." Cankut'la aynı anda birbirimize baktık. Gözleri parlıyordu. Benimle aynı şeyi düşündüğü belliydi. Koruma fikri fena değildi. Bir kulübün ya da barın önünde dikilecek, sinirimi stresimi kaynak yapmaya çalışan damsızlardan çıkaracaktım. Hiç fena fikir değildi bu. Aferin sana Yer Fıstığı!

"Unut onu Uraz!"

Yolu kontrol edip dikiz aynasından Ayşin'e baktım. Tehditkâr bir şekilde kıstığı gözlerini bana dikerken, "Koruma falan olmayacaksın," dedi. "İzin vermiyorum."

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum."

Gözlerini daha çok kısan Yer Fıstığı, "Böbreğinin bana verdiği yetkiye dayanarak koruma olmana izin vermiyorum," dedi. Bunu o kadar ciddi söylemişti ki cümlenin saçmalığına kahkaha atmak için birkaç saniye beklemek zorunda kaldım.

"Böbreğimin sana verdiği yetkiye dayanarak mı?"

Hava kaçırır gibi ses çıkaran Sarı'nın kahkaha atma-

sıyla dayanamayıp gülmeye başladım. "Gülmeyin!" Ciddi olmaya çalışan Yer Fıstığı bile bıyık altından gülüyorken biz nasıl gülmeyecektik?

"Gözümden yaş geldi yemin ederim."

"Gülmeyin ya!"

"İlahi Ayşin."

Sarı resmen tepiniyordu. Benimse kahkaha attığım nadir anlardandı. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Cankut'a katılıyordum. Resmen gözümden yaş gelmişti. Elimin tersiyle gözlerimi silerken gülmemi bastırmaya çalışıyordum.

"Neyse!" Konuyu kapatmaya çalışan kız, "Korumalığı unutuyoruz. Başka bir iş bulacağız," dedi. Önyargılı olduğum için kendime kızabilirdim. Ayşin'in fikirleriyle bu iş bulma hadisesi bize ıstırap vermek yerine eğlenceli geçiyordu. Fazlasıyla hem de...

Neşeli anların ardından bir süre arabanın içinde sessizlik oldu. Cankut camdan dışarıyı izlerken hâlâ ara ara gülümsüyordu. Yüzüme yapışan çarpık tebessümün nedeni belki de buydu. Yer Fıstığı hâlâ benim yapabileceğim bir iş düşünüyordu.

"Sanayiye verelim seni?"

"Neden? Notlarım çok mu düşük anne?"

Cankut yine hava kaçıran balon gibi sesler çıkarmaya başladı. Ayşin'se sıkıldığını belli edercesine nefesini dışarı üfledi. "Ne halin varsa gör ya. Sana yardım etmeye çalışanda kabahat." Kollarını göğsünün üzerinde bağlayan Yer Fıstığı başını cama doğru çevirdi. Sinirli hatlarının altında bozulduğu ayan beyan ortadaydı. Haklıydı. O bana yardım etmeye çalışıyordu. Bense sanki işe ihtiyacım yokmuş gibi onu tiye alıyordum. Sanırım ciddileşmenin vakti gelmişti. Belki de beyin fırtınasıyla ne yapacağımı bulmak için daha fazla vakit kaybetmezdim.

"Tamam tamam," diyerek park için uygun bir yer bulup durdum. Cankut, nerede olduğumuzu anlamaya çalışır gibi etrafına baktı. "Haklısın. Hadi birlikte düşünelim." Sarı aniden bana doğru döndü. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Elimin tersiyle koluna vurup arkaya döndüm.

"Kendimi yormayacağım, sinirlenmeyeceğim, zevk alacağım ve bol parası olan bir işe ihtiyacım var." Ayşin göz ucuyla bana bakıp dışarıyı izlemeye devam etti. Ona yalvarmamı mı istiyordu? "Ayşin?" Başını dikleştirdi. "Yer Fıstığı!" Ses tonum şansını zorlama der gibiydi. Kaçamak bir bakış atan kız yine dalga geçme ihtimalimden dolayı bana şüpheyle yaklaşıyordu. "Evreka!"

Cankut çok önemli bir icat bulmuş gibi heyecanlıydı. İkimizi de göreceği şekilde döndü. Yüzündeki haylaz gülüş pek hayra alamet durmuyordu.

"Tam tarifine uygun bir iş buldum. Hem de yata yata para kazanacağın." Burnuma gelen kokular iyi değildi. Tek kaşımı kaldırarak ikisi arasında gözlerimi gezdirdim. "Gerçek anlamda yata yata para kazanacağın," deyip kahkaha attı. O ses sanki kafama dank etti. Piç kurusuna bak! Bana neyi yakıştırmıştı! En sertinden bir şaplağı kafasına geçirdim. Kahkahası acıyla inlemeye dönüştü. Vurduğum yeri ovalarken ters bir bakış attı. *Hem suçlu hem güçlü.*

"Ağzını topla. Yoksa bel fıtığı diye yazılan numara seninki olur."

Kıkırdayan Ayşin'i gülmemesi için uyardım. Dudaklarını birbirine bastırsa da titreyen omuzları gülüşünü gizleyemiyordu. "Yer Fıstığı!"

"Gülmüyorum," derken ses tonu bile onu ele veriyordu. "Ama kabul et, tam tarifine göre bir iş bulmuş." Bir anda ufak bir kahkaha atan kız elleriyle ağzını kapattı.

Özür dileyen bakışlarına ters düşen gülümsemesi iyice sinirimi bozmaya başladı.

"Gül-me Ay-şin. Gül-me!"

Başını tamam der gibi salladıktan sonra derin nefesler aldı. "Oy..." diyerek karnını tuttu. Gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. "Bence kriterlerinin arasından birkaç tanesini eleyelim," deyip derin bir nefes aldı. "Mesela yorulmayacağın ve sinirlenmeyeceğin bir iş olsun. Çok para kazanmasan da olur ilk etapta." *Fark etmez,* der gibi omuz silktim. Kısa bir an düşündü. "Yabancı dilin var mı?" Benim yabancı dillik ne işim olacaktı da dil öğrenecektim?

"Yok."

Bir düşünme efektiyle işaret parmağını dudaklarına vuran Ayşin, "Yok," dedi. Sanki ben aksini söyledim.

Bir anda mavilikleri pırıl pırıl oldu. "Tamam buldum!" diyerek ellerini birbirine çarpan Yer Fıstığı bir hayli heyecanlı duruyordu. "Tur rehberi olacağız."

"Ha?" gibi bir ses dudaklarımın arasından kaçtı. Sarı, Yer Fıstığı'nın fikrini düşünmeye başlamış gibiydi. Ben ne anlardım turist gezdirmekten?

"Yabancı dilim yok dedim Ayşin..."

"Ama benim var." Bilmiş bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Senin yol bilgin ve benim dil yeteneğimle bence çok iyi ortak oluruz." Ciddi miydi? Bir grup insanı gezdirip sağı solu mu tanıtmak istiyordu? Gerçekten mi?

"Birçok yere otobüsle gideceğimiz için yorulmayacaksın. Dil bilmediğin için adamlara sinirlenemeyeceksin. İstanbul'u seviyorsan zevk bile alırsın bu işten. Parasının da fena olmadığını duydum. Ne dersin?" Ne mi derdim? Allah aşkına böyle bir işe ne dememi bekliyordu ki? *Yaşasın! Hep hayal ettiğim işti,* falan mı?

"Aslında fena fikir değil. Denenebilir," derken, "Sen

karışma Sarı," diyerek lafını bıçak gibi kestim ve Ayşin'e döndüm. "Böyle bir şey yapmaya mecbur değilsin." Bildiğim bir şeyi ona söylemişim gibi başını evet anlamında salladı. "Değilim ama istiyorum." Yer Fıstığı'na kuşku dolu bir ifade gönderdim.

"Neden?"

"Neden mi?" diye sorduğunda bir kez başımı evet anlamında salladım. "Hadi benim paraya ihtiyacım var ama senin böyle bir zorunluluğun yok. Neden benimle beraber yorulasın?"

"Yorulacak bir şey yok ki."

"Tüm gün gezeceksin, dolaşacaksın, konuşacaksın ve yorulmayacaksın, öyle mi?"

"Her zaman yaptığım şey," diyerek gülümsedi. Sevimli olmaya çalışıyordu ama yemezler Yer Fıstığı. "Dilinin altındaki baklayı çıkar Ayşin," dediğimde yüzündeki gülümsemeyi sabit tutmakta zorlandı. "Sakladığım bir şey yok Uraz. Bu işi neden bu kadar büyüttün?"

"Kendini borçlu falan hissediyorsun bence. Eğer öyle bir düşüncen varsa, borç morç yok." Küfür etmişim gibi bana baktı. "Ne alakası var? Bunu nereden çıkardın ya? Sadece yardım etmeye çalışıyorum," derken bir şey hatırlamış gibi, "Ah sahi..." dedi. Yüzündeki gülümseme gıcık olmuş bir ifadeye büründü.

"Beraber vakit geçirmek istemeyen sensin Uraz. Ben senin yanında olmaktan gayet mutluyum. Altında bir şey aramana gerek yok yani."

Laf mı sokmuştu o bana? Baya baya giydirmişti laflarını...

"Ayrıca benim de paraya ihtiyacım var.

"Harçlıkların yetmiyor mu?" diye sorduğumda gözlerini ince bir çizgi haline getirdi. Birkaç saniye Ayşin'in gözlerinin içine baktım. Söylediklerine inanmak isti-

yordum ama nedense içimden bir ses başka bir şey var diyordu. Kendini borçlu hissetmiyorsa bile bana acıyor olabilirdi.

Yer Fıstığı göz temasını kesti. Kollarını göğsünün üzerinde bağlarken başını dışarıya doğru çevirdi. İzlendiğimi hissedince Sarı'ya baktım. Dudaklarını kıpırdatarak amacımın ne olduğunu sordu. Bir amacım yoktu. Sadece gerçeği bilmek istiyordum.

"Bir taşla iki kuşu yakala yoksa taşı kafana atacağım Kurt."

Kelimeleri dolandırıp durması yetmiyormuş gibi eliyle de ağzını kapatıyor, işleri daha da zorlaştırıyordu. Cımbızla çektiğim birkaç kelimeyle tekrar Yer Fıstığı'na baktım. Hem para kazanacak, hem de Ayşin'i gözümün önünden ayırmayacaktım. Böylece çalışırken "Acaba iyi mi?" diye düşünmeme gerek kalmayacaktı. Bu iş benim için bulunmaz bir fırsattı. O zaman neden diretiyordum ki?

Yine!

Deja-vu!

"Nereye başvuracağız bunun için?"

Gururlu ifadesinden ödün vermeyen Ayşin bana bakmadan konuştu ama ben doğrudan ona baktığım için gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Ben bir yer biliyorum."

Onca yolu çektikten sonra, neredeyse bir saattir beyaz bir kapıyı izliyorduk. Kapının önünde oturan sekreter de bizi.

En az on kez kalkıp gitmeyi düşündüm. Burada ne

işim olduğunu sorguladım. Ayşin'in bildiği bu yerde tanıdığı "Beyza" adlı kızın kim olduğunu merak ettim ama düşündüklerimin hiçbirine anlamlı bir açıklama bulamadım.

Tam her şeyden vazgeçmek üzereyken kaderin çarkı dönmeye başladı ve dış kapının zili gürültülü bir şekilde yankılandı. Sekreter kız oyalanmadan kapıyı açtı. İçeri giren koyu kumral afet, taş çatlasın otuzlarının başındaydı. Kemik gözlük bir insana ancak bu kadar seksapelite katardı. Kıyafetleri sıradan olmasına rağmen, insanı kendine çeken bir auraya sahipti.

Sekreter kıza bir şeyler söyleyen kadın, bize doğru döndü. Gözlerindeki parıltılar doğrudan Ayşin'e sıçrıyordu. "Kuzum, hoş geldin." Çantasını kızın eline tutuşturan kadın, kollarını iki yana açarak yanımıza geldi ve ne zamandır ayakta olduğunu fark etmediğim Yer Fıstığı'na sıkıca sarıldı. "Çok bekletmedim değil mi?"

"Bir saat kadarcık."

Sarı'nın fısıltısı sadece benim duyacağım yükseklikte çıksa da dirseğimi koluna geçirdim. Bana baktığını hissediyordum ama onun yerine karşımdaki kadını izlemeyi tercih ederdim. Bu Ayşin'in etrafındaki kadınların hepsi neden bu kadar huri görünümlüydü? Bir de Yer Fıstığı'na bak...

"Hayır. Geleli çok olmadı."

Sarı sessizce "Ne?" diyerek sitem etti ama bu gerçekten haklı bir isyandı. Ayşin'den ayrılan kadın, ellerini üzerinden çekmedi. Kollarını sıvazlarken, "Nasılsın?" diye sordu. "Toparlanmış görünüyorsun." Tek kaşım hafifçe seğirdi. Ayşin'in ameliyat olduğunu bilecek kadar yakın mıydı? Kimdi bu kadın? Belki de Merve'nin arkadaşı... "Emirhan ilk söylediğinde aklım çıktı ama maşallah hastanedeki halinden çok daha iyisin." Duyduğum

isim adeta kafatasıma atılan bir pinpon topu gibiydi. O etrafa çarptıkça, ağzını burnunu kırmak istediğim çocuğun yüzü gözümün önüne geliyordu. Bu kadın o piç kurusunun yakını mıydı yoksa?

"Gayet iyiyim."

Bize doğru dönen Yer Fıstığı, "Uraz sayesinde," diyerek beni işaret etti. Kadın sanki orada olduğumuzu yeni fark etmiş gibi bir edayla, "Sizler de hoş geldiniz," dedi. Sarı yarım ağızla "Hoş bulduk," dedi. Bense ağzımı açmadım. Ayşin'in takdiminden sonra tüm dikkatini üzerime çeviren kadın, "Demek prensesimizi bize bağışlayan kişi sensin?" dedi. *O tanıdığın şerefsiz olmasaydı bir şey bağışlamama gerek olmayacaktı,* demek istesem de sustum. Çünkü konuşursam o adi herifin anasıyla ebesi arasında mekik dokurdum.

"Pek konuşkan değiliz sanırım?"

Ayşin ayağıyla beni dürttü. Daha doğrusu dürttüğünü sanıyordu. Ciddi anlamda sinirini benden çıkarırcasına ayağımı ezmişti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerini belertti. "Biraz öyledir," dedikten sonra yüzünü eski haline çevirip kadına döndü. "Ama bu iş sayesinde açılacağına inanıyorum."

"Hah, sahi. Çok vaktim yok Ayşin'ciğim. Odama geçip konuşalım."

Kadın öne doğru atıldı ve dakikalardır baktığımız kapıyı açtı. İçeriden gelen çiçeksi koku yüzümüze çarptı. Ayşin, kadının peşinden birkaç adım attı. Daha fazla ilerlemesine izin vermeden kolunu tuttum. Başını saniyeler içinde kolundan bana çevirdi.

"Ne oldu?"

"Gidiyoruz."

Kaşlarını çatarak, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. Tek kaşımı kaldırırken, "Ben şaka yapmam," dedim.

"Unuttun galiba." Kaşlarını daha da çatan Yer Fıstığı, kolunu elimden kurtarıp bana doğru döndü. "Ne olduğunu söylemeden şuradan şuraya gitmem." Bu sorunun cevabını düşman hattının içinde vermeyecektim.

"Geçsenize çocuklar."

Tekrar Ayşin'in kolunu yakaladım. "Teşekkürler. Biz gidiyoruz." Gerisin geri döndüm ve Yer Fıstığı'nı çekiştirerek dış kapıya doğru yürüdüm. Kadının ardımızdan bir şeyler söylediğini işitiyordum. Sarı'nın da ona karşılık verdiğini...

Ofisten çıkıp merdivenlere doğru yöneldim. Kendisini bırakmam için direnen Yer Fıstığı pes etmiş gibi peşimden geldi. Dışarıya çıkmamızla var gücüyle kolunu çeken kız, "Uraz, senin derdin ne?" diye bağırdı. Sokakta yürüyen birkaç yüz bize doğru çevrildi. Bakışların odak noktası olmak can sıkıcıydı. Derin bir nefes aldım ve bize çevrilmiş tüm gözlere sırtımı dönerek Ayşin'e baktım. Yüzünü ovuşturuyordu. Hareketlerindeki sertlik gerçekten sinirli olduğunu gösteriyordu.

"Aklım almıyor. Biz bu konuları konuşmadık mı? Anlaşmadık mı? Kadın bize iş sağlayacaktı. Tek kelime etmeden gidiyoruz ne demek Allah aşkına?"

Burnundan soluyor, gittikçe kızarıyordu. Bize yetişen Sarı'ya daha fazla yaklaşmamasını belli edecek şekilde elimi kaldırdım. Aramızda birkaç adımlık mesafe kala durdu. Gözleriyle neler olduğunu soruyordu. Neden herkes bana bir şey soruyordu ki?

"O kadın onca işinin gücünün arasında bizim için geldi. Bizse bir açıklama bile yapmadan kaçarcasına ofisten ayrıldık! İşin kötüsü ben bile neden olduğunu bilmiyorum!"

"O kadın kim?"

Sorusuna soruyla karşılık verdiğim için birkaç saniye

afalladı. Çattığı kaşlarıyla bana bakarken, "Ne demek o kadın kim? Beyza Abla dedim ya," dedi. "Bir aile dostumuzun kızı."

"Emirhan'ın nesi oluyor?"

Saçma bir şeyden bahsediyormuşum gibi yüzünü buruşturup kafasını salladı. "Emirhan ne alaka..." derken savunmaya geçeceğini anladım ve lafa atladım. "Nesi oluyor Ayşin?" Resmen her heceyi tane tane vurgulamıştım. Birkaç saniye gözlerimin içine bakan Yer Fıstığı neler olduğunu algılamaya çalışıyordu.

"Ablası da... Bunun konumuzla ne alakası..."

Bu sefer attığım alaycı kahkahayla cümlesini tamamlamasına izin vermedim. "Ablası ha?" deyip öfkeyle karışık gülmeye devam ettim. "Sen o..." deyip ağzıma gelen tüm küfürleri yuttum. Bu yüzden birkaç saniyelik sessizlik oldu. Ayşin hiddetli bir ifadeyle devam etmemi söyledi. Derin bir nefes alıp sükûnetimi korumaya çalıştım. "Ablasından mı iş dilendin?"

"Ben kimseden iş dilenmedim Uraz."

"Neyse ne!"

Elimi sinirle savurdum. Tedirgin bir şekilde geriye adım atan Ayşin'in kısa bir an da olsa benden korktuğunu hissettim. Onu ölümle burun buruna getiren itin ablasından korkmuyor da ona fazladan birkaç nefes bağışlayan adamdan mı korkuyordu? Hah!

"Emirhan'la alıp veremediğin ne? Sana ne zararı dokundu ki?"

Gelen soru üzerine gözlerimi Sarı'ya çevirdim. Tüm bunlara neden olan kişinin o piç olduğundan Ayşin'e bahsetmemişler miydi? Cankut ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Göz göze gelince *bilmiyorum* der gibi başını iki yana salladı. Tekrar bakışlarımı Yer Fıstığı'na çevirdim. Bilmiyor olabilir miydi? Şu anda, şu or-

tamda öğrenmesi ona ne hissettirirdi?

"Sana," deyip sustum. Doğru kelimeleri bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

'"Bana?"

'"Sana bunları yapan, az kalsın ölmene neden olacak olan olayı yaşatan kişinin kim olduğunu biliyor musun?" O kadar yavaş ve sakin sormuştum ki bunu, kurduğum cümle bir ömür boyu devam edecekmiş gibi geldi. Ayşin'in sorgular bir şekilde kaşları çatıldı.

"Evet ama bunun konumuzla ne alakası var?"

Gözlerimi kapatıp birkaç saniye sessizce içimden saymaya başladım. *1,2,3,4...* Kim olduğunu biliyor ve konumuzla ne alakası olduğunu soruyordu öyle mi? *5,6,7,8,9...* Sakin ol Uraz. *10...* Sakin ol oğlum. *11,12,13...* Mutlaka bir açıklama vardır. *14,15,16,17,18,19...* Sakinleş! *20.*

"Kim?"

Gözlerimi açıp doğrudan Yer Fıstığı'nın gözlerine baktım. "Kim o?" Kafası karışmış görünüyordu. Sanırım konular arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu. O zaman...

"Emirhan," dediği ilk an nevrim dönmek üzereydi ama ardında eklediği kelimeler bu sefer benim karman çorman olmama neden oldu. "Sadece bir isim söyledi. Açıkçası o isim imkânsız geldi bana ama tüm sorularımın cevapları sendeymiş." Suçu bana mı atmıştı piç kurusu? "Açıkçası bu konu benim de kafamı kurcalıyordu ama daha uygun bir zamanda konuşuruz diye düşünmüştüm." Kesin suçu bana atmıştı! "Ama madem konusunu açtın, haftalardır merak ettiğim sorulara bir yanıt bulsun." Soracağı soruları merak etse de sorup sormamak arasında kalmış gibiydi. Gözlerini benden kaçırıp birbirine kenetlediği ellerine çevirdi. Nedense ben de

bakışlarımı ellerine çevirdim. Elleri çocuklarınki gibi minik ve pürüzsüzdü. Soğuktan mı böylesine kızarmışlardı yoksa gerginlikten onları sıkıyor muydu?

"Baban yaşıyor mu?"

Donakaldım. Sadece birkaç saniyeydi. Geçmişin kasvetini iliklerime kadar hissettiğim çok uzun bir saniye. Zihnimin en derinlerindeki anılar huzursuzca kıpırdandı. Annem, hatırladığım en son haliyle gözümün önündeydi. Gerilmiş boynu, nefessizlikten belirginleşmiş damarları, kıpkırmızı göz pınarları, bana doğru uzanan eli ve... "Uraz?"

Ayşin'in sesi bir anda anneminkine dönüştü. Bana son seslenişinin yankısı kulaklarımda devam ediyordu. Yerini çoğu zaman unuttuğum kalbim, göğüs kafesimi kırmak istercesine çarpıyordu. Geçmişin yükünü, kara bir peçe misali saran adamın – adam diyorsam lafın gelişi – yaşayıp yaşamadığı mı soruyordu bana? Sanki yaşaması çok umurumdaymış gibi...

"Daha doğrusu babanın yaşadığını bana neden söylemedin?"

Demek ki yaşıyordu. Bu umurumda mıydı? Ölüm haberinin daha çok umurumda olacağı kesindi. Yaşıyordu. O hâlâ nefes alıyordu. Hapishane ona mezar olmamıştı.

Öfke zihnimi sormaya, hayal meyal hatırladığım anıları gün yüzüne çıkarmaya çalışıyordu. Annemin nefessiz kaldığı anıları... Hiç hakkı olmamasına rağmen, o yaşıyordu. Peki ama bunu Ayşin nereden biliyordu? Ben bile babamı hatırlamıyorken o benim babamı nasıl tanıyacaktı ki? Yoksa... Yoksa o pislik Yer Fıstığı'yla irtibata mı geçmişti?

Gözlerim Sarı'nın olduğu tarafa kaydı. Acı, beni gözlerimden vurmaya çalışıyordu. Sanki her şey bulanıktı. Sarı'nın yüzü, yanıma gelişi, omzumdaki eli...

Kafamı toparlayamıyordum. Bir kelime, kara bir sis gibi kaplamıştı zihnimi ve o kelimenin bu kadar etkisi olmamalıydı üzerimde. *Baba.* Benim babam annemle beraber ölmüştü. O nedenle halihazırda nefes alıp veren bir adam. benim babam olamazdı.

"Kurt."

Derin bir iç çekişle, düşüncelerimin kıyısına demir attım. Uzun süreli sessizliğim dikkatleri üzerime çevirmişti. Kafamın içindeki uğultulara kulak asmamaya çalıştım. Endişe, ikinci bir ten gibi Cankut'u sarmıştı. Tıpkı Yer Fıstığı'nın gözlerindeki kırıntıların hayallerine ait olması gibi...

"Baban beni öldürmek istedi değil mi? Sen de onun açtığı yarayı kapatmak için böbreğini verdin ama neden? Ben size ne yaptım?"

Duyduklarımı algılamam birkaç saniyemi aldı. Babam Ayşin'i öldürmek mi istedi? Babam. Benim babam... Beynimin köşesine yer etmiş hikâyemden kopup bir aydınlanma yaşadım. Dilimin ucuna hücum eden kelimeler tek bir kişiyi işaret ediyordu.

Patron!

Ayşin, bir gün içinde ikinci kez Patron'un benim babam olduğunu ima etmişti. Ne babamı tanıyordu ne de Patron'u.

Biri aklına girmiş olmalıydı.

En azından birini tanıyan biri...

"Sana babamın yaşadığını Emirhan söylemişti değil mi?"

Başını evet anlamında salladı. Belalı ve küstah bir tebessüm dudaklarımın yanına yerleşti. "Ne söyledi tam olarak?" Kaşları belli belirsiz çatılan yer fıstığı, "Okan Kurt, yani babanın beni öldürmek istediği ve geri kalan her şeyi sana sormam gerektiğini." Tiz bir kahkaha du-

daklarımın arasından kaçtı. *Bingo!* Sütten çıkma ak kaşığımız, sorumlulukları her zamanki gibi birilerinin üzerine yıkmıştı ve Yer Fıstığı da ona inanmayı tercih etmişti. Kurt sadece bir soyadıydı. Babamdan miras kalan soyadım. Patron'dan değil ama belli ki okuldakilere attığımız ufak yalan, Emirhan'ın işine gelmişti. Dudaklarım küçümser bir edayla büküldü. "Benim babam." Ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi telaffuz etmiştim bu kelimeyi. "Annemi gözlerimin önünde öldürmekten hiç çekinmemiş olan babam yaşıyormuş ve ben nefes almasına izin vermişim öyle mi? Hatta hayat bahşettiğim yetmezmiş gibi, senin canına kastettiği için de yaptıklarına çanak tutmuşum ben ha? Adını, sanını, boyunu bosunu, yerini, yurdunu zerre kadar hatırlamadığım şerefsizi, ne hikmetse hayatımda sadece birkaç aydır olan itin teki biliyor ve sana bunu yapan ben oluyorum değil mi?" Kelimeler az önceki sessizliğimi fırtınaya dönüştürecek güçteydi. Göğsümden yükselen kükreme yeri göğü delecek güçteydi. Puslu gözlerle bana bakan yer fıstığı söylediğim şeyleri düşünüyor, zihninde tartıyor gibiydi. Tenimin altında kolay kolay sönmeyecek bir yangın başladı. Havanın soğuğu bile içime işlemiyordu. Her yerim uyuşmuşken hissettiğim tek acı belimdeydi. O da umurumda değildi.

"Bana bak kızım."

Ayşin'in kolunu yakalayıp onu kendime doğru çektim. Acıyla yüzünü buruşturunca uzun süredir tuttuğu yaşlardan bir damla firar etti. Canını yakıyordum. İşin kötü tarafı, canının yanmasından hoşlanıyordum. "Ne benim babam yaşıyor, ne de ben vicdan azabımdan sana böbreğimi verdim." Kolunu biraz daha sıkınca hafif bir inilti duyuldu. Belki de kulaklarımda uğuldayan öfke yüzünden bana hafif gelmişti. "Başına gelen hiçbir şeyin

sorumlusu ben değilim, anladın mı?"

"Kurt, sakin ol."

Hiddetli bakışlarımı bir saniye bile Ayşin'den ayırmadan, aramıza girmeye çalışan Sarı'ya, "Sakın dokunma!" diye bağırdım. Hareketsiz kaldığını hissediyordum. İstediğim de buydu zaten. Ayşin'i biraz daha kendime doğru çektim. Yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Parmak uçlarında durmakta zorlanan Yer Fıstığı'nın yanağından seri bir şekilde süzülen yaşlar bu sefer bana işlemeyecekti.

"Sana benden uzak durmanı söyledim. Her seferinde!"

"Uraz, canını yakıyorsun."

"Beni rahat bırakmanı söyledim."

"Kurt."

"Tüm bunların suçlusu sensin, anladın mı? O burnunu her şeye soktuğun için başına geldi bunlar. Seni öldürmek isteyen kişi babam değildi. Patronumdu! Maşasıysa Emirhan! Ben sana hiçbir şey yapmadım!" Boştaki elimin işaret parmağıyla Yer Fıstığı'nın şakaklarına sertçe vurdum.

"Kitap okuyup hayal kurmak yerine... Azıcık şu saksını çalıştır."

İttirerek bıraktığım kız, Sarı'nın göğsüne çarptı. Acıyla yüzünü buruştururken elini böbreğinin olduğu yere koydu. Bu sanki benim fren mekanizmamdı. Dilimin ucuna gelen küfürleri zar zor zapt ettim. Dişlerimi sıkıyor, onun verdiği acıya odaklanmaya çalışıyordum. Ağzıma gelen kan tadıyla biraz olsun dikkatim dağılırken Yer Fıstığı'na baktım.

"Nefesin bu kadar kıymetliyse, onu kimin yanında tükettiğine dikkat et."

Ayşin

Öfkesi bir mahpushaneydi ve dakikalar içinde beni mahkûm etmişti. Kelimeler parmaklık, gözleri gardiyan olmuştu. Issız kahvelerini nasıl bir anda bu kadar katıksız bir nefretle doldurmuştu anlamıyordum.

Ardı ardına gelen kelimeler dinmeyecek bir yağmura tutulmak gibiydi. Cümleler hafif kalmıştı yaşananların ağırlığı karşısında. Canımın acısından haz duymuştu. Beni, sesindeki suçlayıcı tondan daha çok yakan şey buydu.

"Ayşin."

Ne zamandır Cankut'un kollarındaydım bilmiyordum ama Uraz'ın hırsını çıkardığı kolumun uyuştuğunu yeni fark ediyordum. En son Uraz'ı gördüğüm yerden gözlerimi zar zor ayırıp morarmaya yüz tutmuş beş parmak izine baktım. "Uff..." Cankut'un acıma efektinin verdiği hisle derin, bıkkın bir nefes aldım. "Resmen kontrolsüz güç uyguladı heyvan." Onun da benim gibi kolumu incelediğini hissettim. "Ama sen de fazla ileri gittin Ayşin," diye devam ettiğinde bakışlarımı Cankut'a çevirdim. Doğru mu duymuştum? Yoksa az önceki kükreyişlerden dolayı algım geçici olarak servis dışı mı kalmıştı?

"İleri mi gittim?"

O sarı kafasını evet anlamında salladı. İçimi kemiren duygular, bakışlarıma yansıdı. Kolumu sanki görmemiş gibi Cankut'un gözüne soktum. "Bunu hak edecek kadar ileri gitmiş olabilirim miyim?" Kolumu eski konumuna

getiren Cankut, "Sence olabilir misin?" diye sordu. Bakışlarındaki ima da cümlelerini doğruluyordu. Kısa bir an düşüncelerimden şüphe ettim ve söylediklerimi aklıma getirmeye çalıştım.

"Bak," diyen Cankut elimi avuçlarının arasına aldı. Beklemediği bir şey olmuş gibi kaşlarını çattı. "Üşümüşsün. Sıcak bir yere gidelim mi?" Konunun dağılmasını istemediğim için, "Sorun değil, devam et," dedim.

Emin olup olmadığımı sorgulayan bakışları üzerine, "İyiyim ben," diye cevap verdim. "Anlatmaya devam edersen daha iyi olacağım." Birkaç saniye daha beni süzdü ve ardından, *sen bilirsin,* der gibi bir iç çekti.

"Pekâlâ. En azından ellerini cebine sok." Alelacele ellerimi ceplerime soktum.

"Uraz'la arkadaşız. Hatta çevresinde çok fazla insan olmadığı için yakın arkadaş sayılırız. Ben Uraz'ı, onun izin verdiği ölçüde tanırım, yaşadıklarını bilirim." Hani bir hata yaparsınız ve babanız sizi karşısına alır konuşur ya. Daha ilk andan gelmişinize geçmişinize sövmeye başlarsınız. İşte Cankut da benimle o tonda konuşuyordu.

"İnan bana, ne babasıyla ne annesiyle ilgili şu vakte kadar ağzını bıçak açmadı. Geçmişini saklıyor, öyle bir saklıyor ki sanki hiç yaşanmamış gibi. Ben bile hayatının detaylarını bilmiyorken Emirhan'ın bilmesi imkânsız."

Cankut konuştukça düşünüyor, düşündükçe işin içinden çıkamıyordum. Emirhan ilk söylediğinde ben de pek ihtimal vermemiştim. Peki, sonra ne olmuştu da Uraz'ı bu konuyla suçlamıştım? Öte yandan maça gitmemizi sağlayan Emirhan'dı. Ben kimseyi bulamayınca Uraz'ı davet etmiştim. Hatta davet etmem için aklıma giren yine Emirhan'dı. Yani orada böyle bir şey yaşanacağını bilen bir kişi varsa, o kesinlikle Uraz değildi. Uraz olmasını düşünmemi sağlayan Âşık Veysel'di. Peki neden? Neden benim ölmemi istemişti?

"Patron'u herkesten iyi tanırım. Belki de Uraz'dan bile iyi. Babam, Patron'un en sadık adamlarından biri. Doğduğundan beri gördüğün birini ezbere bilirsin değil mi? Konu Patron'sa o iş öyle olmuyor işte." Kısa bir nefes arası verdi. Sanki o adamdan konuşmak ortamdaki tüm havayı vakumluyordu. "Zekidir. Tehlikeli olması zekâsından gelir. Hayatında görüp görebileceğin en kurnaz insandır. Hiçbir zaman yaptığı hamleleri tahmin edemezsin. Sağ gösterip sol vurmaz yani. Tekme atar. Otoriterdir. Kendi kurallarının dışında yaşanmasından hoşlanmaz. İpler her daim onun elindedir. Güçlüdür. Özellikle para konusunda... Yani demem o ki Emirhan'ın aklına nasıl girdiğini az çok tahmin edebilirsin."

Ailesinin iflasından dolayı okuldan ayrılmak zorunda olan çocuk, üzerinden çok zaman geçmeden tekrar sahalara geri dönmüştü. Hem de eskisinden daha hızlı bir şekilde. Bu kadar kısa sürede ailesinin eski durumlarından daha iyi bir hale gelmesine sadece sihirli bir değnek yardım edebilirdi. Bir yakınının ona burs bağladığını söylemişti. O zaman...

"O yakınım dediği kişi, Patron'du. Bursuysa, beni öldürmek için almıştı."

Kendi kendime fısıldadığım gerçekle ürperdim. Senelerce bana âşık olduğunu söyleyen çocuk, beni para ve mevki için satmıştı. Ona karşı hislerim olmasa da bu yaptığı kırıcıydı. Aşağılanmış gibi hissettiriyordu.

"Tam olarak öldürmek istediğini sanmıyorum," diyerek düşüncelerime dâhil olan Cankut'a baktım. "En azından Emirhan'ın," deyip içler acısı halimize bir tebessüm kırıntısı ekledi. "Bu durum ortaya çıktığında düşündüm. Aslında Uraz'la beraber düşündük ama ben ona kendiminkilerden pek bahsetmedim."

Cankut, Uraz'dan gizli bir iş yapmanın verdiği haklı gururla gülümsedi. Havalı bir şekilde saçlarını savurup elle-

riyle düzeltti. Aman çok önemli bir iş yapmıştı. "Uraz'ın neden bizim okula kaydolduğunu biliyor musun?" Konudan konuya mı atlıyorduk? Yoksa bu olayların bununla bir bağlantısı var mıydı? Başımı hayır anlamında salladım. Cankut'sa az önceki kendinden emin tavrından saniyeler içinde sıyrıldı. Patlatacağı bomba için doğru zaman ve doğru yer olup olmadığını kafasında tartıyor gibiydi. İçimden bir ses, duyacaklarımın hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu. "Büyük ihtimalle Uraz beni bu konuşmadan sonra öldürecek." "Bu saatten sonra, konuşmazsan da ben seni öldürürüm."

Cankut söylediklerime inanamıyormuş gibi bakınca, "Ciddiyim," diye devam ettim. Kollarımı göğsümün üzerinde sıkı sıkıya bağladım. Sanki duyacaklarıma karşı bu sayede güçlü olacaktım. "Uraz bizim okula neden geldi?"

"Uyuşturucu satmak için."

Sesli bir şekilde iç çekip geri vermeyi unuttum. Bu, beklediğimden de ağır bir cevaptı. Uyuşturucu, Uraz, Satıcı denkleminin içinde kaybolurken nefes almam gerektiğini fark ettim. Zaten hızlı hızlı nefes alıp vermek dışında da tepki vermedim. Veremedim. Dilimin ucuna gelen tonlarca soru, bir noktada düğümlendi. Konuşmadım. Konuşamadım.

"Ben de bu işe zemin hazırlayanlardan biriydim," dediği an üzerimdeki şok kabuğundan sıyrılıp tüm gücümle Cankut'un koluna yumruğumu geçirdim. Bileğimdeki ince sızının çatlak olmaması için dua ederek, "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırdım. Çok sinirliydim. O kadar sinirliydim ki karşımda duran, boyu benimkinin iki katı olan çocuğu ikiye katlayıp dört parçaya ayırabilirdim. "Uyuşturucu satmak için zemin hazırlamak ne demek?" Avaz avaz bağırmamla bize dönen birkaç kişi donup kaldı. Bakışlar hiç de hoş değildi. Normali de buydu. Uraz ve Cankut dışında kim uyuşturucuya hoş bir şeymiş gibi bakardı ki? Hiddetle kollarımı tekrar göğsümde bağladım.

Kollarım o kadar sıkılıydı ki bunun nedeni güç almak değil karşımdakine güç uygulamamak içindi. Sinirlenmiş bir öğretmen edasıyla tek ayağımı yere vurmaya başladım. Resmen denklemin içine bir bilinen ama *keşke bilmeseydim be* dediğim biri daha eklenmişti. Ah! Benim nasıl arkadaşlarım vardı?

"Ayşin, yargılamadan önce dinlemeyi denesen nasıl olur?"

Hiddetim bakışlarıma yansıdı. Mavi gözlerimin alev alev yanışı bu sefer ağlamaktan dolayı değildi.

"Seni!" diye başladığım cümleyi, hâlâ bize bakmayı sürdüren insanlar yüzünden devam ettiremedim. Ah be! Şimdi Cankut'u lime lime etmelerini izlemek vardı ama olayların detaylarını bilmem gerekiyordu. Sanırım konuşmak için başka bir yere gitsek daha iyi olacaktı.

"Bunu evde konuşacağız. Yürü!"

"Ayşin, bunun pek doğru bir karar olduğunu sanmı –" derken kolunu tuttum. "Yürü Cankut yürü!" diyerek onu mümkün olan en hızlı şekilde yola doğru itekledim. Gelen taksilerden birini durdurdum. Eve varana kadar ağzımızı bıçak açmadı. Bu durumu garipsemiş olacaktı ki taksici sürekli dikiz aynasından yaşayıp yaşamadığımızı kontrol etme ihtiyacı duydu. Taksiden inmemizle apartmana göz gezdiren Cankut, "İnan bana, bu konular müdürün ve Tarih öğretmeninin yanında konuşulacak cinsten değil," dedi ve bana döndü.

"Kafeye falan gitseydik."

Çantamın içinden anahtarımı çıkardım. "İnan bana, bu konular bir kafede konuşulacak cinsten değil."

Çantamı tekrar omzuma astım. "Ayrıca evde kimse yok. İkisi de okulda."

Gerim gerim gerilen çocuğun rahatladığına gözlerimle şahit olduktan sonra yürümeye başladım. Ben önde, Cankut arkamda, apartmana girdik. Eve girene kadar bize eşlik

eden sessizlik, dış kapının kapanmasıyla aramızdan çekildi.

"Her şeyi en baştan anlat."

Ayakkabılarını çıkarmakla meşgul olan sarı kafa, "Hoş buldum Ayşin'ciğim," dedi. "Beni evine buyur ettiğin için sana minnettarım."

"Cankut, laubaliliğin ne yeri ne zamanı." Bulunduğumuz yeri göstererek, "Bence salona geçene kadar uygun yer ve zaman," dedi. "O zamaaaan..." Ellerimi sırtına yerleştirip, "Yürü!" diyerek salona doğru itekledim. Gözlerini hayranlıkla etrafta dolaştırdı. "Vay be, salon buram buram Merve Hoca kokuyor. Bir insan hiç mi kendinden bir şey katmaz?" Asıl sabırsızlığımı buram buram kokutan bir iç çektim. "Tamam, tamam," diyerek bana döndü. "Zaten baştan başlamıştım. Dünya toz bulutuydu hesabına dönmeme gerek yok."

"Cankut."

"Tamam," diyerek koltuklardan birine oturdu ve rahat bir pozisyon aldı. Allah'ım anlatacağı olaylarla oturuşu o kadar tezattı ki. Gamsızlığın nirvanası! "Patron, uyuşturucu satıcılığı da yapıyor. Bir süredir okulların dışındaki sivil polislerden dolayı istediği geliri elde edemedi. Malların birçoğu elinde kaldı. Bu nedenle okulların içine sızmaya karar verdi. Sonuçta para kazanacaktı. Devlet okulu tercih edemezdi." En baştan anlat derken lafı uzat dememiştim. Sabırsız bir şekilde "Ya tamam bunları geç. Kolej diye bizim okulu tercih etti, anladık," dedim.

"En zengin ailelerin çocuklarının okuduğu kolej," diye cümlemi düzeltti. "Neyse, bu işi ilk bana verdiler ama ben yapamayacağımı söyledim. Babam da bu işe karışmamı istemediği için bir şeyler uydurdu Patron'a.

Yedi mi yemedi mi bilmiyorum ama tamam dedi. Tam yırttık diye sevinirken beterin beteri vardır sözünü verdiği yeni işle kanıtladı. İspiyonculuk! Bu iş için kimi görevlen-

direcekse, onun yaptığı her hareketin raporunu istiyordu. Hem de anında. Aynı zamanda da o çocuğa bu işlerde yardım edecektim."

Sakin kalmak, hayatımda hiç bu kadar zor olmamıştı. Bu bir şaka olmalıydı. Şaka olmak zorundaydı. Resmen bir yalan ağının içinde günlerimizi geçirmiştik. *Koynumuzda yılan beslemişiz,* deyişindeki yılan Cankut'tu. Pislik! "Maalesef bunu da reddedecek bir oturma organım yoktu. Daha sonra Uraz geldi. İşte o an, ispiyonculuğumun reddetmediğim organımda patlayacağını anladım. Zaten ilk seferimde beni haşat edip tarafımı seçmemi istediği için, ispiyonculuk serüvenim fazla uzun sürmedi. Sonuçta biriyle dip dibe olacaktık. Diğeri uzaktan eğitimdi. Garip ama Uraz'ı sevmiştim. Biraz yabani gibi dursa da özünde iyi bir insandı. Hem de kolay kolay bulunamayacak cinsinden. Patron'un kendisine benzemesi için onu özel olarak yetiştirdiğini duymuştum. Tanışınca bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. Karakteri, hareketleri, konuşması... Sanki Patron'du ama onun gibi düşünmüyor gibiydi. Satıcı olmak pek hazzettiği bir şey değildi sanırım. İlk adımı o kadar erteledi ki..."

"Ama sonuçta ilk adımı attı değil mi?"

Öfke, kelimelerimin üzerini kaplayan bir kalıp gibiydi. Başını evet anlamında sallarken, "Hem de ablanla," dedi. O an yaşadığım şok, diğerlerinin yanında bir hiçti. Ablam; örnek öğretmen, öğrencilerinin idol olarak gördüğü kadın uyuşturucu işine mi girmişti? Yo... Yo. Bu olamaz. Bu imkânsız. Buna beni kimse inandıramaz.

"Uraz, ilk kurban olarak ablanı seçti. Sevilen bir öğretmen, kolay akıllara girilebilecek bir kadın ve öğrencilere uyuşturucu satarken gizlenebileceği bir kılıf olduğu için. Ama işler düşündüğü gibi gitmedi tabii ki. O gün sizin evde yakalanıp Uraz'ı kendi çıkarları için satınca..."

"Ne!"

Öyle bir bağırmıştım ki Cankut cümlesini yarıda kesme-

nin dışında bir de irkildi. Zihnime dolan anılar nefes alışverişimi hızlandırdı. Uraz'ı banyoda yakaladığım an, dün gibi aklımdaydı. Ablamın da banyoya girmemem için yaptıkları..."O gün! Uraz'ın bizim evde olduğu gün! Aralarında bu işler mi dönüyordu?" Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Hangi işlerin döndüğünü bilemem ama ucu bu işe dokunacaktı." İma ettiği şeyi anlamamak için embesil olmak gerekiyordu. Ama benimle bu şekilde konuşamazdı. Arkamda duran yastıklardan birini Cankut'un kafasına fırlattım.

"Pislik!"

Yastığı havada yakalayan çocuğun yüzündeki gülümseme daha da yayıldı. "Doğanın kanunu bu kızım." Tekrar bir yastığı elime alırken, "Başlatma doğanın kanunundan!" dedim. Sinirliydim ama içimdeki yangının sadece bu yüzden olduğunu sanmıyordum. Ablam ve Uraz'ı hayal ettikçe basan ateş, yalnızca öfkenin kıvılcımlarına ait olamazdı.

Kıskanıyor muydum onu?

Saçmalama Ayşin!

"Neyse, konudan sapmayalım. Zira çok vaktim yok," diyen Cankut attığım yastığı yanına koydu. "Ablan o gün Uraz'ı satınca, ertesi gün tekmeyi yedi." Şimdi anlıyordum. O günden sonra ablam değişmişti. Bir öğrencisiyle takıldığı için pişman olduğunu düşünmüştüm ama yarı yolda bırakılmanın acısıymış meğer. Birkaç günde Uraz'a âşık mı olmuştu yani? Birkaç günlük aşk hâlâ devam ediyor muydu? Ablam ve Uraz'ın yan yana geldiği anları düşündüm. Ablamın tepkilerini, cilvelerini... *Tamam, şimdi kendine geliyorsun Ayşin. Bu seni ilgilendirmez. Sonuçta özel hayat değil mi? Ayrıca üzerine yoğunlaşman gereken konu bu değil.*

Konumuz uyuşturucu. Odaklan.

"İlk deneme başarısız olunca, ikinci deneme için acele etmemeye karar verdi. Daha doğrusu ben öyle sanmışım. Meğer hayatına sen dokunmuşsun."

"Ha?"

Düşünceler rüzgâra kapılmış yapraklar gibi zihnimden uzaklaştı ve yerini kahverengi gözlere bıraktılar.

Anılar o kadar hızlı bir şekilde zihnimi taradı ki zaman kavramı bir süreliğine uçup gitti. "Seninle yakınlaşınca, verilen görevinden uzaklaştı anlayacağın. Ne için okulda olduğunu unuttu. Belki de unutmadı, sadece umursamadı. Kapalı kutumuzun ne düşündüğünü bilmiyoruz ama sonuç olarak Patron'un işi aksadı ve maalesef ki bunun bedeli bir puro yanığıydı."

Cankut o anları birebir yaşamış gibi acı çekti. Panikle ellerimi ağzıma götürdüm. Gözümün önünde beliren yara, titrek bir nefes almama neden oldu. Demek o yüzden... "Bir de seninle tehdit edince, Uraz tekrar başladığı yere döndü. Seni kendinden uzaklaştırmak, planını harekete geçirmek için Didem'i seçti ama işte sen yine sonuca ulaşmasına izin vermedin." Resmen yaşadıklarımız film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyor, Uraz'ın yaptıkları tek tek anlam buluyordu. "Bir de bunlar yetmezmiş gibi, ilk kez dövüş sırasında polis baskını yaşandı. Hatırlarsın ve operasyonu düzenleyen komiserle içeri giren kişiyi de çok yakından tanırsın," diye devam etmesiyle ellerimle yüzümü kapattım. Kendimden utanıyordum. Uraz ne çektiyse her şey benim yüzümdendi.

"Yani, Patron'un sana bilenmesine neden oldun Yer Fıstığı."

Bu kelimeyi bir tek Uraz'ın ağzından sevdiğim için kaşlarımı çatarak Cankut'a baktım. O ise bu ifademi bir yerine takmamıştı bile. "Ölmeni isteyen kişi Patron'du ve bunun nedeni Uraz'ın babası olması değildi. En önemli adamını kaybediyordu ve sen onun için büyük bir tehdittin. Şimdi gelelim Emirhan olayına..." Daha söylediklerini hazmedememişken yeni konuya nasıl odaklanacaktım?

"Hep bir köstebekten şüpheleniyorduk. Çünkü çevre-

mizde ne yaşanıyorsa, Patron bizden önce biliyordu. Ee ispiyonculuk işimi zirvede bıraktığıma göre, okulda bir hain vardı. Kim olduğunu düşündük. Uraz, ara ara Emirhan'ın ismini geçiriyordu ama son yaşanan olaylar, Hazel'le yakınlaşması falan... İhtimaller arasından çıkarmıştık ama anlıyoruz ki en büyük hatayı o zaman yaptık." Zihnime dolan anılar kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu. Emirhan'ın gözü sürekli Uraz'ın ve benim üzerimdeydi. Sürekli Uraz'la ilgili sorular soruyordu. Yakınlığımızı merak ediyordu. Önce bunun kıskançlıktan dolayı olduğunu düşünürken meğerse o laf taşımak için beni kullanmıştı.

Tuzağa düşmüştüm.

Uraz'ın tuzağa düşmesine neden olmuştum.

Allah kahretsin!

"Ama bu son olay Emirhan için de fazla bence. Yani, Patron onu bir şeyle tehdit etmiş olmalı ki kabul etmek zorunda kalsın. Ya da belki de şaşırtmacanın ortasında kaldı. Uraz'ın ölmesini beklerken seni..."

"Onu öldüreceğim!" Şu an karşımda olsa, gerçekten öldürebilecek gibi hissediyordum. "Bunun fragmanını Uraz, senin için yaşatmış olabilir," diyen Cankut'un yüzü ciddi bir hal aldı. "Ben Uraz'ı ilk kez öyle gördüm Ayşin. Bunca dövüşüne katıldım. Düşmanlarıyla oynarken nasıl eğlendiğine şahit oldum ama ilk kez birinin gerçekten canını almak istediğini hissettim." O anı görmemiş olsam da iliklerime kadar hissetmiştim. Ürperdim. Gözlerime hücum eden yaşların nedeninden emin olamıyordum. Pişmanlık mı? Korku mu? Endişe mi?

Öfke mi?

"Ve ilk kez onu ağlarken gördüm."

Kalbim değişik bir ritimle çarpmaya başladı. Acıdan zevk alan, sevgisizlikte sınır tanımayan, katılığından, tepkisizliğinden ödün vermeyen adam ağlamış mıydı? Benim için? "Hani vicdan azabı deyip duruyorsun ya? Kendini

suçladığı doğru ama böbreğini sana bu yüzden verdiği külliyen yalan. Yaşamandan çok, onunla yaşaman için yaptı bunu."

Yaşadığım duygu karmaşasına dayanamayan ruhum çöktü. Etraf iyice buğulandı. Kalbim acemi bir kuş misali göğüs kafesime çarpıp duruyordu. "Patron'la iş birliği yaptığına da doğru diyebiliriz. Ameliyatınıza birikmiş parası yetmedi. Ee tabii hastanede kalma süreniz, masraflarınız da vardı. Bu nedenle son bir dövüş için Patron'un ayağına gitti." Savaştığım gözyaşlarını daha fazla tutabileceğimi sanmıyordum. Öyle olması gerekti. O zaman... Parası yetmediği için erken taburcu olmuştu. Bu yüzden iş arıyordu. Allah kahretsin. Bu neden benim aklıma gelmedi ki?

"Patron kolayca razı olmuş ama ikimiz de bu kolaylığın altından bir şey çıkacağını biliyorduk. Ameliyattan çıkar çıkmaz, daha Uraz kendine yeni gelmişti ki birkaç saat önce mesaj geldiğini gördük. Anlayacağın hastanede de ajanı vardı. Uraz'ı dövüşe çağırdı. Gelmezse de parasını senin canınla alacağını söyledi. O da senin yerine kendi canını vermeye karar verdi. Maçı aldı ama az daha ölüyordu. Son cümlesi ne oldu biliyor musun?"

Özcan Bey'in bahsettiği durum buydu. O çıkmamıştı. Çıkmak zorunda kalmıştı. Hem de ne için? Yine benim için! Allah kahretsin ki benim için!

"Kendini suçlamasına izin vermeyin."

Cankut'un cümlesiyle uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarım sağanak bir yağmura dönüştü. Ara ara çıkan hıçkırıklar gök gürültüsünü andırıyordu. Göğsümün ortasında bir his, ne geçiyor, ne azalıyordu. Sabitti. Öyle sabitti ki sanki o yer, onun için ayrılmıştı. Bunun adı azap olmalıydı. Vicdanın en deli yankısı...

"Bunları anlattığımı duyarsa kendini suçlayabilirsin ama." Cankut hafifçe gülümsedi. Ortamın kasvetini dağıt-

maya çalışıyordu ama dağılan bendim. Farkında değildi. Neler düşünmüştüm, neler söylemiştim. Benim için canını tekrar tekrar ortaya koymaktan çekinmeyen adama neler yakıştırmıştım. Yerin yarılmasını ve içine girmeyi istiyordum. Bunu o kadar içten diliyordum ki yerin yedi kat dibine insem gıkım çıkmazdı. Uraz'a gidip sarılmayı, ondan özür dilemeyi ve beni affedene kadar bırakmamasını istiyordum ama hangi yüzle?

"Tamam hadi," oturduğu yerden kalkan Cankut yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. "Bunları ağla diye anlatmadım ki... Uraz'a kalsa mezara gitmeliydi bu cümleler ama ben gerçeği bilmeni istiyorum."

Titrek nefeslerimin arasında, "O Emirhan'ı öldüreceğim," dedim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Parça pinçik yapacağım!" Güldüğünü hissettiğim Cankut'a ters bir bakış attım. O ise ufak bir kahkaha atarak yanağımdan süzülen yaşları sildi.

"Allah aşkına nasıl parça pinçik yapacaksın?"

Dalga geçmesine aldırış etmeden, "Yaşayarak öğrenmek istemiyorsan sus," dedim. Tekrar kahkaha atan çocuğa yumruğumu geçirmek istiyordum ama en çok ona... Emirhan'ı öldürecektim! Bunca yıllık arkadaşlığı bir çırpıda nasıl silebilirdi? Para bu kadar güçlü olmamalıydı. Burnumu çektikten sonra kalan yaşları sildim.

"Anlattığın için teşekkür ederim."

Ayağa kalktım. Konuştuklarımızı hazmetmem için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. "Merak etme, Uraz'a bir şey söylemem." Cankut benim ardımdan ayağa kalktı. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım.

"İyi olacağım. Biraz uyumaya ihtiyacım var sadece."

Uraz

"Asla geçmişte yaşama, daima geçmişten ders al."
Hz. Mevlana

"Seni yakaladım. Sakın bırakma elimi."

Helikopter yerden kalkarken büyük komutan, çaylağın elini yakaladı. Yavaş yavaş ayağa kalkarken bir elimle helikopteri, diğeriyle askerleri tutuyordum. "Sakın pes etme çaylak. Sakın!"

Elimden geldiği kadar sessizce oyun oynuyordum. Annem yine mahvolmuş haldeydi. Odasında uyurken onu uyandırmak istemiyordum. Onunla uyumamı söylemişti ama hiç uykum yoktu. Bu yüzden o sızana kadar yanında bekledim. Daha sonra kırık dökük asker oyuncaklarımla oynamak için odama gittim.

Helikopter yere inince adamlarım içinden atladı ve yeraltı sığınağına doğru koştu. Yeraltı sığınağı diyorsam, sandalyenin üzerine koyduğum havludan bahsediyordum. Helikopteri alıp tekrar *vup vup* sesleriyle zeminden kaldırdım. Keşke parmağımı şaklatarak bu helikopteri gerçek kılabilseydim. Sonra annemi içine koyarak uzaklara uçurabilirdim. Babamdan, morarmış gözlerinden, annemin gözyaşlarından uzaklaşabilirdik. Çok çok uzaklarda olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurumda

olmazdı. Yaşım küçük olabilirdi. Babamın anneme neden böyle davrandığını algılayamıyor olabilirdim ama annemin acı çektiğini görebilecek kadar büyük olduğumu düşünüyordum. Babama karşılık verebilirdim. Sadece boyum iki karış daha fazla olsaydı.

Sığınağa yerde sürünerek girdikten birkaç dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını, ayak seslerinin benim odama kadar geldiğini duydum. Gerisin geri çıktım. Hafifçe başımı odanın kapısından hole doğru uzattım. Bir çift parlak kundura, üniforma pantolonunun parçası olduğunu bildiğim kelepçeleri gördüm. Kalbim şaha kalkmış bir atınki gibi hızlı çarpmaya başladı.

"Ömer Amca!"

Ben ayağa kalkana kadar Ömer Amca yanıma gelmiş ve yere eğilmişti. Ben de kollarımı ona doladım. Silahının olduğu taraf ne kadar ilgimi çekse de oradan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım.

"Selam küçük adam."

Bana böyle seslenmesini seviyordum. Herkes bana çocuk muamelesi yaparken o ne olduğumu biliyor gibiydi. Üzerimdeki gömleğin yakalarını tek eliyle düzeltirken "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim." deyip hafifçe geriye doğru döndüm. "İnşa ettiğim yeraltı kalesini görüyor musun?" Masanın altında battaniye ve havlular kullanarak yaptığım kaleyi gururla gösterdim. Bu açıdan çok daha havalı gözüküyordu.

Ömer Amca'ya döndüm. Gülümseyerek gösterdiğim yere baktıktan sonra bana döndü. "Görmez olur muyum? Çok iyi iş çıkarmışsın delikanlı." Bu daha çok gururumu okşamıştı. Keyifli bir şekilde sırıtırken bir anda aklıma gelen fikir gözlerimi parlattı.

"Yoksa... Yoksa benimle oynamaya mı geldin?"

Saçımı karıştırarak ayağa kalktı. "Şimdi değil ama

sonra söz." Suratımın asılmasına engel olamadım.

"Annen nerede?"

"Kendini iyi hissetmediğini söyledi. Uyuyor."

Ömer Amca›nın saçımdaki elleri duraksadı. Bir an ona bakma ihtiyacı hissetim. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gözleri karanlık ve kısmen korkutucuydu. Sanki bir perde, gözlerindeki yeşilini tamamen kapatmıştı. Bana bakıyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Hafifçe geri çekilmemle hemen bakışları değişti. Yanağımı okşadı. Hafifçe gülümsedim ama aklım hâlâ az önceki bakışındaydı.

"Aynı annen gibi gülümsüyorsun."

Duyduğum cümle hayatımdaki en gurur verici şeydi. Bu nedenle gülümsememi daha da genişlettim. Annemin gülümsemesini seviyordum. Sıcak ve güzeldi. Sevildiğimi hissettiğim tek şey bu gülümsemeydi ama o an aklıma, genellikle insanlardan duyduğum benzetme geldi. Gülümsemem yavaşça silindi.

"Ama babama benziyormuşum, herkes öyle diyor."

Başımı yere eğdim. Babama benzemek istemiyordum. O kötüydü; sürekli annemi dövüyor, sürekli ağlamasına neden oluyordu. Aramızda ufak bir sessizlik olunca tekrar Ömer Amca'ya baktım. Bana bir dakikalığına, sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi bakmıştı ama birden fikrini değiştirmiş gibi, "O da güzel bir şey küçük adam. Baban oldukça yakışıklı bir Kurt," dedi. Bana gülümsedi ama o ifade gözlerine ulaşmadı. Nedense Ömer Amca gibi görünmeyi istiyordum. Belki de bunun sebebi annemdi. Bir keresinde onun, hayatında gördüğü en yakışıklı adam olduğunu söylemişti ama sonra bunu söylediği için pişman olmuş gibi bir ifadeye bürünmüştü. Oysa pişman olmamalıydı. Ömer Amca bir özel harekât polisiydi. O bir kahramandı ve ben büyüyünce onun gibi

olmak istiyordum.

Herkesi kurtarmak istiyordum.

Özellikle annemi.

"Annen uyanmış mı gidip bakacağım." Eliyle şaheserimi işaret etti. "Sen düşmanları öldürmeye devam et. Ben hemen döneceğim, tamam mı küçük adam?"

Başımla onayladım. Tekrar saçımı karıştırarak annemlerin odasına doğru yöneldi. Birkaç dakika bekledikten sonra arkasından onu sessizce takip ettim. Zeminde gıcırtı çıkaran yerlere dikkat ederek ilerlemek için olabildiğince yavaş hareket ediyordum. Bu evde nasıl sessiz olunacağını biliyordum. Bu evde nasıl sessiz olabileceğimi bilmem önemliydi.

Yoksa çok canım yanardı.

Annemlerin odasının önünde durdum. Kulağımı kapıya doğru uzattım. Kapı aralık bırakılmıştı ama bu kadarı, içeride olup biteni duyabilmem için yeterliydi. Annem yumuşak bir ses tonuyla iyi olduğunu söylüyordu. "İyi değilsin Burcu!" diye tısladı amcam, sesi sonunda öyle bir kesiliyordu ki beni korkutmuştu. İstemsizce geri çekildim. "Şu haline bak!" diye bağırmasıyla kısa bir an sessizlik oldu. Kulağımı tekrar kapıya doğru yaklaştırdım. Amcam az önceki bağırışına kıyasla çok daha kısık sesle konuştu. "Onu öldürmek istiyorum."

"Ömer lütfen..."

"Burcu. Bu haline göz yummamı artık benden bekleme."

"Olmaz."

"Ya kendini düşünmüyorsan, oğlunu düşün. Uraz'ın ne halde olduğunun farkında mısın?"

Annemin hafif ağlama sesinden başka bir şey duymuyordum. Birkaç dakika sonra Ömer Amcam tekrar konuştu. Bu sefer sesi tuhaf, duygusuz geliyordu. "Şu anda

nerede biliyor musun?"

"Sus... Sus!" derken annemin sesi boğazı düğümlenmiş gibi çıktı. "Neden bu durumu kötü bir hale getirmeye çalışıyorsun-"

Amcam, "Durum yeterince kötü zaten!" diye gürleyince hafifçe yerimden zıpladım ve tekrar geriye çekildim. Bu sefer ne sessizlik oldu, ne de duyabilmem için kapıya yaklaşmam gerekti. Amcam avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Gör artık bunu, gör! Seni aşağıladığını, sana saygısızlık yaptığını gör! Seni asılsız yere suçlamıyor mu bu adam? Sen neden aynısını yapamıyorsun? Üstelik onunki asılsız da değil! Ayan beyan ortada!"

"Ömer. Sus, Allah aşkına. Uraz duyacak. Yalvarırım."

Saniyelerin arasına saklanan sessizlik bana kendimi kötü hissettirdi. Amcam neden bahsediyordu. Annem neden saklamaya çalışıyordu. "O kadının..." diyen amcamın sesi tekrar belirli düzeye inince kapıya doğru yaklaştım. "Evine girdiğinde onu iyice bir pataklamak istedim. İşin acı tarafı eve gelmediği için mutlu olmalıydım. Kimi becerirse becersin, sana dokunmadığı için mutlu olmalıydım. Ama onun yerine bu durumdan iğrendim Burcu. Sana düzgün davranması, seni tamamen kaybedeceğim anlamına gelse bile bu durumdan bıktım!"

İçerisi öncekilere kıyasla daha uzun bir sessizliğe büründü. Kapının aralığından ufak bir bakış atmak istesem de yapmadım. Tek duyduğum annemin usulcacık ağlama sesiyle biraz hışırtıydı. Sonunda Ömer Amca konuşmaya devam etti. Bu sefer sesi hem alçaktı hem de fazlasıyla nazikti.

"Seni buradan götürmeme izin ver Burcu. Seni ve oğlunu korumama izin ver. Lütfen." Sesi adlandıramadığım bir şeyle doluydu. Keskin bir nefes aldım. Hayalimi

Ömer Amca mı gerçekleştirecekti yani? Annemin kahramanı o mu olacaktı? Peki ya ben?

Yine bir sessizlik oldu. "O kadar kolay değil," diyen anneme, "O kadar kolay!" diye cevap verdi amcam. "Artık çocuk değiliz..."

"Evet değiliz. Bu bir oyun da değil. Bu gerçek hayat Ömer..."

"Seni seviyorum Burcu. İşte gerçek olan bu."

"Sus lütfen."

"Sana yapılanlara katlanamıyorum."

"Ömer yapma!"

İkisi de birbirinin cümlelerini kesiyordu. "Burcu," diyen Ömer Amca›nın sesi nazikti. "Bak, hiçbir şey umurumda değil. Eğer sen yoksan, hayatımdaki hiçbir şeyin anlamı yok. Böyle giderse, daha fazla dayanamayacaksın. Sana bir şey olursa Uraz'ın başına ne gelir biliyor musun?"

Annem iç çekmeye başladı. "Birkaç gün sonra görev yerime döneceğim. Allah'ın dağında seni ve Uraz'ı kimse bulamaz. O şerefsizin oraya gelmeye gücü yetse bile yüreği yetmez. Seni ve oğlunu korurum. Beraber bir hayat kurarız. Evet, kolay bir hayatımız olmaz ama inan bana, buradaki hayatından çok daha mutlu olursun. Oluruz. Bunu istemez misin ha? Lütfen bana istediğini söyle." Daha fazla sessizlik oldu ve sanki öpüşüyorlarmış gibi sesler duyulmaya başladı. Daha önce de annem onu gözetlediğimin farkında değilken öpüştüklerini görmüştüm. Bunun yanlış olduğunu, annemin diğer erkekleri öpmemesi gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda babaların eve sürekli sarhoş gelip eşlerini dövmemesi gerektiğini de biliyordum. Annemin de ne zaman Ömer Amcam gelse ona, yüzünde oluşan o yumuşak ifadeyle bakmaması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden onları giz-

lice izliyor, olanları anlamaya çalışıyordum. Sanırım ben yokken, belki de annem ve babam evli bile değilken bir şeyler olmuştu. Babam ondan bu kadar kötü olabilir miydi? Yo yo...

Babamın içinde saf bir kötülük vardı. O doğuştan kötüydü.

Sonunda, bana çok uzun gelen bir sürenin ardından annem fısıldadı. O yüzden söylediklerini güçlükle duyabildim. "Tamam. Bizi buradan götür Ömer. Çok uzağa, kimsenin bizi bulamayacağı kadar uzağa götür. Ben, sen, Uraz yeni bir hayata başlayalım. Mutlu olalım. Huzurlu olalım. Bunu istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Seni istiyorum."

Aniden gözlerimi açtım. Sanki kalbim, taramalı tüfek gibi hızla çarpıyordu. Soğuk soğuk terliyordum. Karanlığa alışana kadar gözlerimi kırptım. Evimizin o tanıdık tavanı beni selamlıyordu. Evimdeydim, salonumdaydım. Güvenli alanımdaydım. Ne zamandır uyuyordum?

Bedenimin her yeri ağrıyor, hareket etmemi engelliyordu. Zorla da olsa yattığım yerden doğruldum. Elimi alnıma bastırdım. Sırılsıklamdım. Boğazıma bir yumru oturdu. Nefes alamıyordum. Kalbimin darbeleri de buna yardımcı olmuyordu. Yutkunarak bu hissi geçirmeye çalıştım. Geçmedi. Ellerimi boğazıma yerleştirdim. Kesik ve hızlı nefeslerimin arasında bir öksürük krizine tutuldum. Suya ihtiyacım vardı.

Bacaklarımın, bedenimi taşıyıp taşımayacağını bilmeden ayağa kalktım. Gözlerim karanlığa iyice alışmıştı. Işıkları açma gereği duymadan mutfağa ilerledim. Buzdolabındaki şişelerden birini kafama diktim. Soğuk su, yudum yudum boğazımdaki hissi geçirdi. Sanki o his bir paravandı. Aradan kalktığı an gördüklerim zihnimde canlanmaya başladı.

Rüya görmüştüm. Gerçek gibi olan bir rüya görmüştüm. Anıların yansıması gibi... Aklımdaki en canlı anım, annemin ölüm anıydı. Peki bu neyin nesiydi böyle?

Başım kazan gibiydi. Gördüklerim yaşanmış olabilir miydi? Bir çocuğun penceresinden izlediğim olaylar bana mı aitti? Benim bir amcam mı vardı? Ömer Amca... Neden bu isim bana yabancı geliyordu? Annem... İsmi Burcu muydu? Babamdan başkasına mı âşıktı? Babam bu yüzden mi anneme eziyet ediyordu? Zihnimin içinde dönen düşünceler midemi bulandırıyordu. Kaçmış mıydık? Kaçarken yakalanmış mıydık?

Babam annemi bu yüzden mi öldürmüştü? Peki Ömer Amca, o hâlâ yaşıyor olabilir miydi? Altı yaşında bir çocuk bu kadar ayrıntıyı hafızasına saklayabilir miydi?

Eğer saklayamazsa, o zaman bu gördüklerim neyin nesiydi?

İlk kez geçmişimi, bilmediğim, hatırlamadığım şeyleri öğrenmek istiyordum. Öğrenecektim de! Dibinde kalan suyla şişeyi eski yerine koydum ve dolabı kapattım. Gerisin geri salona döndüm. Işıkları açmamla karanlıkta dikkatimi çekmeyen Sarı homurdanmaya başladı. Ne zaman geldiği, gelene kadar ne yaptığıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Hoş, fikrim olmasına da gerek yoktu.

"Lan uyuyoz, uyuyoz!"

Tek kolunu gözlerine siper etti. "Kapat şu ışığı lan." Rahatsızca yattığı yerde döndü. Kafam öylesine doluydu ki taşmadan bir şeyleri çözmem gerekiyordu ve ona laf yetiştirerek kaybedecek vaktim yoktu. Laptopun açma düğmesine tıklayıp karşısına oturdum. Bilgisayarı kendime doğru çekerken "Kurt!" kelimesi salonu inletti. "Allah'ın yok mu lan?" Göz ucuyla Sarı'ya baktım. Yastığı kafasına bastırmıştı. Ara ara ayaklarını silkeleyerek isyanını belli ediyordu. Normalde bu tavırları umurumda olmazdı

ama şu an dikkatimin dağılması istediğim en son şeydi.

"Biraz işim var. Geç benim odamda yat."

Bilgisayarın açılmak üzere olan ekranına sabırsızca baktım. Benim üzerimde çevrilmiş gözlerin şaşkın olduğuna adım kadar emindim. "Kurt..." Az önceki çığırmadan sonra bu sesleniş kadife gibi yumuşaktı. Sarı'nın yattığı yerde hareket ettiğini duyabiliyordum. "Canım Kurt'um," diyerek ayağa kalktı. "Hasta mısın?" Sandalyede arkama doğru yaslanırken parmaklarımı belli bir ritimle masaya vurmaya başladım. Lanet olasıca teknolojik aletler. Ota boka güncelleme yapmak zorunda mısınız?

"Yoksa ağzından çıkanlar kulağına ulaşmıyor mu Uraz'cığım?"

Sarı tam önümde durdu. Gözlerimi kısa bir an ona doğru kaydırdım. Gerçekten şaşırmış bir hali vardı.

Zaten o cümlemden sonra başka bir ifade de beklenemezdi. Evim benim özelimdi. Özel alanımı birkaç hafta önce daraltmak zorunda kalmıştım. Evin her yerine girmesine izin vermişken odama adım attığını gördüğüm anda, o attığı ayağı kıracağımı söylediğim gün, dün gibi aklımdaydı. Odam bana aitti. Sadece bana...

Bilgisayarın açılış sesi duyulunca gözlerimi tekrar ekrana çevirdim. Heyecanla sandalyenin ucuna doğru kaydım. "Bana... Odanda uyumanı söyledin de..." Cevap vermedim. Aynı cümleyi birkaç kez tekrarlayınca sıkıntılı bir nefes dudaklarımın arasından kaçtı.

"Vazgeçmemi istemiyorsan uzatma Sarı ve git yat."

Arama motorunu açtım ve soyadımla amcamın ismini birleştirdim. Parmaklarım klavyenin üzerinde o kadar hızlı hareket etmişti ki salondaki sessizliği kısa bir anlığına bölmüştü.

"Özel Harekât Polisi Ömer Kurt."

Cankut ellerini masanın iki yanına yerleştirdi ve öne

doğru eğildi. Sanırım hararetli bir şekilde ne yazdığımı merak ediyordu. Bilgisayarın ekranını göremeyince masanın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Ömer adında birçok polis çıkarken, Kurt soyadında kimse bulunamadı. Daha çok bozkurt resimleri ekranımı donattı. Şehit olsa mutlaka haberi çıkardı. O zaman yaşıyor muydu?

"O kim?"

Sarı'ya cevap vermeden arama sayfasının başına döndüm. Aklım tüm hızıyla çalışıyordu. Rüyamın belki de belli kısımları gerçekti. Mesela amcamın adı Ömer olabilirdi ama belki polis değildi. İsmin önüne koyduğum mesleği bir çırpıda sildim ve yine arattım.

"Ömer Kurt."

Polislikle uzaktan yakından alakası olmayan insanların sosyal medya hesapları önüme düştü. Bunların arasından amcamı nasıl bulacağımı düşünürken rüyamdaki bir ayrıntıyı hatırladım. Beni babama benzetiyorlardı. O zaman amcamın da beni andırması gerekiyordu değil mi? Bu insanların hiçbirinde benden bir parça yoktu. Ne duruş, ne bakış, ne kaş göz... Acaba Ömer denilen adam öz amcam değil miydi? Belki de annemin bir arkadaşıydı ve ben ona lafın gelişi amca diyordum. Belki adı Ömer bile değildi. Hatta böyle bir adamın var olmamış olması ihtimali çok daha yüksekti.

"Neyi araştırıyoruz Kurt?"

Bilgisayarın ekranını kırmak istercesine kapattım. Bir süre elimi üzerinden çekmeden, masadaki bir noktaya dalıp gittim. Ömer Kurt. Polis Özel Harekât. Ömer... Kurt... Kimsin sen?

"Kardeşim."

Başımı iki yana sallayıp kendimi gerçekliğe döndürmeye çalıştım. Cankut çekingen bir ifadeyle elini omzuma koydu. Onun hareketine karşılık sert bir ifadeyle om-

zuma baktım. Anında elini çekse bile yine de omzuma bakmayı sürdürdüm.

"Gece gece sana göründüler mi oğlum? Ne oluyor?" Sandalyeyi sesli bir şekilde geriye doğru sürterek ayağa kalktım. Cankut'a bakmadan, "Yok bir şey. İyi geceler," dedim ve daha fazla soruya maruz kalmamak için koşar adım salondan çıktım. Kafamın içi bataklık gibiydi. Düşünceler beni kendine çekiyor, hareketler iyice boğulmama neden oluyordu. Odama girip kapıyı kapattım.

Üzerimdekileri çıkarmakla uğraşmadan kendimi yatağa attım. Belime saplanan sızı, uzun süredir düşünmediğim Yer Fıstığı'nı aklıma getirdi. Daha sonra da en son kavgamızı... Ama bunu zihnimde bir kez daha yaşayamayacak kadar yorgundum. Uykuya ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapattım ve kendimi uykunun huzurlu kollarına teslim ettim.

Ayşin

"Ne yaparsan yap, daima pişman öleceksin. Belki yaptıklarından, belki de yapamadıklarından."

Dostoyevski

Şafak sökeli dakikalar olmuştu ve gün ağarmak üzereydi. Aklımın tuzağına takıldığım için gözüme biraz olsun uyku girmemişti. Sürekli dönüp durmaktan belimdeki ağrı tahammül edilmez bir hal aldı. Saatlerdir bir düşünce denizinin içinde çırpınıyordum. Beynim kendine yeni bir görev edinmişti: Zonklamak. Oysa benim istediğim aklımı o denize sokup düşüncelerimi boğmaktı.

Kurduğum tüm bağlantılardan kurtulmaktı.

Sonsuza kadar.

Ağır geliyordu. Bunca yıllık hayatımda çok insan tanımamıştım belki ama "Az insan çok huzur" diyerek bu yaşıma gelmiştim. Küçük dünyamın bir oyundan ibaret olduğunu nereden bilebilirdim? Hayatımın yanılgısını hazmetmekte zorlanıyordum.

Emirhan, bana olan aşkını her koşulda ilan eden Âşık Veysel, nasıl böyle bir planın içine dâhil olurdu? Ölmem umurunda değilse, neden yaşamam için bu kadar uğraş-

mıştı? Pişman mıydı? Ya da azap vicdanını kavurduğu için mi yana yakıla etrafımda dolaşıyordu? Yoksa tüm bunlar da yeni planının bir parçası mıydı? Sevgisi, şefkati, telaşı, korkusu rol olabilir miydi bunda?

Peki ya Uraz? O tam bir muammaydı. Parçaları yavaş yavaş bir araya gelen bir yapboz gibiydi. Birleştirdiğim her parçayla hissettiğim gurur tarifsizdi ama tamamlandığında karşıma çıkacak olan manzaranın korkutucu olma ihtimali yeni yeni aklıma düşüyordu.

Uyuşturucu satmak için aramıza sızmıştı. Az daha ölmeme neden olacak olan mide bulandırıcı pisliği, diğerlerinin üzerine sıçratmak için bizimle olmuştu. Ablamla bu iş için yakınlaşmıştı. Didem'le de sevgili olmasının nedeni bu olabilir miydi? Peki ya benimle?

O avcıydı. Geri kalanlarımız ise av. Peki ya yakaladıklarının işini neden bitirmemişti? Verilmiş sadakamız mı vardı? Yoksa ava giderken avlanmasına sebep olacak bir şey mi?

Vaz mı geçmişti? Pes mi etmişti? Yoksa uygun zamanı mı kolluyordu?

Sorular... Cevap bekleyen sorular...

Son bir umut savaşında yükselen bayrak misali ayaklandım. Resmen bir havuz probleminin içindeydim ve biraz daha yatmaya devam edersem, musluklardan akan sorularla boğulacaktım. Elle tutulur cevaplara ihtiyacım vardı. Gerçekleri duymak istiyordum.

Uraz'la konuşmalıydım.

Hem de hemen!

Olanca hızımla üzerimdeki pijamalardan kurtuldum. Saatin henüz erken olduğu göz önünde bulundurulduğunda, evden mümkün olduğunca sessiz ayrılmalıydım. Babama merak etmemesi için ufak bir not yazıp mantar panoma yapıştırdım. Çantamın içine

gerekli birkaç eşyamı koyduktan sonra cüzdanımdaki para durumunu kontrol ettim. Taksi için yeterli param olmadığını gördüğümde Uraz'ın evine en yakın geçen otobüsleri araştırmaya başladım. Neyse ki dağ başına giden iki otobüs vardı ve durağa gelmeleri yakındı. Parmak uçlarımda odadan çıktım ve neredeyse çıt bile çıkarmadan dış kapıya ulaştım. Botlarımı elime aldığım gibi kendimi dışarı attım. Kapıyı profesyonel bir hırsız edasıyla arkamdan örttükten sonra sesli bir şekilde soluğumu verdim. Kimseye yakalanmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Ta ki yaramazlıkta çığır açmış karşı komşunun oğlu, bağıra çağıra kapılarını açana kadar. "Tamam ya tama – Aa... Ayşin Abla."

Yakalanmanın verdiği telaşı bir çırpıda üzerimden atıp, "Günaydın Berk," dedim ve ayakkabılarımı giymeye koyuldum. "Okula mı gidiyorsun?" Ağzımdan çıkan kelimeleri idrak etmemle gözlerimi yumdum. O an bağcıklarımı birbirine değil, boynuma dolamam gerektiğini düşündüm. Sabahın beşinde üzerindeki formalarla nereye gitmesini bekliyordum ki? Sessiz ve derinden birkaç küfür mırıldandıktan sonra gözlerimi açtım. Çocuk da sorumu saçma bulmuş olacak ki bakışlarıyla beni aşağıladıktan sonra, "Evet," dedi. O sırada arkasında beliren Sevinç Teyze, meraklı gözlerle beni taradı.

"Ayşin'ciğim. Hayırdır bu saatte canım?"

Harika. Şimdi ne söylesem saniye geçmeden halama yetişecekti. Sonra al başına belayı... Beni ipten alacak mantıklı bir yalana ihtiyacım vardı ama ne? Okula gittiğimi söyleyemezdim. Bu saat bizim okul için fazla erkendi ve yanımda ne babam ne de ablam vardı. Her şeye burnunu sokmayı görev edinen ajan komşumuza, kolaylıkla yedirebileceğim bir şey olmalıydı. Halamın sağlık durumumla ilgili rapor verdiğini adım kadar iyi

bildiğim için hastane ve bilumum mazeretler boşa çıkıyordu. Sabahın beşinde dışarıda ne işim olabilirdi? "Canım?"

Sevinç Teyze'nin yanaklarımı avuçlamasıyla kendime geldim. "İyi misin?" Sorgulayan bakışları yüzümü tararken elleri hamur yoğurur gibi yanaklarımı mıncıklıyordu. "İyiyim," derken köprüden önceki son çıkış tabelasını, Sevinç Teyze'nin kendi elleriyle sunduğunu fark ettim. Saniyelik de olsa sinsi bir tebessüm dudaklarımdan geçip gitti. "Amà... Ama arkadaşım iyi değil."

Sevinç Teyze kısa bir an duraksadı. Sanırım merakını başka yöne kaydırmayı başarıyordum. "Hani böbreğini veren arkadaşım, Uraz." Başını hatırladığını belli edercesine salladı. Oysaki Uraz'ı bir kez bile görmemişti. "Anneaa!"

Oğlunun bağırışıyla arkasına dönen kadın, "Sen daha gitmedin mi?" diye annelere özgü bir ifadeyle bağırdı. "Servis bekliyor. Çabuk aşağı in!" Oflayarak asansöre binen çocuk bana bakıp dil çıkarmayı ihmal etmedi. "Sakın kantinden bir şeyler yiyeyim deme," diye bağrışına devam eden kadın, asansör kapısının kapanmasıyla bana döndü. Bakışları öylesine sertti ki bana bakıyor olmasına rağmen oğlunun siluetini gördüğüne kalıbımı basardım. Yine de garip bir panik duygusu vücuduma yayıldı ve kafamda kurduğum cümle bir çırpıda dudaklarımdan döküldü.

"Ateşi yükselmiş. Kimsesi olmadığı için hastaneye götüreceğiz Cankut'la. Hani beni sürekli hastaneye götürüp getiren çocuk."

"Kimi?"

Ben dakikalardır burada eşek mi osurtuyordum? "Uraz," derken ona, *Az önce söyledim ya!* dercesine bir bakış atmayı da ihmal etmedim. İfadesi saniyeler içinde yumuşayan Sevinç Teyze, "Ah," dedi yapmacık bir üzül-

me ifadesiyle. "Umarım ciddi bir şey değildir canım. Ben seni tutmayayım öyleyse. Geçmiş olsun dileklerimi iletirsin arkadaşına."

"Tabi tabi. İletirim," diyerek asansörü çağırdım. "Görüşürüz Sevinç Teyze." Arkamdan geçip evine giren kadın, "Görüşürüz Ayşin'ciğim," diyerek kapıyı kapattı ama adım kadar emin olduğum bir şey vardı; asansöre binene kadar kapı deliğinden beni izleyecek ve daha sonra telefonunu alıp camın önüne tüneyecekti. Geri kalan detayları akşama halamdan dinlerdim nasıl olsa. Söylediğim yalanın uzun ömürlü olması için bir şeyler yapmalıydım. Telefonumun ekranında gördüğüm bildirimler aklımdaki tilkileri harekete geçirdi. Tam o sırada çalmış gibi kulağıma götürdüm telefonu.

"Efendim Cankut?"

Sanki telefonun ucundaki kişi konuşuyormuş gibi birkaç saniye bekledim. "Asansöre bineceğim şimdi. Siz neredesiniz?" Sevinç Teyze'nin kapısının olduğu yere bakmamaya özen göstererek asansörün kapı koluna elimi koydum. Kahrolası yavaş makine!

"Tamam, siz hiç bu tarafa dönmeyin. Ben sokağın başına doğru yürürüm. Yoldan alırsınız beni."

Asansörün geldiğini belli eden ses duyulduğu an ileriye doğru adım attım. Hiç düşünmediğim bir ayrıntı o an aklıma düştü. Arkadaşımın beni bu halde, hele de bu soğukta yürütmeyeceğini en ahmak insan bile düşünürdü. Düşünmemesi daha da kötüydü. O zaman da halam onun gerçek arkadaşım olup olmadığını sorgulamaya başlayacaktı. Bir kılıf uydurduysam, bunu gelecekte de kullanabilmem gerekirdi. Konuşmaya devam ederek asansöre bindim.

"Ya saçmalama. Bir şey olmaz. Sıkı giyindim zaten. Hadi çabuk olun."

Asansörün kapısı kapanır kapanmaz, saatlerdir nefe-

sini tutan biri gibi sesli bir şekilde nefesimi dışarı verdim. Yalan söylemekte oldum olası iyi değildim. Bir de üzerine oyunculuk yeteneği eklenince tam anlamıyla bir fiyaskoydum. Alt tarafı birkaç dakikalık düzenbazlıkta bile ecel terleri dökmüştüm. Sanırım yalanı hayat felsefesi kabul eden insanları tebrik etmem gerekiyordu. Özellikle Emirhan'ı o Oscar'lık performansı için tebrik etmeliydim.

Aralık ayının soğuğu sabah ayazıyla birleştiği an nefes kesici bir etki yaratıyordu. Gerçek anlamda, dışarı çıktığım anda nefesim kesilmişti. Bir parça güneş belki ortamı yumuşatırdı ama belli ki bu sabah güneş bile uyanmak istememişti. Bir türlü yüzünü göstermediği gibi beyaz pamuklara terk etmişti etrafı. Kar yağışını müjdeleyen kırağı ne zamandan beri bu kadar soğutuyordu havayı? İçim titriyordu içim.

Atkımı burnumu kapatacak şekilde yukarı çektim. Beremin üzerine montumun şapkasını geçirdim. Eldivenlerimi unuttuğum için kendime kızarak ellerimi cebime soktum. Ameliyat yerimi sızlatan soğuğa göğüs gerip yürümeye başladım.

Sevinç Teyze'nin kadrajından çıkabilmek için adımlarımı hafif tempoda bir koşuya çevirdim. Belime saplanan ağrı dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Bunu tolere eden tek şey ise ısınan vücudumdu. Mahallemiz, arada sırada geçen okul servisleri veya köşe başlarında işe gitmek için bekleyen tek tük insanlar da olmasa ıssızlığın dibine vuracaktı. Sokağın başında bekleyeceğimi söylediğim için evin yakınındaki durağı geçmek zorunda kaldım. Bir sonraki durak içinse biraz daha soğuğa katlanmak durumundaydım. *Başa gelen çekilir,* diyerek yürümeye devam ettim.

Neyse ki durakta çok fazla beklememe gerek kalmadı.

Otobüse binerken gözlerim içeriyi taradı. Dağın başına gittiği için olsa gerek, in cin birlikte top oynamaya karar vermişti. En arkada, cam kenarındaki koltuğa oturdum. Burası hem kapıya yakındı, hem de otobüsün hâkimiyetinin sağlandığı tek noktaydı. Kulaklıklarımı taktım. Müzik listemi incelerken hiçbir şarkının beni çekmediğini fark ettim. Ezbere bildiğim bir sıra yerine, sürpriz parçalar istiyordum. Bu nedenle radyo dinlemeye karar verdim. Frekanslar arasında gezinirken sonuna yetiştiğim bir şarkı duraksamama neden oldu.

Ahh! Muhtemel aşk için, virane oldum.
Bir ân-ı aşk ömrüme, divane oldu.

Uraz'ın mırıldandığı şarkı, gözümün önüne birçok anıyı getirdi. Sözleri o kadar anlamlıydı ki. Tabii o, sadece kulağına hoş geldiği için ezbere biliyordu şarkının sözlerini. Buram buram aşk kokan bir şarkıyı mırıldanıyor olması ironiden öte gidemezdi zaten.

Hiç âşık olmuş muydu acaba? Ya da unutamadığı kaç sevgilisi olmuştu? O gün, yetimhanede gördüğümüz o kız bunlardan biri miydi? Ona bakışı farklıydı. Daha önce hiçbir kıza öyle baktığına şahit olmamıştım. Peki ya Hazel? Köpeğini verdikten sonra aralarında bir şeyler yaşanmış olabilme ihtimali var mıydı?

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Uraz'ın onlarla yaşayabileceklerini hayal etmek, karnıma yumruk yemekten yüz kat daha kötüydü. Sanki kitaplığımdaki tüm kitaplar tek tek üzerime düşmüş ve ben enkazın altında kalmış gibiydim.

Neyse ki şarkı bitince, üzerimde bıraktığı bu etki de yok olup gitti. Yerine geçen sözlerse beni adeta bambaşka diyarlara ışınladı. Hayal meyal hatırladığım bir âna...

Gözlerimi kapattım. Zihnimde canlanan, burnumun dibinde beliren yüz ve ardından beraberinde getirdiği sahnenin bir anını bile kaçırmak istemiyordum. Kalbim, müziğin ritmine eş bir şekilde çarpıyordu. Sanki grubun bateristi, benim içimde davul şovunu yapıyordu. Tüylerim diken dikendi. Yüzümde belirmeye çalışan arsızca tebessümü, utangaç bir tavırla dudaklarımı ısırarak bastırdım.

Gecenin nemi mi düşmüş gözlerine?
Ne olur ıslak ıslak bakma öyle
Saçını dök sineme derdini söyle
Yeter ki ıslak ıslak bakma öyle...

Parmak uçlarımı kurumaya yüz tutmuş dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Sanki soğuk, çatlaklardan içeri sızıp tüm dudaklarımın uyuşmasına neden olmuştu. O geceki gibi... Gülümsemem daha da belirginleşti. Belki bu bana ilk dokunuşu değildi ama benim ona ilk dokunuşumdu. Cesaret zincirlerimi kırdığım ilk an...

Avucumun içinde hissettiğim kalp atışları, sanki şu an yine oradaydı. Gözlerimi yavaşça aralayıp Uraz'ın kalbine dokunduğum elimin içine baktım. Parmaklarımı avucumun içinde dolaştırdım. Heyecanı hâlâ iliklerimde hissediyordum. Alkolün etkisinden dolayı hatırlamam zor olmuştu ama tekrar unutmam artık imkânsızdı. İç çekişe benzeyen titrek bir nefes aldım. Başımı soğuk cama yasladım. Tek dileğim yüreğimin merkezindeki artçının, bir depreme neden olmamasıydı.

Olmamalıydı.

O gerçek değildi ki. Benim tanıdığım Uraz değildi. Yabancıydı. Yaşattığı her şey, belki de kimliğini gizlemek içindi. Bir paravandı. Şu andaki kalbimin atışı, başka biri

için olmalıydı. Gerçek biri için...

Çalmaya başlayan yeni şarkıyla gözlerimi kapattım. Soğuk camın titreyişlerini kafamın içinde hissederken, neden göğsümün orta noktasındaki yer acıyordu ki?

Çok zor bazen, avaz avaz susmak
Saklanmak kendine, kendimden vazgeçmişken.
Çok zor bazen, belkiler biriktirmek
Ve sana tutunmak, hem de sana rağmen.

Uraz

Acıtıyorsa geçmiş, geçmemiş demektir.
Murathan Mungan

Boğazımda yıllanmış bir düğüm vardı. Zamanın umurunda bile değildi. Ne geçmek biliyordu, ne de rahat bırakmak. Gözümü her kapattığımda karanlıkta beliren yüz, tam göğüs kafesimin ortasındaki bir noktaya baskı yapıyordu. Nefes alamıyordum. Dağılmıyordu ruhumdaki duman. İçimdeki küller hâlâ sıcaktı. Annem kimin uğruna ölmüştü?

Babam olacak adam ne için katil olmuştu?

Peki ya Ömer... O kimdi?

Ben bu hikâyenin neresindeydim?

Beynimin köşesine yer eden hikâyemden bir rüya koparmıştı beni. Gerçekliğinden bile emin değilken, merakım kamçılanmış bir hayvan gibi detaylara saldırıyordu. Tekrar tekrar aklımda canlandırıyordum o anıdan bozma rüyayı. Sanki bir yararı olacakmış gibi en ufak ayrıntıları bile hatırlamaya çalışıyordum.

Sığınağı yaptığım havluların rengini, oyuncaklarımı,

koridordaki ses çıkarmayan döşemelerin dizilişini... En çok da Ömer denen adamın yüzünü hatırlamaya çalışıyordum. Minicik bir kıvrım bile geçmişimin üzerindeki sis bulutunu dağıtacakmış gibi geliyordu bana.

Sabahın ilk ışıkları arsızca odama sızınca kirpiklerim kendiliğinden aralandı. Alışkanlığın getirdiği bir merhabaydı bu ama nedense içimde bugünün, dünlerden farklı olacağı gibi bir his vardı. Sanki geri kalan ömrümün miladına uyanmıştım.

Yavaşça yattığım yerden doğruldum. Sanki bu hareketimle baş ağrım da had safhaya ulaşmıştı. Baş ve orta parmağımın ucunu iki şakağıma bastırdım. Bana mısın demedi. Şakaklarımı oymak istercesine daireler çizmeye başladım. Ağrı, başımdan boynuma doğru yayılmaya başladı. Diğer elimi boynuma yerleştirip var gücümle sıktım. Büyük ihtimalle bu sabahın ardından tenimde bir süreliğine izleri misafir edecektim. İşe yaramayan masajımı bırakıp ayağa kalktım.

Sigaraya ihtiyacım vardı.

Düşüncelerimi uyuşturacak bir dumana...

İyileşme sürecinde içtiğim her sigarayı makasla kesen refakatçim yüzünden sigaralarımı saklıyordum. Odanın içinde deli danalar gibi dönerken en son aldığım paketi nereye koyduğumu hatırlamaya çalıştım. Lanet olasıca ağrı bu durumu o kadar zorlaştırıyordu ki... Neredeyse odanın altını üstüne getirdim. Tek bir dal bile bulamadım ama belli ki Sarı bulmuştu ve zulalarımı patlatmıştı. Düşüncesine soktuğum!

Kapıyı kırmak istercesine, küfrederek açtım. Cankut'un horultuları loş koridoru bile inletiyordu. Bir an boğazına çöreklenmeyi düşündüm. Sonsuza kadar ondan kurtulduğumu hayal ettim. Yüzüme hain bir tebessüm yayıldı. Biraz daha bu düşüncelerle baş başa kalır-

sam onları somutlaştırabilirdim ve bu bana şu anda çok cazip geliyordu.

Banyoya girip elimden bir kaza çıkmaması için kapıyı kapattım. Bezgin bir nefes alıp aynanın karşısına geçtim. Düşüncelerin gölgesinde uykusuz geçen bir gecenin bedelini ödeyen gözlerime baktım. Kan çanağına dönmüş akları saran şişlikler, mor renge çalmaya başlamıştı. Solgun tenime bu renk yakışmamıştı. Eroinman gibi görünüyordum ve bu benim gibi biri için hiç de hoş değildi.

Musluğu açtım. Soğuk suyu avuçlarımın içine aldığım gibi yüzüme çarptım. Bir kez daha, sonra bir daha... Ellerimi lavabonun iki yanına yerleştirip tekrar aynadaki yansımamı izledim. Yüzümden süzülen damlaları tek tek takip ettim. Kafamdaki cevapsız sorulara bir çıkış yolu bulmaya çalışırken bir detay düşüncelerime takıldı.

Daha önce düşündüğüm ama üzerine düşmediğim çok küçük bir ayrıntıydı bu.

Annemin adı Burcu muydu? Babamın adı neydi? Ömer denen adamla ilgili bir şey bulamamıştım. Acaba onlardan başka akrabam var mıydı?

Yetimhane benim için her zaman bir araftı. Geçmişi hatırlamanıza izin vermez, geleceğin de ellerine kelepçe takardı. Orada olduğun süre boyunca, geçmişin sadece o duvarların arasında yaşadıklarından ibaretti. Öncesi yoktu. Sonrası da tamamen onların inisiyatifine kalırdı. Altı yaşındaki bir çocuk için anne ve baba, anne ve babaydı ama yıllar geçtikçe hepsi özelleşirdi. Fakat eğer yetimhanedeyseniz, bu iş böyle yürümüyordu. En azından benim büyüdüğüm yerde...

Annen öldü, baban hapishanede ve seni sahiplenecek başka kimse yok.

Aileme dair bildiğim tek cümle buydu. Peki bu doğru muydu? Ne adları, ne sanları, ne yaşadıkları yer söylen-

mişti bana. Onlar dışında bir akrabam var mıydı, varsa neredelerdi? Hiçbir şey bilmiyordum. Öyle ki bu zamana kadar bunu hiç merak etmemiştim ama şu anda bu durum benim için meraktan da öte bir şeydi. Bir kanıta ihtiyacım vardı. O kısacık rüyanın, anılarımdan bir parça olup olmadığını bilmeliydim ve bunu öğrenebileceğim tek bir adres vardı.

Adım atmaya kalksam ayağımı keseceğim bir yer.

Büyüdüğüm dört duvar. Yetimhane.

Bir çırpıda üzerimdekileri çıkardım ve suyun ısınmasına fırsat vermeden küvete girdim. O yere gideceksem, önce kendime gelmeli, dinginleşmeli, güç toplamalıydım. Ancak o zaman geçmişimin karşısında dimdik durabilirdim.

Tenime çarpan buz kütleleri sayesinde, en tepeden en alt noktaya kadar vücudum uyuştu. Bir yer hariç. Ameliyat izim ve içime doğru derin bir bölge, nefes kesici bir hızla zonkluyordu. Bu, istenmeyen ama benim ihtiyacım olan tek şeydi. Acı...

Kendimi hazır hissettiğim an duştan çıktım. Havluya sarınıp odama döndüm. Seslerden anladığım kadarıyla Sarı, sekizinci uykusundan dokuzuncuya atlamıştı. Aslında bana ayak bağı olacağını düşünmüştüm ama şu an benim için bulunmaz Hint kumaşı gibiydi.

Havanın donduruculuğunu buğulanan camlardan anlayabiliyordum. O yüzden kalın olabilecek bir şeyler geçirdim üzerime. Gerekli eşyaları pantolonuma sokuşturdum. Dış kapıya doğru sessizce ilerledim. Hoş, top atsam uyanmayacak gibi duran bir refakatçiye sahiptim ama işimi şansa bırakamazdım. Montumu üzerime geçirirken gözüm Yer Fıstığı'nın zorla başıma geçirdiği bereye çarptı. Saçlarım hâlâ nemliydi ve saç kurutmak bana göre değildi. Fakat bu şekilde de zatürreye dave-

tiye çıkarıyordum. Bir an önce toparlanmam gerektiğini düşünürsem, o gri bereye ihtiyacım vardı. En azından bir süreliğine...

Bereyi elime alıp takdire şayan bir performansla evden çıktım. Koridorda ilerlerken bereyi başıma geçirdim. Mucizevi bir şekilde bizim katta duran asansöre bindim. Aşağı inene kadar aynada kendimi inceledim.

Gerçekten bir torbacıyı andırıyordum. Patron görse gözleri yaşarırdı herhalde...

Patron.

Acaba gerçek soyadı neydi? Okan ne?

Zaten karman çorman olan zihnimi daha da karmaşık bir hale getirmemek için, beynime hücum eden düşüncelerin önüne bir set çektim. Öncelikli olarak düşünmek istediğim şey, ailemin kim olduğuydu. Patronla ilgili her şey sonrayı bekleyebilirdi.

Otopark katında indim. Havanın serinliğini kapalı kapılar ardından bile hissediyordum. Tüylerimin dikleştiğini hissedince adımlarımı hızlandırdım. Beni zorlayan bir ağrıya sahiptim zaten. İkincisine gerek yoktu.

Arabaya bindim. Motoru çalıştırdıktan sonra ellerimi birbirine sürttüm. Gerçekten soğuktu. Nefesimi, birkaç kere ovuşturduğum ellerime üfledikten sonra yola koyuldum. Ağır ağır çıktığım otoparkı kıskandıracak bir hızla sokağa çıktım. Fren ve lastiklerimden çıkan ses, kısa da olsa yeni uyanmaya başlayan günün sessizliğini bozdu. Yankılanan diğer ses ise, bir otobüse aitti. Özür dileme gereği duymadan gazı kökledim.

Lastiklerin asfalta bıraktığı çığlıklar o anı keyiflendiren tek şeydi.

Karanlıkta korkusuzca, aydınlıkta ise gölgelerin yanında usulca yürüyen bir adamdım. Şu anda bulunduğum noktada ise, korkuyu pelerin gibi üzerine giyen bir çocuktum. Bu ne bir oyundu, ne de hayal. Geçmişin kasveti çırılçıplak karşımdaydı. Sanki vücudumdaki tüm izler, ilk günkü gibi sızlamaya başlamıştı. Ruhumdakilerinse tarifi yoktu.

Zaman bunu nasıl yapabiliyordu?

Büyümüştüm. Değişmiştim ama bana yaşattıkları her şey içimde bir yerde aynı kalmıştı. Altı yaşında ilk kez ne hissettiysem, çöreklendiği yerden çıkıvermişti. Tek farkla; çocuksu korkularımı yaşanmışlıklar kaplamıştı. Benliğime nüfuz eden birden çok çığlık sesi kulaklarımda uğuldadı. Çünkü çığlıklarımızı kimse duymazdı. Ne çevredekiler ne de yeryüzündeki tek bir varlık. Bize bizden başka, sadece soğuk duvarlar eşlik ederdi. Hepsi bu... Bu yüzden insanların ne varlığımızdan haberi vardı ne de acılarımızdan.

Ürperdim. Havanın soğuğundan değil de, anılardan tüylerim diken dikendi. Bedenim benden izinsiz titriyordu. Kontrol etmeye çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. İçimdeki kırıklıklar, nefesimle dilimde kan tadı bırakıyordu ama bu dişlerimi kırmak istercesine sıkmamı engellemiyordu.

Yıllar önce ayrıldığım yıkık dökük binaya, paslanmış korkuluk demirlerinin arkasından bakıyordum. Kırık camlarına, gün ışığına rağmen kömür karasıyla kaplanmış duvarlarına, olmayan kapısına, hatırladığımdan daha vasat halde olan bahçesine...

Çevreyi kolaçan ettim. Terk edilmiş yer, zihnimin içinde öyle kalabalıktı ki... Gözlerimin önünde koşturan çocukluğum, her açıda başkalaşıyordu. Acı veriyordu ama bu acı farklıydı. Bu beni güçlendirmiyordu. Aksine haya-

tımda ilk kez bu kadar savunmasız hissediyordum.

Zayıf... Bundan hoşlanmamıştım.

Tüm cesaretimi toplayıp küçük ve ağır bir adım attım. Daha hızlısına gücüm yeter miydi emin değildim. Bahçe kapısına doğru ilerlerken parmak uçlarımı belli belirsiz pis bir turuncuya dönmüş korkuluklara değdirdim. Her temas, geçmişimden bir parçayı zihnime çakıyordu. Gözlerim garip bir acıyla sızlıyordu. Ağlamak, yalnızca çocukken dokunulmazdı ama konu bu yerse, sırf ağladığın için bile sana dokunabilecek insanlar tanımıştım. Bu yer için dökülen gözyaşlarını hesaba katarsak, tek bir damlaya daha ihtiyaç olduğunu sanmıyordum.

Kaçıp gittiğim çocukluğumu hapseden kapının önünde durdum. Ellerimi iki demirin üzerine yerleştirdim ve parmaklarımın, geçmişimin yavaşça beni sarması gibi korkulukları kavramasını izledim. Benzer bir an zihnimde yaşam buldu. Sadece ellerim daha küçük ve yarasızdı. Sıkıntılı bir iç çekerken soldaki graffitilerden, beyazı görünmeyen güvenlik binasına baktım. Yüzümde beliren tebessümün içinde barındırdığım nefreti sadece ben anlayabilirdim. Peşimizden koşan adamların yüzlerini anımsamasam da bana hissettirdiklerini dün gibi hatırlıyordum.

Yüreğim yangın yeriydi. Alev alev yanıyordum. Yakmak istiyordum. Tekrar tekrar...

Alakasız bir demirle kilitlenmiş kapıyı birkaç kez zorladım. Kapı açılmadıkça onu kırmak istedim ama bir an, ufacık bir an bunu yapmamı engelledi. Başka hiçbir çocuğun, oyun için bile olsa buraya girmesine izin veremezdim. Peki... İçeridekilerin dışarı çıkmalarına izin verilmiş miydi? Yoksa cayır cayır yanmalarına göz mü yumulmuştu?

Acı, yüreğimden avuç içlerime kaydı. Demirleri öyle

sıkmıştım ki eklem yerlerim bembeyaz kesilmişti. Zor da olsa ellerimi açtım. Çizgilerin arasına oturan kanda boğmak istediklerime muhtaç olduğum için kaderime küfrettim. Yumruklarımı tekrar sıkıp acının beni diri tutmasını umdum. Çocukluğumu benden çalan binaya son bir bakış daha attım.

Burası bir harabeydi. Şu anda tam da hak ettiği gibi görünüyordu. Böyle de kalmalıydı.

Bakışlarımı bıçak gibi keskin bir hareketle çektim ve arabaya doğru ilerledim. Madem geçmişimin üzerinde küller vardı, o halde o külleri yedireceğim adamı uzakta aramama gerek yoktu.

Ayşin

Uraz'ın kontrolsüz araba kullanmasına ilk kez teşekkür etmeliydim. Deli fişek gibi sokağa fırlamasaydı, otobüsün ani freni beni düşler âleminden çıkaramayacaktı ve ben şu anda burada olamayacaktım. Yanmış, kalıntılarından hiçbir şey anlayamadığım binanın önünde.

Sahi ne işim vardı benim burada?

Uraz'ın arabasına birkaç metre uzakta, bir taksinin içindeydim. Yine. Neden burada olduğunu, ne yaptığını anlamaya çalışırken şekilden şekle giriyordum. Yeniden. Ve her zamanki gibi taksicinin odak noktası olmayı başarmıştım. Büyük ihtimalle taksimetrenin de yıldızı bendim.

Babam yaşlarında görünen adam sitemli bir iç çekerek camı araladı. Havanın soğukluğuna aldırış etmeden gözlerimi Uraz'a diktim. Ne taksimetre, ne taksici, ne de soğuk hava... Şu an düşünmek istediğim tek şey, yanmış bir binayla alıp veremediğinin ne olduğunu bulmak istediğim Uraz'dı. Sabahın köründe neden buradaydı? Rüyasında gördü desem, bu çocuğun bilinçaltında ne pis şeyler yatıyordu böyle?

"Kızım inecek misin artık, yoksa devam edelim mi?"

Bakışlarımı Uraz'dan ayırmadan, "Ne ineceğim, ne devam edeceğiz," dedim. "Sadece bekleyeceğiz."

"Hasbinallah!"

Sitemli sitemli ellerini direksiyona vuran adama göz ucuyla baktım. Sıkıntısının yanına siniri eklenince iyice çekilmez bir ifade belirmişti yüzünde. Gözaltlarının mor çukurlarıyla tezat halinde olan kan oturmuş gözleri fazlasıyla uykulu görünüyordu. Belki de gececi taksicilerdendi. Kim bilir ne dertleri vardı ki sabaha kadar direksiyon sallayıp para kazanmaya çalışmıştı. Belki de derdi falan yoktu. Gececi de değildi. Uykusundan uyanıp işe gelmişti. Acaba tüm huysuzluğu bundan mı diye düşünürken, "Bana göre hava hoş," dedi taksimetreyi göstererek. Gözdağı mıydı o? Tam, "Çalışıyorsa çalışıyor. Parasıyla değil mi kardeşim?" diye atar yapacaktım ki kelimeler son anda dilimin ucundan döndü. Cüzdanımda ne kadar para olduğunu düşündüm. Yeterli nakit param yoksa, bu adam sırf ibret-i âlem için beni terk edilmiş bu harabenin önünde bırakıp giderdi. Sonra al başına Uraz'ı...

Hemen çantamı kucağıma çektim. Cüzdanımdaki paraları hesaplarken bir ses, tüm işlemleri karıştırmama neden oldu. Üç saniyelik şoktan sonra bakışlarımı panikle Uraz'a çevirdim. Kapıyı hırpalarken çıkardığı ses, taksinin kapalı camlarından sızdığına göre gerçekten sinirli olmalıydı. Hoş onu tanıdığımdan beri sinirli olmadığı anlar kıyamet alameti olacak kadar azdı ama bu seferki farklıydı. Daha önce bir kez bu haliyle karşılaşmıştım. Yetimhane müdürüyle karşılaştığı o gün... Yetimhane müdürü...

"Yetimhane!"

Piramitlerin sırrını çözmüş gibi heyecanlandım. Taksici amca irkilerek bana doğru döndü. Sanırım "Evreka" nın yetimhane sürümü onu biraz korkutmuştu. Bense dakikalardır anlamsızca baktığım binada bir kez daha bakışlarımı dolaştırdım. Tabii ya! Bu nasıl ilk anda ak-

lıma gelmemişti ki? Burası eskiden bir yetimhane olmalıydı. Büyük ihtimalle de Uraz burada büyümüştü ve ziyarete gelmişti. Saat bunun için erken değil miydi? Bir dakika ya, burası yanmıştı. Hem de yeni yanmış gibi görünmüyordu. Uraz'ın bundan haberi yok muydu yani? Belki de yandığı için bu kadar sinirlenmişti ama nedense içimden bir ses bu işin peşini bırakmazsam bambaşka şeylerle karşılaşacağımı söylüyordu.

Bakışlarımı Uraz'a çevirdiğim an bize döndü. Korkumu açığa çıkaran bir iç çektim. Kalbim küçük bir serçenin yakalanma telaşıyla çarptığı kanatlar gibi çarpıyordu. Taksicinin arkasına doğru sindim. Birkaç saniye hareketsiz kaldım.

"Bizi gördü mü? Gördü mü?"

Taksici bana aklımı kaçırmışım gibi baktıktan sonra önüne döndü. Soruma cevap verme tenezzülünde bulunmayınca Uraz'a doğru kaçamak bir bakış attım. Arabasına biniyordu. Beni görmemişti. Rahat bir nefes alarak arkama yaslandım ama ilerideki hareketlenme daha fazla rahatlamama izin vermedi. Şimdi nereye gidiyordu acaba?

"Devam edebiliriz."

Adam gözlerini abartılı bir şekilde devirerek, "Hele şükür," dedi. Onun yaşındaki bir adama bu hareket yakışmıyordu. "Biraz çabuk olursanız sevinirim. Öndeki arabayı kaybetmememiz lazım." Arabayı çalıştırırken duraksayan adam dikiz aynasından bana baktı. Tek kaşını kaldırınca korkacağımı falan mı sanıyordu ki? "Lütfen," diyerek gülümsedim. Sabır mı dilediğini, küfür mü ettiğini çözemediğim adam tekrar önüne döndü. Uraz çoktan yola koyulmuştu. Peşinden ilerledik.

Gün iyice ağarmıştı. Yollar kalabalıklaşıyordu. Tüm dikkatimi Uraz'a vermek zorundaydım, yoksa gözden

kaçırmam an meselesiydi. Allah'ım bu çocuğun hız sınırından haberi yok muydu? Trafik ışıkları olmasaydı ne yapardım kim bilir?

"Biraz daha hızlı gidemez miyiz?"

"Hız sınırını geçemem."

Kesin ve net bir ses tonu vardı. Bu konunun tartışmaya açık olmadığını bariz bir şekilde belli ediyordu. Çaresizlik dolu bir iç çekip Uraz'ın arabasını izlemeye devam ettim. Resmen ucu ucuna dönüşlerini yakalıyordum. Gittikçe tanıdıklaşan sokakları görünce hafifçe kaşlarım çatıldı. Sabah sabah tüm yetimhaneleri dolaşacak olamazdı değil mi? Ne işimiz vardı buralarda?

Uraz'ın arabasının yavaşladığını fark ettiğim an, "Müsait bir yerde durabilir miyiz?" dedim. Taksici uygun bir yere geçip park etti. Uraz'ın durduğuna emin olduktan sonra "Borcum ne kadar?" diye sordum gözlerimi ondan ayırmadan. Tam da düşündüğüm gibi. Bu sene okulun yardımda bulunduğu yetimhaneye gelmişti. Ama neden?

"319 TL."

"Af buyur?" Gözlerimi taksimetreye çevirdim. Siyah ekran üzerindeki kırmızı elektronik yazılarda gerçekten de üç, bir ve dokuz sayıları yan yana gelmişti. Kahretsin! Yanımda yeterli para olmasını umut ederek cüzdanımı açtım. Bir yandan da Uraz'ı gözden kaçırmamaya çalışıyordum. Çoktan yetimhanenin bahçesine girmişti bile.

Çantamın dört bir köşesine saçtığım madeni paralarla ücreti tamamladım. Adam avuçlarını açarak parayı aldı. Hâlâ yüzü sirke satıyordu. Bir yandan da bana, dilenciye bakar gibi bakmayı ihmal etmedi. Tabii bunun nedeni, ona verdiğim 1 TL ve 50 kuruşlardan oluşan bir avuç demir parçası olabilirdi. Neyse ne. Sonuçta borcumu ödedim mi, ödedim. Bakalım dönüşte ne yapacaktım?

Arabadan indiğim gibi soğuk beni hasretlik çeken bir arkadaş gibi sardı. Belimdeki sızı zonklamaya başlamıştı. Adımlarımı hızlandırdım. Telaşın zehirli oklarından biri, yetimhane güvenliğinin yerinde olmadığını gördüğüm an ruhuma saplandı. Zehrin etkisiyle gözümün önünde Uraz'ın zorla içeri girişi ve güvenlik onu engellemeye çalışırken çıkacak arbede canlandı. Kavganın şiddetiyse kalbimde yankılanıyordu sanki. Fakat ortalık fazla sessizdi. Belki düşündüklerimin hiçbiri olmamıştı. O zaman burada ne işi vardı? Ama öte yandan da ortalık yetimhane ve Uraz ikilisi için fazla sakindi. Fırtınadan önceki derin sessizlik gibi...

Gözlerim yavaşça irileşti. Bir kelime, daha önce düşünmediğim bir ihtimali aklıma getirdi. Burada, Uraz'ın üzerindeki negatif elektrikle çapılacak tek bir kişi vardı, o da Müdür'dü. Onun için gelmiş olmalıydı. Belki de şu anda adamın gırtlağına yapışmış, son nefesini almasını izliyordu.

Aman Allah'ım!

İhtimallerin düşüncelerime yansımasıyla telaş vücudumu tamamen sardı. Elimi uzatıp demir kapının arkasından teli çektim. Kapı açılır açılmaz koştum. Merdivenlerin başına geldiğimde kısa bir an soluklandım. Elimi zonklayan belime yerleştirirken kapalı kapıların ardını dinlemeye çalıştım. Henüz çocuklar uyanmamıştı. Bu iyi bir şeydi. Henüz Uraz'ın bağrışları da duyulmuyordu. Bu çok daha iyiydi.

Merdivenleri tırmanıp zili çaldım. Aradan henüz birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen sabırsızca kapıyı tıklattım. Tam zile parmağımı yerleştiriyordum ki derinlerden ayak sesleri duyuldu. Elimi hızla çekip çantamın sapına koydum. Topuk seslerinden anladığım kadarıyla gelen bir kadındı. Gittikçe artan seslerin sonunda kapı

yavaşça aralandı. Paniğimi fark etmemesi için hafif bir tebessümü dudaklarımın kenarına yerleştirdim. Beş saniye. Sadece beş saniye sonra kelimenin tam anlamıyla dumur oldum. Dudaklarım hafifçe aralanırken "Ha!" sesinin çıkmasına karşı koyamadım. Karşımda duran, daha önce birkaç kez kreş düzeyindeki esprileriyle beni intiharın eşiğine getirmiş olan, kırklı yaşların başında olduğunu düşündüğüm götlü göbekli güvenlikten başkası değildi. Şaka gibi adamdı ve şu an karşımda dikiliyordu. Gayri ihtiyari gözlerim ilk olarak ayaklarına kaydı. Pantolonun paçalarından göremesem de topuklu kundura giydiğine adım kadar emindim.

"Hoş geldin çomak."

Çomak mı? Çomak ne alaka? Pişmiş kelle gibi sırıtan adamın üstüne başına baktım. Kavga etmiş gibi durmuyordu ama sanki sinirliydi. Buralardan bir kurt geçmiş olmalıydı. Kapıyı sonuna kadar açıp kenara çekilen adamla içeri girdim. Gözlerimi antrede dolaştırdım. Görünürde ne biri ne de telaşlanacağım bir ses vardı.

"Arkadaşım..."

"İt mi?" diyerek sözümü kesen adama bir hışımla döndüm. Çomak diyerek ne demek istediğini şimdi anlıyordum. Kaşlarım çatıldı. Takındığım mahcup ifade bir anda silindi. Başımı dikleştirirken, "Arkadaşım Uraz," dedim ciddi bir vurguyla. "Nerede?"

Adamın tutuk gülüşü hafifçe silinirken tek kaşı seğirdi. Ne bekliyordu? Bize yaptığı yakıştırmadan sonra onunla güle oynaya konuşacağımı mı?

"Bu saatte olmaması gereken bir yerde. Müdür'ün odasında."

"Kimse olması gereken yerde değil, öyle değil mi?"

Kinayeli bir şekilde gülümserken iki kaşımı birden saniyelik de olsa havaya kaldırdım. "Teşekkür ederim,"

deyip merdivenlere yöneldim. Salak herif. Sanki kendi olması gereken yerdeymiş gibi millete laf ediyordu.

Merdivenleri hızlı bir şekilde tırmandım. Nefes nefese Müdür'ün odasının nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım. Uraz'ın derinlerden gelen sesi işimi kolaylaştırdı. Kapalı kapının önünde durdum ve kapıyı tıklatmak için elimi havaya kaldırdım. Tam vuracaktım ki bir cümle kaskatı kesilmeme neden oldu.

"Ben kimim?"

Uraz

Geçmişimin karabasanı tam karşımda duruyordu. Geleceğime pusu kuran acılar ise hâlâ nöbetteydi. Bu anlarda özgür olabildiğim tek yer zihnimin derin kuytularıydı ve hiçbir şey değişmemişti. Hiçliğin içinde dalgalanan fikirlerim beni esir ederken konuşmadım. Sadece izledim. Bu halde olmama neden olan adamın her hareketini dikkatlice izledim.

Bedeni kaskatı kesilmişti. Buna rağmen kirpiklerini normalden daha hızlı kırpıyordu. Sanki benden gelecek en ufak bir atağı bile kaçırmak istemiyordu. Göz bebekleri beni tarıyordu. Neden burada olduğumu sorguladığını hissediyordum. Şakaklarında beliren yeşil-mavi tonlarındaki damar, iki saniyede bir atıyordu. Ter damlaları o atışlardan fırsat buldukça nazlı nazlı çenesine doğru süzülüyordu. Bu soğuk günde bu kadar terlemesi tek bir şeyi gösterirdi: Korku.

"Yanmış."

Sesime herhangi bir duygunun gölgesi bile yansımamıştı. Tekdüze, sıradan bir ifadeyle konuşmuştum. Ne dediğimi anlamamış gibi hafifçe başı seğirdi. Gülümsedim. "Bana cehennem azabını yaşattığın bina diyorum, hak ettiği gibi yanmış." Yutkundu. Âdem elması hareket ederken boyun damarlarının gerginliği dikkatimi çekti.

Gerçekten korkuyordu. Peki neden? Birkaç sene öncesine kadar dokunmaktan çekinmediği çocuk ona ne yapabilirdi ki?

"Ne zaman oldu bu?"

Sakin ifadem başını döndürüyormuş gibi bir hali vardı. Oturduğu koltuk her an altından kayıp gidebilirmiş gibi kolçaklarına sıkı sıkı tutunuyordu. "Bunu konuşmaya mı geldin buraya?" diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim. "Soruma cevap ver."

"Üç sene önce."

Aniden kulaklarıma çalınan cümle, aküdeki artı ve eksi ucun birbirine değmesi gibiydi. Sanki bu dokunuştan bir kıvılcım çıktı ve ufacık bir ateş parçası anılarıma sıçradı. Arkadaşlarıma...

"Üç sene önce," diyerek duyduklarımı teyit etmek istercesine tekrarladım. Başını birkaç kez evet anlamında salladı. Benden sonra küle dönen bir bina... Garip bir rastlantıydı.

"Ölen oldu mu?"

Gözlerimin içine on saniye sessizce baktı. On saniye böyle bir durumda çok ama çok uzun bir zamandı. Başını hafifçe iki yana salladı. Rahat bir nefes almak istiyordum ama önce bu yangının nasıl başladığını öğrenmeliydim. Lafı dolandırmadan sordum. Duraksadı. Bu duraksama hatırlamadığı için değildi. Hatırladıklarını zihninin süzgecinden geçiriyordu. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Benden bir şeyler saklamaya çalıştığını bal gibi biliyordum. Buna müsaade edemezdim.

"En baştan, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlat. Yangın nasıl başladı?"

Gözlerimin içine birkaç saniye sessizce baktı. Belli ki kafasında bir şeyleri ölçüp tarttı ve daha sonra pes edercesine iç çekti. "Arşivde başladı," dediği gibi kaşlarım

çatıldı. Arşiv, bodrum katın köhne bir bölümündeydi ve birçok kapıyla mühürlenmişti. Müdür'den başka kimsede de anahtar yoktu. Birinin oraya ayak basması yürek isterdi. Sorgular bir ifadeyle gözlerim kısıldı.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Yapıştığı koltukta oturuşunu düzeltmeye çalıştı. Aramızda bir masalık mesafe olmasına rağmen çok rahat hareket edemiyordu. "Ama yangını ben çıkarmadım." Başımı iki yana sallarken tısladım. Zaten itiraf etmesini beklemiyordum. Allah aşkına, yetimler ve onların geçmişleriyle başka kimin derdi olabilirdi ki?

"Nasıl başladığını da bilmiyorum."

Kinaye dolu ufak bir kahkaha dudaklarımın arasından kaçtı. Buna inanmamı gerçekten bekliyor olamazdı değil mi? Yediğimiz yemeğin sıcaklığından, aldığımız nefesin sayısına kadar her şeyi bilen adam bunu bilmeyecekti ha? Karşısındakini hâlâ bir çocuk olarak görüyordu sanırım.

"Yangın arşivde başlayıp katlara yayıldı. Biz çocukları dışarı çıkarana kadar her yeri sardı. Canımızı zor kurtardık."

Yüzümdeki tebessüm küstah ve belalı bir hal aldı. Gerçekten beni kandırabileceği bir çocuk sanıyordu. Sanırım ona değiştiğimi göstermenin vakti gelmişti. Sakinlik sadece zaman kaybıydı.

Ellerimi masanın iki yanına doğru yerleştirdim ve öne doğru eğildim. "Canımızdan başka hiçbir şey kurtaramadık diyorsun yani, ha?" Aramızdaki mesafeyi yarıya indirmemden hoşlanmayan adam olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Yüzünü süzerken gülüşüm, üzerine çöken kara bulutlarla gölgelendi. "Hadi sen diyorsun da..." Bakışlarım tehlikeli bir hale dönüştü. Sesim gittikçe dozunu artırıp nirvanaya ulaştı.

"Ben buna inanır mıyım Müdür?"

Ellerimi masaya vurmamla çıkan ses odanın içinde yankılandı. Bir anda irkilen adam gözlerini kapatıp açtı. Kalbi, adeta bulunduğum yerden duyabileceğim kadar sesli çarpıyordu. Sesim kontrolsüzce yükselmeye başladı.

"Merdivenlerine bile ayak basarsak ayağımızı kırmakla tehdit ettiğin o yerde yangın çıktı. Ne hikmettir ki tek anahtarına sahip olan sen, yangının nasıl başladığını görmedin. Bir de bunların üzerine o âşık olduğun odanın da içinde bulunduğu binayı kurtarmak yerine, bir kaşık suda boğmak isteyecek kadar nefret ettiğin çocukları yetimhaneden çıkarmaya çalıştın öyle mi?"

Ellerimi tekrar masaya vurduktan sonra boğazım yırtılırcasına kükredim.

"O çocukların hepsini orada diri diri yakarsın lan sen, orospu çocuğu! Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun?"

Uzanıp kravatından yakaladığım adamı kendime doğru çektim. Masaya çarpınca hafifçe inledi. Kravatını nefesini kesecek kadar sıkıca ellerime doladım. Yumruğum taş kesmişti. Ellerini gevşetebilecekmiş gibi yumruğumun üzerine koydu. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışması komikti. Yıllar sonra bu kadar yakınlaşmıştık. Özlememiş miydi beni?

"Şimdi ya bana doğruları anlatırsın..." Onu biraz daha kendime çektim. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Pis nefesini tenimde hissedebiliyordum. "Ya da seni bildiğin doğrulara gömerim." Beliren kılcal damarları patlayarak yüzünü kıpkırmızı bir renge boyadı. Nefes alamayan adam, son gücüyle elimden kurtulmak için çabalıyordu. Onun bu çırpınışından ne kadar zevk alsam da ölmesine izin veremezdim. Geçmişim onun iki dudağı arasındaydı.

Adamı sert bir şekilde iterek bıraktım. Koltuğuna yapışan adam öksürükleri arasında gülmeye başladı. Kravatını gevşetip gömleğinin düğmelerini çözerken elleri titriyordu. Nefes nefeseydi. Yine de fırsatını bulduğu her an gülmeyi ihmal etmiyordu. Bu kadar zevk aldığı şey neydi? Yaşamasına izin vermem mi? Güçsüz olduğumu mu düşünüyordu? Belki de yüreksiz...

Masasının önündeki koltuklardan birine kuruldum. Parmaklarımla koltuğun kolunda belli bir ritim tutarken gözlerimi bir saniye bile olsa Müdür'den ayırmadım. Hiç olmadığım kadar ciddiydim. O bunu bir süre sonra fark etti. Gülümsemesi yavaşça kayboldu. Nefretini kustuğu bakışları arada sırada gözlerimle buluşuyordu. Tepkisizliğime hafif bir tebessüm eklendi. O bakışları hatırlıyordum.

"Keşke seni o gece öldürseydim."

Boğuk sesle söylediği cümle gülümsememi keyifli bir ifadeye dönüştürdü. Acaba hangi geceden bahsediyordu? Vücuduma su tutturarak kemerle dövdüğü geceden mi, kızgın demirle silinmeyecek çizikler bıraktığı geceden mi, yoksa kulağımdan beni tavana astığı geceden mi bahsediyordu?

"Bir yangın çıkaracak olsaydım, emin ol, elimi daha çabuk tutardım."

Parmaklarım hareket etmeyi kesti. Nefeslerini kontrol altına almaya çalışan adamın gözlerinde, nefretten arta kalan yerde bir doğruluk kırıntısı aradım. Uzun zamandan sonra ilk kez gözlerini kaçırmadı benden. O da aradığım şeyi bulmamı istiyordu. Gülümsemem yavaşça yüzümden silindi. Haklıydı. O yetimhanede en çok benden nefret ediyordu. Bir yangın çıkaracak olsa içinde benim olduğum zamanları kollardı. Benden sonrasını değil.

Benden sonra çıkan, arşivde başlayan bir yangın...

İçime kurt düşmek üzereydi ve yerimde durmama izin vermiyordu. Oturduğum yerden kalktım ve masanın önündeki dar alanda volta atmaya başladım. Bu yangının benimle bir ilgisi olabilir miydi? Yumruklarımı belli bir ritimle açıp kapatırken aklımda bir isim belirdi. İhtimaller dâhilinde, imkânsızın eşiğinde tek bir isim: Patron. Beni tanıyordu. Garip bir şekilde kaçacağımdan haberi olmuştu ve tüm ayarlamaları yapmıştı. Haydi kaçmama kendi için yardım etti diyelim... Peki geçmişimden ne istiyordu? Neyi gizlemeye çalışıyordu? Neden?

Patron senin baban.

Bir anda Yer Fıstığı'nın sesi kulaklarımı çınlattı. Gayri ihtiyari etrafıma bakındım. Olmayan bir Ayşin'i arıyordum. Zihnime o kadar işlemişti ki biraz daha zorlarsa kendi uydurduğumuz yalana inandıracaktı beni. Müdür'ün beni izlediğini hissediyordum. Eline koz vermemek için tekrar koltuğa oturdum. Yüzümü sertçe ovuşturarak kendimi gerçekliğe, şu anda bulunduğum yere ve buraya neden geldiğime odaklamaya çalıştım. Dizlerime işkence eden dirseklerimi koltuğun kollarına yerleştirdim ve arkama dayandım. Müdür'ün renginin normale döndüğünü o an fark ettim. Fakat bakışlarındaki nefrette en ufak bir azalma yoktu. Tüm belgeler kül olduğuna göre, ona ve vereceği bilgilere muhtaçtım. Allah kahretsin!

"Sana son bir soru soracağım ve tatmin edici bir cevap alırsam bir daha görüşmemek üzere buradan çekip gideceğim. Anlaştık mı?"

Sinirli, stresli ve tedirgin olmama rağmen sesimi kontrol edebilmiştim. Söylediklerimin altında bir şeyler arayan adamın tek kaşı seğirdi. "Bir daha görüşmemek üzere," cümlesinin altını çizdi. Sanki onun suratını görmeye meraklı biri varmış gibi... Başımı onaylarcasına salladım.

Buna inanamıyormuş gibi tek kaşını kaldırırken, "Sor bakalım," diye devam etti. Oksijenden güç almak istercesine ciğerlerimi doldurdum. Duyacaklarıma hazır olup olmadığımdan emin değildim ama daha fazla erteleyemezdim.

"Ben kimim?"

Müdür'ün çatılan kaşları sorumu biraz daha açmam gerektiğini hissettirdi bana. "Tek bildiğim Uraz Kurt olduğum. Annemin adı ne? Mezarı nerede? Babam yaşıyor mu? Kahrolası adı ne? Beni sahiplenecek herhangi biri çıkmadı mı? Yetimhaneye gelmeden önce nerede yaşıyordum? Aslen nereliyim? Yani özetle, ben kimim Müdür?" Açıklamama rağmen çatık kaşlarla bana bakmayı sürdürdü.

"Bunları neden merak ediyorsun?"

Ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına gözlerim kısıldı. "Yani neden bunca zaman sonra kim olduğunu öğrenmek istiyorsun?" diye ekleyince sorgulayan bakışlarım derinleşti. Kim olduğumu bilmek istememden daha doğal bir şey var mıydı?

"Nedeni beni ilgilendirir. Sen sorduğum sorulara cevap ver."

Kestirip attığım sorusuna misilleme yapar gibi, "Bilmiyorum," deyip rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Tüm belgeler yandı, unuttun mu?" Avuçlarımın içi kaşınıyordu. Çaresizliğimden keyif alan ifadesine yumruk atmak istiyordum. O da bunu istiyordu. Beni deli ettiğini görmek istiyordu. Ona istediğini vermeyecektim. Küçümseyen bakışlarıma eşlik eden imalı tebessümümle, "Yapma Müdür," dedim. "İkimiz de seni iyi tanıyoruz."

Benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bilmiyorum dedim," dedi. Tekrarını siktiğim. "Öğrenemem demedim sana." Tam ardı ardına sıraladığım küfürleri sahi-

bine ulaştıracaktım ki durdum. Aynı dilden konuşmaya başlıyorduk sanırım. "Ama bununla neden uğraşayım?" deyip göz kırpması üzerine çileden çıkmama ramak kaldığını hissettim. *Bir kere de uğraş, uğraştırma lan. Yalnızca bir kere...*

"Hayatını sevdiğini düşünüyorum."

Ukala kahkahası bir saniyeliğine evrendeki tüm sesleri bastırdı. "Merakını gidermeden beni öldürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz Uraz Kurt." *Ama sen, Kurt Uraz'ın kim olduğunu bilmiyorsun şerefsiz.* Belalı bir tebessümü dudaklarıma yerleştirirken, "Ölmenden bahsettiğimi hatırlamıyorum Müdür," dedim. "Yaşarken tadacağın duygular bana daha fazla haz verir."

Yüzündeki gülümseme silinirken belli bir kısmını sabit tutmaya çalıştı. Zorlandığı ara ara titreyen dudaklarından belliydi. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım.

"Adalet diyorum Müdür. Sadece adalet."

Gözlerini kısarak bana korku salmaya çalışan adam, "Elinde hiçbir delil yok," dedi. Haklıydı ama bunu şu anda bilmesine gerek yoktu. Konuşmadım. Sadece onu sinir etmeye yetecek kadar gülümsedim. "Hiçbir şey yapamazsın." Gülümsememi biraz daha genişlettim. Sinirimden zevk alan adamı, sakinliğim deliye çeviriyordu. Sessizliğimse tam bir işkenceydi. Biliyordum.

"Senden korkmuyorum çocuk."

Çocuk... Çok uzun zamandır duymadığım kelime oto kontrolümün sınırına dayandı. Dişlerimi sıktım ve onun verdiği acıyla sakinleşmeye çalıştım. Yumruklarımı sıkıp açarken çocukluğuma dalıp gittim. Bana yaptıklarına...

Ağzımın içinde dolaşan kan tadıyla anılarımdan sıyrıldım. Bana ne yaşattıysa, aynını yaşamadan ölmesine izin vermeyecektim ama öncelikle işimi hallettirecektim.

"Şimdilik," diyerek ayağa kalktım. Müdür'e bakma gereği duymadan, "Bir sonraki görüşmemizde sorduğum sorulara bir cevabın olmazsa, korkunun ne demek olduğunu kanlı canlı öğreneceksin," dedim ve kapıya doğru yürümeye başladım. Kapının kolunu kavradım. Açmadan önce başımı hafifçe sol omzuma doğru çevirdim.

"Bu sefer elini çabuk tutsan iyi olur."

Cevap vermesini beklemeden kapıyı açtım ve dışarıya attığım adımla bir şeye tosladım. Gördüğüm kişi afallamama fırsat vermedi. Duyduğum hafif inlemenin yankısı bitmeden ardımdan kapıyı kapattım. Ayşin'in burnunu tutmayan kolunu kavradığım gibi onu Müdür'ün odasından uzak bir köşeye çektim. Kolunu bırakmadan karşısına dikildim.

"Senin ne işin var burada?"

Burnunu ovalayan Yer Fıstığı, "Of çok acıdı ya," dedi. "Az kalsın kıracaktın burnumu. Biraz dikkatli olsana!"

"Her yere girmemesi gerektiğini öğrenemediyse kırılmayı hak ediyordur."

Hareket etmeyi kesen Yer Fıstığı gözlerimin içine baktı. Kafasının içinde dönüp dolaşan kıvrak soru işaretlerini fark etmek zor değildi. Her zaman soracağı şeyler olurdu ama bu... Bu bakışı farklıydı. Tedirgindi. Merakını dizginlemeye, dilinin ucunda dolaşan kelimeleri yutmaya çalışıyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye sormam üzerine hiç beklemeden, "Seni," diye cevap verdi. Afalladım. Bu, Ayşin'den beklemediğim bir hızdı. Özellikle son zamanlarda yaptıklarına bakarsak, şu anda asıl amacına kılıf uydurmak için saçmalaması gerekiyordu.

"Beni." Tek kaşım istemsizce havaya kalktı. Yer Fıstığı başını evet anlamında sallayınca "Neden?" diye sordum. En son tartışmamızdan sonra yüzümü görmek isteyeceğini sanmıyordum. En azından bir süre daha.

"Konuşmamız gerekiyor."

Küstah bir şekilde gülümsedim. Kara kaşımı kara gözümü görmeye gelmeyecekti ya... "Onu anlamak zor değil Yer Fıstığı. Zor olan buraya kadar beni takip etmeni sağlayacak konunun ne önem taşıdığı."

Kafası karışmış gibi duruyordu. Konuşmak için dudaklarını araladı ama sadece sıkıntılı bir nefes veriş sesi duyuldu. Dudaklarını konuşmasını engelleyebilirmiş gibi birbirine bastırdı. Yanağının iç kısmını ısırırmış gibi bir hali vardı. Başını öne eğdiğinde tırnaklarına her zamanki gibi işkence yapmış olduğunu fark ettim. Onu bu denli rahatsız eden şey ne olabilirdi?

"Özür dilemek için mi geldin?"

Ani bir hareketle başını kaldırdı. Sanki bam teline basmışım gibi sinirli gözüküyordu. Beni, "Ne münasebet," diye tersleyip kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Özür dileyecek biri varsa, o ben değilim." Tamam, yaptıklarından pişman değilse, ben hiç değildim. "Bir şeyler duydum ve hiç hoşuma gitmedi." Hafifçe kısılan gözlerim ne duyduğunu sorguluyordu. Ayşin tek ayağını belli bir ritimle yere vururken ilkokul öğretmenlerinden farksızdı. Koridorda yankılanan hafif ses, kafama gelişigüzel darbeler vuruyordu. Yoksa... Müdür'le konuşmamızı duymuş muydu? Ama bu, buraya neden geldiğini açıklamıyordu. Onu bu kadar sinirlendirecek ne duymuş olabilirdi ki?

"Sen..." diye başladığı cümle sevinç nidasını andıran bir ciyaklamayla kesildi. "Uraz." Adımın bu tonda çıkmasından nefret ediyordum ve yalnızca bir kişi buna cesaret edecek yürekteydi. Başımı koridorun ucunda bize doğru koşmakta olan kıza çevirdim. "Aleyna." Onun çığırışına karşılık tek düze bir seslenişti bu. "Günaaaaaydın!" Bir çırpıda yanımıza gelen kız, Yer Fıstığı'yla aramıza girip kollarını boynuma doladı.

"Günaydın, günaydın, günaydın." Nefesini tenimde hissetmek rahatsız ediciydi. "Günaydın Aleyna." Ayşin'in bozulmuş gibi bir hali vardı. Birbirimize kenetlenmiş halimizi şöyle bir süzdükten sonra geriye doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi açtı.

"Ne güzel bir sabah..."

Aleyna yüzümü görmek istercesine hafifçe geriye çekildi ama kolları hâlâ boynumdaydı. Ben istemediğim sürece kimse bana dokunamazdı. Karşımda başka biri olsa, büyük ihtimalle şu anda bana temas eden tüm uzuvlarını kırmıştım ama Aleyna çocukluk arkadaşımdı. Bu yüzden hafif uzaklaşmasını fırsat bilip bana dokunan ellerini kendimden ayırdım. Gülümseyerek, "Hangi rüzgâr attıysa seni buraya, söyle ona borçlandım," dedi. Cilveli bir şekilde göz kırptı bana. Karşımda duran kızı bir an hiç tanımıyormuş gibi hissettim.

Bana fazlasıyla yabancıydı. Sanki çocukluğum onunla geçmemişti. Aleyna saçlarını savurarak Yer Fıstığı'na baktı. Sanki daha önce orada olduğunu görmemiş gibi bir ifadeye büründü.

"Ah... Günaydın. Ayşin'di değil mi?"

En ufak bir şeyi aklında tutamayan Aleyna, hayatında yalnızca bir kez karşılaştığı kızın adını unutmamıştı. Yer Fıstığı gözlerini tehditkâr bir şekilde kıssa da gülümsedi ve başını evet anlamında salladı. "Sana da günaydın. Aleyna'ydı değil mi?" Onu tanıyan biri, bu cümlenin altındaki meydan okumayı rahatlıkla anlayabilirdi. Neden ona karşılık veriyordu ki?

"Yardım için mi geldiniz?"

Ayşin'e cevap verme gereği bile duymayan kız, benim ağzımdan çıkacak her kelimeye aç gibi duruyordu. Konuşmak yerine başımı iki yana sallamayı tercih ettim. Ayşin'e küçümseyici bir tavırla baktı. "Beraber gelince,

yine hediye falan getirdiniz sandım." Yer Fıstığı'yla ne alıp veremediği vardı? Anlamıyordum. Tekrar saçlarını savurup bana döndü. Az kalsın saçları Yer Fıstığı'nın suratına çarpacaktı. Kalbim garip bir rahatsızlık hissiyle çarpmaya başladı. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Neden her hareketi sinirime dokunuyordu?

"Benim için mi geldin yoksa?"

Saçlarıyla oynayan kız, yaşıyla hiç alakası olmayan şuh bir kahkaha attı. Az önceki olaydan dolayı mı bilmiyorum, yüzüne tükürmek istiyordum ama bunu yapamazdım. Hem bir kadın olduğu için hem de geçmişimizin hatırına...

"Ufak bir işim vardı."

"Vardı," diyen kız bana doğru sokuldu. Elini kolumun üzerine dolaştırırken, "O zaman şu an yok," dedi. Dudağını mı ısırmıştı o? "İstersen birlikte vakit geçirebiliriz."

Tahammül sınırlarımı gerçekten zorluyordu. Biraz daha bana dokunursa, hatır matır dinlemeyecektim.

Ayşin sinirli bir şekilde boğazını temizledi. "Geçiremezsiniz," diyerek ondan beklemediğim bir tavırla diğer koluma girdi ve var gücüyle sıktı. "Çünkü çok önemli bir işimiz var." Önce koluma, daha sonra Yer Fıstığı'na baktım. O ise bana bakmak yerine gözlerini Aleyna'ya kilitlemeyi tercih etti. "Üstelik okula gidiyormuş gibi görünüyorsun." Başımı tekrar çocukluk arkadaşıma doğru çevirdim. Giydiklerine o an dikkat etmiştim. "Biz eğitim hayatına engel olmayalım." Yer Fıstığı "biz" kelimesini öyle farklı vurgulamıştı ki bakışlarım ister istemez tekrar ona kaydı. O hâlâ bana bakmak yerine, iğrenç bir şey izliyormuş gibi diğer kolumdaki kıza bakıyordu. Sahiplenici tutuşu öyle bir hal almıştı ki bir pitondan farksızdı ama bu beni rahatsız etmiyordu.

"Geç kalıyoruz. Gidelim."

Cevap vermemi beklemeden beni çekiştirmeye başladı. Başka bir zaman olsa, beni bir milim bile kıpırdatamayacağı güç gösterisi, şu anda işe yarıyordu. Omzumun üzerinden başımı geriye doğru çevirdim. Aleyna gözlerini kısmış, gidişimizi izliyordu. Bu bakışları biliyordum. Sonrasında olacakları da...

"Sonra görüşürüz."

Biraz olsun durumu kurtarmak istedim ama bir anda kolumdaki baskının üzerinde ufak, yakıcı bir batma hissettim. Çimdiklemiş miydi o beni? Önüme döndüm. Acı hoşuma gitse de yalandan bir "Ah" sesi çıkardım.

Dimdik karşıya bakan Ayşin, "Beter ol," diye fısıldadı. Gerçekten sinirliydi. Hatta o kadar sinirliydi ki büyük ihtimalle onu duyacak kadar yakınında olduğumu bile unutmuştu. "Sonra görüşürmüş." Kendi kendine söylenerek merdivenleri inmeye başladı. "Görüşürsün tabii. İşin ne zaten?" Her basamakta öfkesini kusuyordu. Bu halinin hoşuma gittiğini gülümsememe engel olamadığımda fark ettim. Merdivenleri paldır küldür inerken belimdeki ağrı tekrar yerini hatırlatmak istercesine zonklamaya başladı. Belli ki Ayşin, sinirden bunu bile hissedemeyecek haldeydi. Onun bu hali gerçekten hoşuma gidiyordu. Göz ucuyla bana bakan Yer Fıstığı kaşlarını çattı.

"Ne gülüyorsun?"

Gülümsememi gizlemek adına en ufak bir şey yapmadım. "Gülmüyorum." Dış kapıyı açarken, "Beni yukarıdaki kızla karıştırdın sanırım. Oradan bakınca salak gibi mi duruyorum?" diye sordu. Damağımı şaklatarak, "Kıskanmış gibi duruyorsun," diye cevap verdim. Önden geçmek için adım atmak üzereydi ki hareketsiz kaldı. Sanki olduğu yere çakılmıştı. Çatık kaşları hızla gevşedi. Gözleri büyüdü. Yanakları kızarmaya başladı. Bana

bakmaya çekiniyordu. Az önceki cesaret temsili halini saniyeler içinde nasıl değiştirebilmişti bu kız?

"Kıskanmadım."

Çok uzun bir konuşma yapacakmış gibi açılıp kapanan ağızdan sadece bu cümlenin çıkması ironikti.

"Sadece..." dedikten kısa bir süre sonra sustu. Söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi. Tabii ki! Yaptıklarına ona göre mantıklı, bana göre saçma bir açıklama bulmalıydı. Yer Fıstığı geri dönmüştü işte... "Sadece o kızdan hoşlanmıyorum. O kadar." Bana kaçamak bir bakış attı. Ona baktığımı gördüğünde alelacele önüne döndü. "Seni neden kıskanayım ki?" Cevap vermemi beklemeden yürümeye başladı. Kekelemesinden de belliydi. Beni neden kıskansın ki?

Ayşin

"İnsan seviyorsa kaybetmekten korkar. Kıskançlık da bir kaybetme korkusudur. Kıskanmıyorsa eğer yeterince sevmiyordur."

Oğuz Atay

Alev alev yandığım doğruydu ama küllerim Uraz'a doğru doğmak yerine yerin dibine savrulsa hiç fena olmazdı. Kıskanmış duruyormuşum. Kim kıskanmış ya? Neden kıskanacaktım onu? Sadece o kıza gıcık oluyordum hepsi bu. Tavırlarına, güzelliğine, cilvesine, işvesine, Uraz'a dokunmasına...

Allah kahretsin! Ben kimi kandırıyordum? Resmen iliklerime kadar kıskanıyordum. O kızın Uraz'a bakan gözlerini oymak, ona dokunan uzuvlarını kırmak, bana doğru kırbaç gibi savurduğu saçlarını elime dolayıp tek seferde koparmak istiyordum ama sadece ona değil, Uraz'a da gününü göstermek için yanıp tutuşuyordum. Hani ona dokunulmasından hoşlanmıyordu? İstisnası o kız mıydı yani? Peki ya bana karşı olan tavırlarına sessiz kalmasına ne demeli? Hadi arkadaşlığı geçtim. İnsan böbreğinin hatırına bir şey söylerdi.

"Yer Fıstığı!"

Hiddetle arkamı döndüm. "Bana Yer Fıstığı deme!" Sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını engelleyemedim. Uraz'ın biraz önceye kıyasla ifadesi ciddileşti. "O zaman adınla seslendiğim sırada kulaklarını aç ve duy." Öfke dalgası ruhumun kıyılarına öyle bir vuruyordu ki adımı bırak, baş harfini bile işitmemiştim ama bunu Uraz'ın bilmesine gerek yoktu.

"Duymazdan gelmiş olamaz mıyım?"

Burnundan derin bir nefes alan Uraz, nefesini sabır çeker gibi dışarı verdi. Nefesi beyaz bir duman gibi havaya saçıldı. Havanın soğuğunu hissetmesem, sigara içtiğini düşündürecek beyazlıkta bir dumandı bu.

"İyi."

Bu neydi şimdi? "İyi mi?" Uraz tek bir kelime daha etmeden gittiğim yönün zıt tarafına yürümeye başladı. Biraz ilerideki arabasına gözüm kaydı. Tabii ya... Demek ki bu yüzden bana kendini duyurmak için uğraşıyordu. Bense...

"Küstün mü şimdi?"

Ardından bağırdım ama o cevap vermeyi bırak, en ufak bir tepki verme tenezzülünde bile bulunmadı.

Trip mi atıyordu o bana? "Hey!" Sesim sokakta yankılandı. Sanki bana kendi sesim cevap veriyordu. Sinirim şekil değiştirirken peşinden yürümeye başladım. Ona birkaç kere daha seslendim. Beni duyduğunu çok iyi biliyordum ama o bir kez olsun dönüp bana bakmadı. Arabasının kapılarını uzaktan havalı bir şekilde açtı. Adımlarımı hızlandırdım. Şoför kapısının koluna elini koydu. Tam açıyordu ki yetiştim. Elimi sertçe cama koydum ve kapıyı hızla ittim. Aralanan kapı tekrar kapandı. Bu hareketim sayesinde bana baktı. Hoş, öfkesini lens gibi gözlerine takmış halde bakmasa daha iyi olurdu.

"Neden cevap vermiyorsun?"

"Neden vereyim?"

Soruma soruyla karşılık vermesi değil de daha çok cümlesi afallamama neden oldu. *Neden vereyim?* Neden vermeyesin... "Duymazdan gel diye mi?" diye devam etmesiyle kendi kendime sitemime ara verdim."Ne benim çenem yorulsun, ne senin kulakların."

Yine konuşurken, çoğunlukla duyduğum o merhametsiz tonu kullanmıştı. O an neden buraya geldiğimi hatırladım. Daha sonra Müdür'ün odasında duyduklarım... Kafamın içindeki soru işaretleri resmigeçitteydi. Onların kancalarını koparmadan bana rahat yoktu. Konuşmamız gerekiyordu. Uraz, elimin camda olmasını umursamadan kapıyı açtı. İstemeden de olsa birkaç adım geriledim.

"Seni evine bırakmamı istiyorsan bin."

Konuşurken sesi öyle bir tona bürünüyordu ki soğuk hava değil onun mesafeli hali titrememe neden oluyordu. Gururum, ruhumu ilmek ilmek dokuyordu ama bunun beni ısıtacak hali yoktu. Hava gerçekten çok soğuktu ve cebimdeki son para bir taksinin içinde dolaşıyordu. Otobüs durağınınsa nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Hoş olsa bile bu saatte ve soğukta oraya gitmek ve beklemek pek akıl kârı değildi. Uraz arabayı çalıştırdı. Motorun kükreyen sesiyle düşüncelerimin üzerine atladı. İrkildim. Farları yakınca gözlerim kamaştı. Kirpiklerimi birkaç kere kırptım. O sırada Uraz'ın sabırsız bekleyişinin yüzüne yansıdığını hayal meyal gördüm. Sanırım şansımı daha fazla zorlamamalıydım.

Arabanın etrafından dolanıp ön kapıyı açtım. Hafif bir sıcak hava dalgası saniyeler içinde bacaklarıma dolandı ve beni arabanın içine doğru çekti. Uraz kapıyı kapatma-

mı bile beklemeden yola koyuldu. Kapı o hızla kendiliğinden kapandı. Isıtılmış koltuğa yapıştığımı hissettim. "Biraz yavaş gidebilir misin?"

Yine cevap vermedi ama arabanın hızını makul bir ölçüde azalttı. Kemerimi takarken Uraz'a baktım. Sinirli görünüyordu ama bu seferki farklıydı. Sanki sinirini bir maske gibi yüzüne giymişti. Maskenin altındaysa çözemediğim bir duygu seli yaşanıyordu.

Ben kimim?

Müdür'ün odasındayken duyduğum net cümle sadece buydu. Kim olduğunu sorguluyordu. Bunu yapması gereken kişi o değildi ki. O, Uraz'dı. Aylarca gölgelerin ardında saklanmış Kurt Uraz... Kendi kendini kandıracak değildi ya. İşler iyice işin içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Kim olduğunu daha o bilmiyordu. Ben nasıl öğrenecektim?

Kafamın içi darmadağınık bir odayı andırıyordu ve iç sesim anne kılığına girmiş, sürekli toparlanmam gerektiğini söylüyordu. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Sabah evden ne için çıkmıştım, şimdi nasıl dönüyordum. Sahi, neden eve dönüyordum?

"Eve gitmeyeceğim."

Uraz sessiz bir şekilde yutkundu ama gergin boyun damarlarının arasındaki âdemelmasının hareketi ve direksiyonu kavrayışı yeterince açıktı: *Eve gideceksin.* Cevap bekleyen sorularımın katiline bakmayı sürdürdüm. Göz ucuyla bana baktığını görsem de tamamen ilgisini hissedemedim. Hâlâ trip mi atıyordu? Belki de sadece kendi soru havuzunun içinde debeleniyordu ve rahatsız edilmek istemiyordu. Bu umurumda mıydı?

Hayır.

"Konuşmamız gerektiğini söylemiştim."

Önüme bakarken kollarımı göğsümün üzerinde bağ-

ladım. Kaçamak bir bakış attığımda direksiyonu biraz daha sıktığını fark ettim. Artık eklem yerlerindeki beyazlıklar gün gibi ortadaydı. "Bugün değil." İki kelimelik bir cümle nasıl bu kadar ürpertici olabilirdi? Merak ve sitem harmanından taze çıkmış bir sesle, "Ne zaman?" diye sordum. Bana doğru, nefesimi kesecek kadar sert bir bakış attı. Çaktırmamaya çalışsam da kollarımın bağı daha da güçlendi. Resmen kendi kendimi tırnakladığımı hissediyordum. Gerildiğimi anlamış olacak ki ufak da olsa bakışlarına merhamet kırıntıları serpiştirdi.

"Bilmiyorum," diyerek önüne döndü. Direksiyonun üzerinde parmaklarını hareket ettirdi. Büyük ihtimalle az önceki öfkesinden dolayı uyuşmuşlardı. "Ama bugün değil," diye devam edip sinyal verdi ve hızlı bir şekilde araçların arasından evime giden sağdaki yola girdi.

Pes etmeyecektim. Onun da pes etmeyeceğini biliyordum. Bu iş inada binerse zararlı çıkacak taraf belliydi: Ben! Uraz'ın ağzından laf alana kadar, deveyi hendek üzerinde ip cambazı yapmam daha kolay olurdu. Özellikle de biraz önceki tartışmamızdan sonra. Başka bir yol bulmalıydım. Ama ne?

Yavaşlayınca, mahalleye girdiğimizi fark ettim. Aklım, arabanın hızıyla ters orantılı bir şekilde çalışmaya başladı. Görevimiz Uraz'ın ağzından laf almaktı ve bunu nasıl yapacağımla ilgili zamana ihtiyacım vardı.

Bana bu zamanı yaratacak bir nedene...

"Ben eve gitmek istemiyorum."

Az önceki inadıma karşılık titreyen sesim Uraz'ın dikkatini çekmiş olmalı ki arabayı apartmanın önünde durdurmak yerine birkaç bina ötede durdurdu. "Neden?" diye sorduğunda, "İşte ben de onu merak ediyorum," diye iç geçirdim.

"Anlamadım."

"Sıkıldım." Ağzımdan kendiliğinden çıkan kelimeden yürüyüp yürüyemeyeceğimi düşündüm. "Çok sıkıldım," diyerek zamanla oynarken, "Öyle böyle sıkılmadım," diye devam ettim. Uraz bıkkın bir şekilde gözlerini devirdi. Sanırım "sıkılmak" kelimesinin önüne bir zarf eklememeliydim. "Ameliyattan beri, kontroller haricinde bir tek bugün dışarı çıktım. Babamı, ablamı, onlar yokken de karşı komşuyu görmekten gına geldi artık. Okuduğum tüm kitapları tekrar okudum. Girmediğimiz sınavların telafisi için işlenen bütün konulara...

Sahi Uraz, sen telafi sınavları için çalıştın mı?"

Daha önce düşünmediğim bir ayrıntı, konudan konuya atlamama neden oldu. Aldığım "Hayır" cevabıysa fazla umarsızcaydı. Yoksa Patron'la işi bittiği için daha fazla okula gelmeyecek miydi? Göğsümün ortasında bir nokta alev alev yanmaya başladı. Okula geliş amacını bilen biri olarak, bu haberle rahat bir nefes almam gerekiyordu. Peki neden şu anda aldığım her nefes, boğazımdaki bir noktaya batıyordu?

"Pe-peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

Kekelememi son anda durdursam da sesimdeki titreşime engel olamadım. Uraz'ın kaşları hafifçe çatıldı. Sanırım girdiğim ruh halimin nedenini anlamakta zorlanıyordu. Başımı önüme eğdim. Her zamanki gibi tırnaklarıma işkence yapmaya başlamıştım. "Yani okula döndüğünde birçok sınava gireceksin ve..."

Sıkıntılı bir nefes cümlemi tamamlamama izin vermedi. "En son eve gitmek istememe nedenini konuştuğumuzu sanıyordum." Neden bilmiyorum ama şu anda ağlamak istiyordum. Arabanın camının ara ara buğulanmasından gözlerimin sulandığını anlıyordum. Konuşursam daha fazlasının olacağından korkup sustum. Birkaç saniye arabanın içine sessizlik hâkim oldu. Uraz'ın bana

baktığını hissedince başımı onun aksi yönüne çevirdim. Bu hareketle arsız bir yaş yanağımdan çeneme doğru süzüldü. Tekrar sıkıntılı bir şekilde verdiğim nefes sessizliği böldü.

"Onu o zaman düşünürüz Yer Fıstığı."

Doğru mu duymuştum yoksa yaşadığım duygusal geçişler bana oyun mu oynuyordu? Akan yaşı hızlı bir şekilde sildim. Uraz'a doğru kaçamak bir bakış attım. Kaşları biraz daha çatılmıştı. Duyduklarımı teyit etmek istercesine, "İstersen yardım edebilirim," dedim. "Anlamadığın konularda." Tek kaşı hafifçe havalandı. Umarım bu söylediğimi yanlış anlamaz diye düşünmeden edemedim.

"Olur."

Kendimi kötüye öyle hazırlamıştım ki Uraz'ın cevabının iyi olduğunu başta anlayamadım. "Olur" dediğini fark ettiğimdeyse gözlerimin parlamasına engel olamadım. "Gerçekten mi?" Yaşadığım duygular birbirine girdi. Fakat şu anda baskın olan duygu sevinçti. "Harika," diyerek arkama dayandım ve derin bir nefes aldım. Az önce yüreğimde başlayan yangın, sanki bir kova soğuk suyla söndürülmüştü. Öyle bir ferahlık yaşıyordum ki... Uraz delirmişim gibi bana bakmayı sürdürse de gülümsememe engel olamıyordum.

"Neyse," diyerek önüne döndü. Araba hareket etmeye başladığı an, beni eve bırakacağını anladım. Bir şeyler yapmalıydım. "Bugün çalışmaya başlayalım mı?" diye sordum. Uraz bana adeta "Kafayı mı yedin sen?" dercesine bir bakış attıktan sonra, "Yorgunum Yer Fıstığı," dedi. "Uyuyacağım."

Uyayacakmış... Kurt Uraz tüm bu yaşadıklarından sonra *uyuyacakmış* ha?

Tüm yaşananları bir kenara koyarsak yorgunluğu

üzerinden akıyordu ama onu eve gittiğinde uyumayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Ancak şu anda elime verdiği kozu açık etmeye gerek yoktu.

"Tamam. Sen uyurken ben de Cankut'la vakit geçiririm."

Kaşlarını çatınca, "En azından sana salça olmasını engellerim. Sen de rahat rahat uyursun," diye ekledim. "Anla işte ne kadar sıkıldığımı. Cankut'la vakit geçirmeyi bile teklif ettiysem..."

Birkaç saniye boş bir ifadeyle yüzüme baktı. Söylediklerimi düşündüğünü daha iyi belli edemezdi. Hiçbir şey söylemeden önüne döndü. Hızını artırdı ve apartmanın önünden geçip gitti. Derin bir nefes alıp koltuğa yayıldım. Sanki üzerimden saniyeler içinde ardı ardına üç tır geçmişti. Uraz'a hak vermemek de elde değildi.

Gerçekten çok yorulmuştum.

Sabah trafiğinin verdiği azizliği radyodaki hiçbir şarkı geçirememişti. Aksine, sanki Uraz'ın daha çok küfretmesine neden olmuştu. Bir insan müzikten nasıl bu kadar nefret edebilirdi?

Neyse ki sağ salim otoparka girmeyi başarabilmiştik. Asansörde ağzını bıçak açmamıştı ve koridor boyunca susmaya devam etti. Ben de sessizce peşinden ilerledim. Cebinden çıkardığı anahtarı parmaklarının arasında döndürdükten sonra kilide soktu. Anahtarı henüz çevirmemişti bile ama kapı açıldı.

"Neredesin lan sen, böbreksiz?"

Cankut'un ağzından çıkan son kelime üzerine göz göze geldik. Sanırım bundan dolayı kelimeyi hecelerine,

hatta harflerine bölerek telaffuz etti ve ardından yapmacık bir gülümsemeyle adımı söyledi.

"Ayşin'ciğim. Hangi rüzgâr attı seni, niye döndün ki geri?"

Uraz gözlerini abartılı bir şekilde devirdi ve Cankut'a omuz atarcasına içeri girdi. Artık ikimizin arasında etten bir duvar yoktu. Biraz önceki gaftan dolayı Sarı'nın renginin kırmızıya çaldığını daha yakından görüyordum.

"Hoş bulduk Cankut."

Jöleden kaskatı kalmış saçlarını karıştırmaya çalışırken, "Hoş geldin," dedi. İçeri geçebilmem için önümden çekildi. "Kusura bakma. Saatlerdir Kurt'un nerede olduğunu düşünmekten aklımı kaçırdım, yerine gelmesi biraz zaman aldı." Hafifçe gülümserken montumu çıkardım. Portmantoya asmak için arkamı dönmüştüm ki kâsenin içinde duran fatura öbeğini gördüm.

"Ben asayım. Malum senin uzanmaman gerekiyor tabii."

Cankut duraksamamı uzanamamama yormuş olmalıydı. Montumu eline aldı. Ben de bu sayede faturaları incelemeye başladım. Elektrik, su, doğalgaz, aidat... Hepsinden çifter çifter var gibi görünüyordu.

"Doların yükselişi hepimizi vurdu."

Cankut neye baktığımı fark etmişti. Olayı kapatmak için yaptığı espriyse, güldürmedi. Çantamı kenara koydum ve faturaları elime aldım. Tek tek hepsini kontrol ettim. Ödenmemişlerdi. En azının üzerinden de iki ay geçmişti. Bu zamana kadar nasıl kesilmemişti hiçbiri?

"Ayşin, onları bu kadar detaylı incelemesen... Uraz görürse."

Cümlesini tamamlamadı. Tamamlamasına da gerek yoktu. Uraz görürse olacakları çok iyi biliyordum.

Başımı kaldırıp etrafa bakındım. Saniyeler içinde

ortadan kaybolan adamın, ansızın gelme ihtimali şaşılmayacak bir şeydi. Bugün aramızdaki elektrik, dozunu fazlasıyla aşmıştı. Bir çarpıntıyı daha yüreğim kaldıramayacağı için faturaları yerine bıraktım.

"Hadi salona geçelim."

Cankut koşar adım ilerledi. Aklım hâlâ ödenmemiş borçlarda olduğu için ağır ağır peşinden yürüdüm. Durumlarının bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Demek bu yüzden yana yakıla iş arıyordu.

"Ortalık biraz..."

Salona girdiğim an yaşadığım şok, bir adım daha atmama izin vermedi. Olduğum yere çakıldım. Uraz'ın en ufak bir fazlalık bulundurmadığı, derli toplu salonunda meydan muharebesi çıkmış gibiydi. Üstelik daha dün, temizlikçi gelmesine rağmen...

"Dağınık."

Cümlesini sağa sola saçtığı eşyaları toplarken yarım yamalak tamamlayan Cankut'un utanmış bir hali vardı.

"Biraz mı?" diyerek yemek masasının üzerinde duran tişörtü elime aldım. "Tamam, biraz çarpı iki diyelim. Önceden geleceğini bilseydim..." dediğinde imalı bir bakış attım. Anında mesajı aldı. "Sadece biraz kalmasını sağlardım." Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. Salonun ortasında kucakladığı eşyalarla deli danalar gibi dönen Cankut'u izlemek gülümsememi biraz daha artırdı.

"Uraz'ın neden sürekli sinirli olduğunu şimdi anlıyorum."

Cankut pes edercesine kucağındaki eşyalarla koltuğa çöktü. "Eğer spor odası yerine bir misafir odası olsaydı..."

"Emin ol, oradaki dağınıklık biraz çarpı beş gözükürdü."

Cümlesini yarıda kesmemle nefesini dışarı üfledi.

"Haklısın." Karadeniz açıklarında gemileri batan tersane sahibi gibi duran Cankut'un yanına oturdum. "En azından salonun bir bölümünü dağıt," diyerek kucağındaki eşyaların bir tanesini çekip aldım ve katladım. Cankut kıyafetlerini aramızdaki boşluğa yığdı ve kotlarından birini katlamaya başladı.

"Her şeyi bavulun içine tıkmak zorunda kalmasam, aslında bu kadar dağılmazlar."

"Sen tıkma. Katlayıp çok göze batmayacak bir yere koy. Böylece aradığın şeyi bulmak için tüm bavulu salona saçmazsın."

Bana hak verircesine başını salladı. Bir süre sessizce kıyafetleri katladık. Neyse ki temiz bir dağınıktı. Cankut, eşyalarını dikkatli bir şekilde koltuğa yerleştirdi. Kirli bardak ve tabakları üst üste koydum. Bir yandan da bir gecede bu kadar şeyi nasıl kirletebildiğini düşündüm. Sanki tek kişi değil, grup halinde âlem yapmışlardı. Duraksadım. Yapmış olabilirler miydi? Bir an gözümün önünde Uraz ve haremi canlandı. Yüreğimdeki kıskançlık tohumları kıpırdanıyordu. Filizlenmelerine izin vermeden kendimi gerçekliğe dönmeye zorladım. Uraz'dan bahsediyordum. Tanrı misafiri kavramından bile nefret eden adamın, evinde âlem yaptığını düşünmek biraz fazlaydı ama öte yandan o, tanıdığım kişi değildi. Belki de böyle şeylerden hoşlanıyordu. Sırf benim gelişlerimi engellemek için misafirden hoşlanmıyormuş gibi rol yapmıştı.

"Ayşin."

Başımı Cankut'a çevirdim. Kaşlarını çatarak bana baktığını görünce ben de kaşlarımı çatmak istedim. O an zaten yeterince çatık olduklarını fark ettim. "İyi misin? Ağrı mı girdi? Ağır geldiyse ben hallederim."

"Yok iyiyim."

Tabakları kucaklayıp mutfağa doğru yollandım. Neyse ki burası Cankut'un tabiriyle biraz dağınıktı. Kıkırdayarak elimdekileri tezgâha bıraktım. El çabukluğuyla duruladığım gereçleri makineye yerleştirdim. Tezgâhın üzerini silmeye başladım.

Kapının eşiğinde beliren Uraz birkaç saniye mutfağa girmedi. Etrafa göz gezdirdi ve bu sırada benimle göz göze gelmemeye özen gösterdi. Buzdolabından soğuk gibi duran bir şişe suyu aldı. Bir torba ilacı tezgâha fırlattı. Bardak almak için benim olduğum tarafa doğru ilerledi. Çarpışmamak için geriye çekildim.

Önüme geçip dolabı açtı. Üst rafa uzanırken tişörtü sıyrıldı. Belindeki bandajı gördüğüm an, içime bir sızı oturdu. Tüm bu ilaçları benim yüzümden içiyordu. Ben olmasaydım hayatına normal bir şekilde devam edecekti. Eksik olarak değil... Büyük bir bardak aldı. İçine suyu doldurdu. Saniyeler içinde buğulanan bardak, suyun soğukluğunu gözler önüne seriyordu.

"Soğuk su içmemen gerekiyor."

Anlaşılan cevap vermeme oyunu devam ediyordu. Şişenin kapağını tek eliyle kapattı. Torbadaki ilaçlardan bir tanesini kutusundan çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. Tam bardağı dudaklarına götürüyordu ki duraksadı. Birkaç saniye sonra iç sesiyle inatlaşmış ve pes eden o olmuş gibi nefesini dışarı verdi. Bardağı dudaklarından çekerken arkasına döndü. Masanın olduğu yere baktı. Ben de gayri ihtiyari onun baktığı yöne başımı çevirdim. Dökülen su sesiyle irkildim. Uraz, elindeki yarısı boş bardakla masaya ilerledi. Sürahinin içindeki suyla kalan yarısını tamamladı. Gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım. Bardağı tekrar ağzına götürdü. Sabahın erken saatlerinde olduğumuz aklıma geldi. "O hangi ilaç?" diye sordum. Cevap vermeyeceğini bildiğim için bir çır-

pıda yanına gidip ilaç kutusuna baktım.

"Bunu tok karnına içmek gerekiyor."

Uraz'a baktığımda beni izlediğini gördüm. Fakat bakışlarımız birbirine kenetlenmeden ayrıldı. "Tokum," diyerek hapı yuttu. Hangi ara yemek yemişti ki? Poşeti kendi önüne çekti ve içinden birkaç hap daha çıkardı. Kalan suyla tek tek hepsini içti. Neden iyileşemediğini anlamak zor değildi. Hiçbir şeyi kuralına göre yapmıyordu.

Bardağını bulaşık makinesine, şişeyi buzdolabına koydu. Tek bir kelime dahi etmeden mutfaktan ayrıldı.

Ardından baktım. Koridorda ağır bir şekilde ilerledi. Bir eli belinin üzerindeydi. Canının acıdığını düşünmek, benim ameliyat yaralarımı sızlatıyordu. Odasına girip kapıyı kapatmasıyla olduğum yerde zıpladım. Hafif bir ses çıkmasına rağmen yüzüme çarpmış gibi hissetmiştim. Gözlerim buğulanmaya başladı. Kendimi suçlu hissediyordum. Keşke hayatına hiç girmeseydim...

"Ayşin?"

Salondan çıkan Cankut'un ifadesindeki ciddiyet durumun vahametini gözler önüne seriyordu. Arsız bir yaş, gözümden firar etti. Silme gereği duymadım. Çünkü devamının geleceğini biliyordum. "Ayşin."

Adımı bir dakika içinde iki farklı tonda duydum. Bu bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Cankut tereddüt etse de beni kollarının arasına aldı. Tam olarak sarılmıyordu ama yanımda olduğunu hissettirecek kadar yakındı. "Kavga mı ettiniz? Ses falan duymadım ama..." Başımı hayır anlamında sallarken alnımı Cankut'un göğsüne yasladım. Gerçi karnına desek daha doğru olurdu. Çünkü çok uzundu ve benim yanımdayken bir devi andırıyordu. Ayaklarımızın duruşunu izlerken tek tük damlalar yere düşüyordu.

"Ne oldu o zaman?" diye sorduğunda titrek bir nefes aldım. Ne mi olmuştu? Daha ne olacaktı ki... "Yoksa dün anlattıklarımı..." dehşetle çektiği iç, cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

Kaşlarım çatıldı. Kendimi suçlayan vicdanım bir anda rota değiştirdi. Şu anda sinirlendiğim tek kişi Uraz'dı. O, en azından benim yüzümden bir böbreğini kaybetmişti. Peki ya onun yüzünden kaybedilecek canlar? Onlar ne olacaktı? Hiçbir şey yapmamış olması, yapmayacağı anlamına gelmezdi. Ya yine Patron onu zorlarsa... İcraata dökemese de, hatta bunu istemese de, birilerine zarar vermeyi düşünmüştü. Sadece bu bile, başına gelen her şeyi hak ettiğini düşünmeme neden oluyordu. Patron'unu dinlememeliydi. En azından bu konuyu Cankut gibi reddetmeliydi.

Gözyaşlarımı silerek Cankut'tan ayrıldım. "Hiçbir şey söylemedim." Rahatladığını derin bir nefesle belli etti. "Bir an hâlâ neden yaşadığımı sorguluyordum Ayşin." Gülümseyerek saçlarını karıştırdı. Üzgünüm ama mutluluğu çok uzun sürmeyecekti. Sadece doğru zaman ve doğru yeri bekliyordum. Elime geçen ilk fırsatta ona her şeyi soracak, alacağım cevaplara göre tepkimi koyacaktım.

"Aç mısın?" Konuyu değiştirme çabası takdire şayandı. Kendimi aç hissetmesem de fark etmez der gibi omuz silktim. "İlaçlarım için bir şeyler atıştırabilirim." Yanımdan geçip buzdolabını açtı. "Bakalım kahvaltı için neler yapabiliriz?" Düşünme sesleri çıkaran Cankut dolabı karıştırmaya başladı. Arkasından geçip sandalyeye oturdum. Ameliyat yaramın sızladığını hissediyordum. Kıyafetimin üzerinden yaramı hafifçe ovaladım. Yılların getirdiği alışkanlığın yine işe yaramasını umuyordum.

"Yumurta, yumurta, yumurta. Bu çocuk bu kadar yu-

murtayı ne yapıyorsa? Yarım peynir var. Kötü kokmuyor. Zey-tin. Yeter sanırım. Bu reçel ne zamandan kaldı acaba?"

Cankut kendi kendine konuşuyordu. Derinlerden gelen tanıdık melodiyle etrafa bakındım. Telefonumun montumun cebinde olduğunu hatırlayınca ayağa kalktım. Portmantoda asılı duran montumun cebinden telefonumu çıkardım. Ekranda gördüğüm isim, dünden beri garip hissettiriyordu. Konu abla-kardeş ilişkisiyse, her zaman mesafeli olan taraf oydu. Son yaşanan olaydan sonra sürekli yanımda olmak için çabalayan yine oydu. Bu hasret olduğum bir şeydi ama korkuyordum. Ya gerçek bir abla-kardeş ilişkisine sahip olursak? Ya o bana Uraz'a olan aşkını anlatmaya başlarsa?

"Müdür mü?"

Cankut mutfağın eşiğinde, elinde iki yumurtayla durmuş bana bakıyordu. Sanırım telefonun inatçı çalışına misilleme yapar gibi cevapsız bırakışım dikkatini çekmişti. "Ablam," diyerek kapanmak üzere olan telefonu açtım.

"Efendim?"

"Ayşin."

Korkunun elli tonuna bürünmüş ismimden sonra birkaç saniyelik sessizlik oldu. Belli ki mantar panomda asılı olan "Ufak bir işim var. Merak etmeyin" notu işe yaramamıştı. Nefes alış verişini duyduğum ablam, "Neredesin sen?" diye devam etti. "Aklım çıktı. Dün odandan çıkmadın. Sabahın köründe odanda yoksun."

Ablamla ilgili öğrendiklerimi hazmedene kadar onu görmek istememiş, odamdan çıkmamıştım. O da beni yemeğe çağırmak haricinde odama uğramamıştı. Şu anda Uraz'da olduğumu söylesem... Hatta dün geceden beri burada olduğumu söylesem ne tepki verirdi? İçimde

yeşeren kıskançlık tohumlarını şeytan suluyor gibiydi. Merakın cezbedici çağrısı dilimi dürtüyordu ama burada olduğumu öğrenince ya gelmek isterse?

Hem de benim için değil... Uraz için.

"Ayşin, orada mısın?"

Başımı iki yana sallayıp kendimi düşüncelerden ayırdım. "Buradayım." Sorusunu yineledi. Bu saatte nerede olabilirdim? "Hastanedeyim." Panik duygusuyla sarılmış soru demeti kulaklarımı doldurdu. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak bu olmalıydı.

"Hemen geliyorum."

"Abla sakin ol. Yalnız değilim."

"Kim var yanında? Neden bize haber vermedin? Neyin var? Geliyorum ben."

"Abla!" Sesimi yükseltmiş olacaktım ki Cankut yaptığı işi bırakıp bana döndü. Bir şey olmadığını belli eden el hareketimden sonra telaşlı ablama döndüm. "Bir yere gelmene gerek yok. Reçetemi kaybettim. Hazır Uraz kontrole gidiyorken ben de ilaçlarımı tekrar yazdırayım dedim. Sakin ol."

"Uraz'la mısın?"

Şu soru kadar içimi kemiren başka bir şey yoktu. Uraz'layım desem yine yanıma gelmek ister miydi? "Evet. Az önce de söylediğim gibi." Derin bir soluk alıp verdi. Rahatladığına yemin edebilirdim. Bu kadar güveniyor muydu ona? "Tamam canım. Bir an seni göremeyince..." Hemen sonra, "Yanına geliyorum," dediğini duymamak için, "Daha önce ararsınız diye düşündüm. Yokluğumu bu kadar geç mi fark ettiniz?" diye sordum.

"Babamın okula erken gitmesi gerekti. Seni uyandırmamak için odana girmedi. Benim de ilk iki dersim boş olduğu için birlikte kahvaltı ederiz diye düşündüm. Seni odanda göremeyince panikledim."

Bir an bizi kahvaltı masasında Uraz'dan konuşurken hayal ettim. Ablamın gözlerinin içinin parladığını, Uraz'a olan aşkının büyüklüğünü anlatırken yanağında beliren gamzelerini...

"Bizim sıramız geldi. Kapatıyorum."

"Tamam canım. Kahvaltı yapmayı unutma."

"Tamam. Görüşürüz."

Telefonu yüzüne kapatmamak için kendimi zor tuttum. Göğsümde büyüyen bir his vardı. Sanki onun baskısıyla boğazıma bir şey çörekleniyordu. Çığlık atıp bu histen kurtulmak istiyordum. Kıskançlık denen duygu bu kadar güçlü olmamalıydı.

Telefonu hırsla montumun cebine soktum. O sırada gözlerim tekrar faturalara kaydı. Duygu geçişlerimin hızı gerçekten baş döndürücüydü. Sinirden arınıp telaşla sardım ruhumu. Ona ne kadar sinirli olursam olayım düşünmeden duramıyordum. Bu çocuk bunca borcu işi olmadan nasıl ödeyecekti?

"Cankut." Faturaları elime alıp mutfağa gittim. "Bu kadar fatura var ve nasıl hâlâ elektrik, su, ya da doğal gaz kesilmedi?" Cankut buzdolabından çıkardıklarını masaya koyarken elimdekilere baktı. "Onlar hakkında dediğimi bu kadar çabuk unutmuş olamazsın."

"Uraz odasında ve herhangi bir kapı sesi duymadım. Şimdi sorumun cevaplarını alayım."

"Kesilmediğini nereden biliyorsun?" Ellerini tezgâhta duran havluya sildi. "Şu anda kaçak kullanıyoruz." Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "Şaka yapıyorsun," dedim. "Hapse atarlar sizi."

"Abartma Ayşin. Kimse hakkından fazla su kullandı diye hapse atılmaz."

"Cezai işlem başlatırlar."

"Birkaç günden bir şey olmaz."

Cankut'un rahatlığı ve Uraz'ın siniri ölümüne yarışabilirdi. O kadar rahattı. Ocağın başına geçen Cankut tavayı eline aldı. Hâlâ cızırdamakta olan yağda yumurtayı tabağa koydu ve masaya yerleştirdi. Sandalyeye çökercesine oturdum. O ise masada herhangi bir eksik olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Şaka yapmıyorsun. Şaka gibisin Cankut."

Gıcık bir gülümsemeyle kaşlarını kıpırdattı. "Pislik," diyerek elimdeki faturaları ekmek sepetinin üzerine koydum ama Cankut saniye geçmeden eline aldı. Bakışlarıma karşılık olarak da "Canıma susamadım," deyip göz kırptı. Mutfaktan çıkıp birkaç saniye sonra ellerini birbirine çarparak geri döndü. "Evet. Ne içersin?"

"Çay."

"Çay," diyerek söylediğimi tekrarlayıp arkasına döndü. Birkaç dolabı kurcaladı ve "İşte buradasın," diyerek bir kutuyu aşağı indirdi. "Sallama olacak ama idare edersin artık." Bardakları hazırlarken bir yandan ıslıkla şarkı mırıldanmaya başladı. Bu kadar keyifli olmamalıydı. Sanki bu keyfi bir şeyleri saklamak içindi.

Mesela öğrenmemem gereken şeyleri.

Kupayı eline alıp bana doğru döndü. Bir anda bir şey hatırlamış gibi "Aa," dedi. "Uraz da bize katılır mı acaba?" Kupamı önüme koyarken, "Tokmuş," diye cevap verdim. Bakışlarında saniyelik bir tereddüt yakaladım. Yine de cevabımı irdelemedi. "Hadi başla o zaman," dedikten sonra karşımdaki yerine oturdu. "Afiyet olsun." Kafamdaki sorularla yediğim hiçbir şeyden tat alamayacağım için, bana afiyet falan olmayacaktı.

Cankut kahvaltıya başladı. Bense sallama çayımın ipiyle oynayarak poşeti kaynar suya daldırıp çıkardım. Bir süre sonra hiçbir şey yemediğimi fark etti.

"Gönül isterdi ki sana serpme kahvaltılar hazırlaya-

yım ama eldeki malzemelerle bu kadar oldu."

Sallama poşeti çaydan çıkarken, "Yok yok. Her şey harika," dedim. Çatalımla kalan suyu süzüp tabağımın yanına yerleştirdim. "Sen harika bir gurmesin." Ağzındaki lokmayı çiğnerken eliyle *Okey* işareti yaptı.

"Sadece bakışlarla harika olduğunu anladın. Bravo." Gözlerimi kıstım. O ise beni umursamadan çayından bir yudum aldı. "Şimdi tadının da harika olduğunu anlamak için, ağzındaki baklayı çıkar." Lafı uzatmaya hiç gerek yoktu. "Şu fatura işine bir çözüm bulmalıyız."

Neredeyse ağzının yarısını dolduracak büyüklükteki ekmek parçasının ardından sağa sola sıkıştırdığı peynir ve domatesle konuşma güçlüğü çeken Cankut, "Ben buldum," gibi bir şey söyledi. Gözlerimi abartılı bir şekilde devirirken, "Kaçak kullanımdan bahsetmiyorum," dedim.

Başını iki yana sallayarak çayından bir yudum aldı. Sanırım ağzındakileri bir an önce yutmak istiyordu. Birkaç saniye sonra, "Ben de ondan bahsetmiyorum," dedi. Peçeteyle ağzını sildi. Tekrar çayından içip dişlerini çalkalarcasına yuttu.

"İlk faturaları 'Babam sağ olsun' başlığı altında ödedim. Ödedim ödemesine de bedeli ağır oldu. Uraz durumu fark etti. Ev arkadaşı muhabbeti yaptım. Tabii yemedi. Babamdan, dolayısıyla Patron'dan para kabul ettiğim için beynimi bin parçaya böldü. Gücü olsa, onu bedenimde uygulayacağına emindim. O kadar sinirliydi yani."

Yumurtasından az önceye kıyasla daha küçük bir parça aldı. "Bir daha böyle bir şey yaparsam, yapacaklarıyla ilgili uzun bir özet geçti anlayacağın. Ben de fatura işine karışmamaya karar verdim ama bu sabah suların kesildiğini fark edince..."

"Kaçak kullanmaya başladın."

"Geçici olarak," deyip zeytin çekirdeğini çıkardı. "En azından faturaları ödeyecek başka bir yol bulana kadar." Ağzındaki lokmaları çiğnerken düşündüğü belliydi. "Hoş, bir yol bulsam da yine Patron parası diye düşünüp kabul etmez bu keçi." Garip bir huzur içimi kaplamıştı. Uraz, dolaylı yoldan bile olsa Patron'dan gelecek bir şeyi kabul etmemişti. Bu zamana kadar yaptıklarını bu durum hafifletir miydi bilmiyorum ama sabaha kıyasla daha iyi hissediyordum.

"O zaman elini çabuk tutman lazım."

"O zaman Uraz'a bir iş bulmamız lazım."

"Ben buldum ama olanları gördün."

Cankut imalı bir şekilde bakarken, "Bulduğun işin ucu Emirhan'a çıkmasaydı her şey yolundaydı Yer Fıstığı," dedi. Gözlerimi tehditkâr bir şekilde kısarken, "Bana Yer Fıstığı deme," dedim. Yalandan üzülmüş gibi yaparak, "Uraz diyor ama," dedi. "Yer Fıstığı."

"Cankut!"

Sinirlenmiş halimden keyif almış gibi duran çocuk gülümsemesini yüzünden eksik etmedi. "Neyse, o iş yalan oldu anlayacağın." Bu kadar kolay kestirip atılmaması gerekiyordu. Paraya ihtiyacı olan Uraz'ın yapabileceği başka bir iş yoktu. O an aklıma dolan düşüncelerin arasından birkaç mantıklı cümleyi kenara çektim. "Ya olmadıysa," diyerek mantıklı cümlelerden kurduğum planı kafamdan bir kez daha geçirdim. Cankut ne diyeceğimi merak ediyor gibi dursa da baskın olan hissi tedirginlikti.

"Rehberlik işini yapsak ama Uraz'ın haberi olmasa."

Cankut şaşkın bir edayla gözlerini açarken ikimizi işaret etti. "Hayır, hayır. Uraz ve ben yapacağız ama benim bulduğum rehberlik ajansı olmayacak. En azından o öyle bilecek." Hafifçe gözlerini kısan çocuk tek kaşını kaldırdı ve birkaç saniye sonra sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi bir ifade takındı.

"Başka bir ajans olacak." Başımı evet anlamında salladım. "Tabii bu teklifi yine ben götürürsem kabul etmeyecektir. Uraz'dan bahsediyoruz." Cankut bana hak verircesine başını sallarken, "Eh yani. Salak değil," dedi. Ben de başımı sallamaya devam ettim. "İşte burada iş sana düşüyor."

Bir anda dehşetle çarpılmış gibi, "Bana mı?" diye bağırdı. Susmasını işaret ederek arkamı kontrol ettim.

İçeriden en ufak bir ses gelip gelmediğini dinlemeye çalışırken, "Ben ne yapacağım kızım?" diye fısıldadı. Cankut'a tekrar döndüğümde korkusunu gözlerinden okuyabiliyordum. "En son Uraz'ın arkasından iş çevirdiğimde ne olduğunu anlattım sana."

"Bir şey olmaz."

"Evet, bir şey olmaz. Çok şey olur Ayşin. Daha çok gencim."

Masanın üzerine doğru eğildim. Ciddiyetimi anlayabilmesi içinse çatalı elime alıp hafifçe masaya vurdum. "Halledeceksin bu işi. Başka yolu yok." Ardımda duyduğum sesle kaskatı kesildim.

"Neyi halledeceksin?"

Uraz

Yatak odam, düşüncelerimin zincirlendiği bir zindandı. Zaman kavramı yoktu. Dışarıda ne kadar vakit geçirirsem geçireyim, bu odada kaldığım yerden devam ediyordum. İçeri girdiğim an, kapana kısılmış gibi hissediyordum. Uyumayacağımı zaten biliyordum ama adımımı atar atmaz aklıma gelen ilk ismin o olacağını düşünememiştim.

Ömer...

Kurt...

Özel harekât polisi...

Ömer.

Ah ulan Ömer!

Sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim. Elimdeki ilaç poşetini komodinin üzerine, kendimi de yatağa fırlattım.

Saatlerdir önemsemediğim ağrı, bu darbeyle had safhaya ulaştı. Refleks olarak dudaklarımın arasından bir inleme kaçtı. Dişlerimi ve yumruğumu aynı anda sıktım. Acı, zevk verirdi ama bu... Tam bir işkenceydi. İç çekerek kendimi yatak başlığına doğru sürükledim. Nefes nefese kaldığım yetmiyormuş gibi ter içindeydim. Sıçtığımın yarası nasıl bir şeydi ki en ufak bir iyileşme bile göstermiyordu? Allah kahretsin!

Bir süre iç organlarımın yer değiştirdiğini düşündü-

güm zonklamanın hafiflemesini bekledim. Aslında bu acıya teşekkür de etmeliydim. Onun sayesinde kısa bir süre de olsa hiçbir şey düşünmemiştim. Özellikle de rüyamı ve detaylarını. Düşünmemeliydim de. En azından Müdür'ün geçmişimi ortaya çıkardığı ana kadar...

Aldığım her derin nefes kesikleşiyordu. Gözlerimi kapattım. Belimdeki zonklayıcı ağrıyla aynı doğrultuda aldığım nefeslere odaklandım. Uyumak iyi bir çözüm olabilirdi ama bu salt ağrı oradayken uyumak imkânsızdı.

Yatağa tutunarak doğruldum. Ayaklarımın adeta bağları çözülmüş gibi titrediklerini fark ettim. Güçsüz olmalarından hoşlanmıyordum. Bacaklarımı yavaşça yataktan aşağı sarkıttım. Zeminle kavuşan ayaklarımın üzerinde durmak gerçekten zordu. Birkaç küçük adım attım. Daha çok ayaklarımı sürüdüm de diyebilirim. Yine de nefes nefeseydim.

Olmayan bir şey yok edilir mi? İşte ben şu anda o raddeye ulaşmıştım. Olmayan böbreğimi kesip atmak istiyordum. Elimi bandajı kavrayacak şekilde belime bastırdım. Yer Fıstığı'nın neden sürekli eli belinde dolaştığını daha iyi anlıyordum. Bu ağrıyı geçirmiyordu belki ama en azından baskılıyordu.

Kendimi yormamam gerektiğini bilmeme rağmen odanın içinde kısa aralıklarla volta attım. Üzerimdeki tişörtün terden tenime yapıştığını hissediyordum. Üşütmenin her şeyi başa saracağını bildiğim için dolabıma doğru yürüdüm. Eğilme çabalarım acıdan çenemin kilitlenmesiyle son bulunca hafifçe çömelip elime geçen ilk tişörtü aldım. Kollarını havaya kaldırmaktan aciz bir insan için tişört değiştirmek kabir azabıyla eş değerdi. Yine de var gücümle üzerimi değiştirdim. Biraz soluklanmak için yatağın ayakucuna dikkatlice oturdum. Ezbere bildiğim odamı ilk kez görüyormuşum gibi inceledim. Gri rengin

her zaman olduğu gibi beni sakinleştirmesini umdum.

Elbette bu his uzun sürmedi. Katlanamadığım melodisini susturduğum telefonum cebimde titremeye başladı. İnleyerek elimi cebime attım. Arayan her kimse, şu anki azabımın sillesini yaşayacaktı. Kısa bir uğraştan sonra nihayet titreşimi üzerimden uzaklaştırabildim. Ekranda gördüğüm isim, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Daha fazla bekletmemek için telefonu açtım.

"Kobra."

"Kurt."

Benim sesim acıdan, onunkiyse büyük ihtimalle benden dolayı aynı tonda çıktı. Birkaç saniye ikimiz de sessiz kaldıktan sonra, "İyi misin?" sorusu Kobra'dan geldi.

"İyiyim."

"Ağrın mı var?"

"Ardı ardına beş dövüşe girmiş gibi," dedikten sonra hafifçe gülümsemem Kobra'yı da rahatlatmış olacaktı ki ses tonu normal bir telaş düzeyine indi. "İlaçlarını ihmal etmiyorsun değil mi?"

"Bunları sormak için mi aradın?"

Derinden geliyormuş gibi çıkan bir nefesten sonra gelen "Hayır" cevabı, duyacaklarımın pek hayra alamet olmayacağının sinyallerini veriyordu. "Ama aramışken nasıl olduğunu da öğrenmek istedim."

"İyiyim desem inanacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman nasıl olduğumu boş ver ve dökül."

Tekrar derin bir nefes alıp yavaşça avizeye doğru veren Kobra, "Patron fazlasıyla sessiz. Senin konunu bırak, adın bile yasak. Sanki hiç var olmamışsın gibi," dedi. Bu normal şartlar altında iyi bir şeydi. Fakat konu Patron olduğunda es geçilmemesi gereken bir konuydu bu. Mutlaka bir planı olmalıydı. Gafil avlayacağı bir plan...

"Fakat son birkaç gündür mekânlarda bir dedikodu dolanıyor." Tek kaşım korumacı bir içgüdüyle havalandı. "Kara Leke sana meydan okuyormuş." Kara Leke, benden önce ringlerin kralıydı. Kendinden önceki dövüşçüleri madara edip isimlerini piyasadan sildiği için kendine böyle bir isim vermişti. *Hepinizin alnına kara leke süreceğim.* Sloganı buydu. Evlendikten sonraysa elini ayağını bu işlerden çekmişti. En son mahalle arası bir spor kulübünde hocalık yaptığını ve halinden memnun olduğunu duymuştum. Ne olmuştu da sahalara dönmeye karar vermişti?

"Neden?"

"Sanırım, artık eskisi kadar hatırlanmadığı için. İnsanların yeni bir gözdesi var: Kurt Uraz, Çemberin Efendisi."

"*Vardı,*" diyerek cümlesini düzelttim. "O işlerden elimi çekeli çok oldu. Kara Leke de eski şaşaasını istiyorsa bana bulaşmasın yeter."

Kobra'nın gülümsediğini duyabiliyordum. Savaşçı, korkusuz yapım her daim tetikteydi. Sanırım bunu duymak ona kendini iyi hissettirdi. "Buranın gerçeğini unutmadığını biliyorum Kurt." Unutmamıştım. Zirvede yaşayan biri şu anda dipte sürünüyorsa, tekrar yükselebilmek için önce onu dibe çeken ağırlıklardan kurtulurdu. Yani benden. O yüzden bana meydan okuyordu. Onunla dövüşürsem ve ezkaza beni yenerse, tüm cihana gücünden hiçbir şey kaybetmeyeceğini kanıtlayacaktı. Peki ama neden şimdi? Neden zirveye taht kurduğum zamanlarda değil de kendi yoluma gitme kararı aldığım anda...

Tabii ya.

Patron!

"Seni geri dönmen için aramadım. Sadece dikkatli ol-

manı istiyorum. Kara Leke'yi tanırım. Gözünü hırs bürüdüyse, ne yapacağını kestirmek güçtür."

"Eyvallah Kobra."

Konuşmayı daha fazla uzatmak istemediğim için telefonu kapattım. Düşünmek istediğim daha önemli bir konu vardı: Patron ve oyuna dönüştürdüğü planları. Belli ki hâlâ peşimde adamları vardı. Dövüşemeyecek kadar güçsüz olduğumu fark ettiği için karşıma dişli bir rakip getirecekti. Aklı sıra, *sana bu ünü ben verdim, istediğim zaman da alırım* mesajı veriyordu. Güldüm. Ondan gelen hiçbir şeyi istemiyordum ama sırf ona bu zevki yaşatmamak için, toparlandığım ilk an Kara Leke'nin karşısına çıkacaktım.

Bakalım bu ünü bana o mu vermişti, ben mi kazanmıştım?

Elimde titreyen telefon, sıkıntılı bir nefes almama neden oldu. Belli ki Kobra'nın söyleyecekleri daha bitmemişti. Ekrana bakma gereği duymadan telefonu açtım.

"Kobra."

Kısa bir sessizlik oldu. "Beni yılan olarak gördüğünü bilmiyordum." Bozulmuş ses tonu, birkaç küfür mırıldanmama neden oldu. Ekrana baktığımda "Merve" ismini görmek, özellikle de "Kobra" diye seslendikten sonra hiç hoş olmadı. Şimdi gel de bu durumu açıkla...

"Sana söylemedim."

Cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Neyse, Ayşin'i merak etmiştim. İyi değil mi?"

"Bunu ona sorsana."

"Sordum zaten." Hâlâ donuk ses tonuyla konuşmaya devam ediyordu. "Ona göre iyiymiş ama sabahın köründe evde olmaması buna inanmamı engelliyor."

"Evde olmayacak kadar iyi demek ki."

"Şu anda hastanede olacak kadar kötü de olabilir."

Kaşlarımı hafifçe çattım. Yer Fıstığı ne işler karıştırıyordu? "Bir şey varsa lütfen saklama benden Uraz." *Ne olduğunu anlasam saklamamayı düşünebilirdim Merve.* "Bir şey yok."

"Emin misin?"

"Evet."

"Sadece reçete için mi hastanedesiniz yani?" Yer Fıstığı'nın yalan söylemekteki amacını anlamadan onu açık istemediğim için, "Evet," dedim. Sıkıntılı bir nefes alan Merve, "Sen nasılsın peki? Böyle birden aradım ama. Kontrolün bitti mi?" diye sordu. Kontrolüm. Benim şu anda kontrolde mi olmam gerekiyordu? Ne işler karıştırıyorsun sen Yer Fıstığı?

"İyiyim. Sıkıntı yok."

"Çok şükür."

Yalan söylemekten nefret ediyordum. Ne için yalan söylediğimi bilmeden söylemektense daha çok! "Hastaneden sonra ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum."

"Tamam. Beni habersiz bırakmayın olur mu?"

Bir de yaptıklarımla ilgili hesap mı verecektim? "Ayşin'e söylerim." Teşekkür ederek telefonu kapattı. Karşımdaki ahşap dolabın damarlarına gözlerimi diktim. Önce Patron, sonra Yer Fıstığı. Sanki senkronize çalışıyorlardı. Bir rahat nefes alamayacak mıyım ben?

Yataktan destek alarak ayağa kalktım. Yer Fıstığı'na sormam gereken bir hesap, öğrenmem gereken yalanlar silsilesi için odadan çıktım. Her adımım belimdeki zonklamaya destek çıkıyordu. Olabildiğince yavaş şekilde yürüdüm. Mutfaktan gelen tabak çanak seslerinin arasındaki fısıltılar üzerine kaşlarımı çattım. Ne konuştuklarını anlamasam da ben ortada yokken bu tonda konuştukla-

rına göre canımı sıkacak bir konuydu. Tam kapı eşiğine gelmiştim ki Yer Fıstığı'nın tehditkâr ses tonu kulaklarımı doldurdu.

"Halledeceksin bu işi. Başka yolu yok."

Kaşlarımı daha da çatarak mutfağa girdim. "Neyi halledeceksin?" İki kişi arasında gözlerim mekik dokudu. Ayşin'in suratını göremiyor olsam da Sarı'dan farklı olduğunu sanmıyordum.

"Kurt."

Ağzındaki ekmeği bile çiğnemeyi unutan Cankut, "Aç mısın?" diye sordu. "Tok olduğun için seni çağırmadık."

"Tok olduğum için mi? Yoksa arkamdan rahatça iş çevirebilin diye mi?"

Sarı ağzındaki lokmayı bütün olarak yuttu. Çıkan ses, söylediklerimde haklı olduğumu vurgular nitelikteydi. Can havliyle Yer Fıstığı'na baktı. Durumu kurtarmasını istiyordu. Yalan söylemesini... Buna izin veremezdim. Neredeyse depar atarak aralarındaki boş sandalyeye oturdum. Şimdi Yer Fıstığı'nın yakalanmış yüz ifadesinin ardında sakladığı paniği gözlerimle görebiliyordum. Ağrımı belli etmemek için sandalyeye dayanıp ayağımı çeldim.

"Sana da bir tabak çıkarayım ben."

Cankut ayaklanırken, "Gerek yok. Tokum," dedim. Gözlerimi bir saniye bile olsa Yer Fıstığı'ndan ayırmıyordum. O ise Cankut'a bakıyordu. "Olsun olsun. En azından yumurtadan ye."

"İstemiyorum Sarı."

"Harika oldu ama. Ayşin bile bakışlarıyla anladı bunu."

Cankut'a ters bir bakış attım. Israr etmeyi kesip elindeki boş tabakla sandalyesine çöktü. Tekrar Ayşin'e döndüm. Bir kolumu masaya dayayıp öne doğru eğildim. Bu

canımı yaksa da Yer Fıstığı'nın hiçbir mimiğini kaçırmak istemiyordum.

"Sarı neyi halledecek?"

Bana baktı. Bakmak istemediği o kadar belliydi ki. Birkaç kere ağzını açıp kapattı. Kafasına yer etmiş yalanlardan uygun bir tanesini seçmeye çalışır gibi bir hali vardı. Gerçek güçlüydü. Bir kerede çıkar, başka hiçbir şeye gerek duymazdı. Yalanlarsa, birbirini desteklemek için parça parça gelirdi. Buna fırsat vermemek için dikkatini dağıttım. Boştaki elimi uzatıp hâlâ tutmakta olduğu çatallı elini kavradım. "Neyi halledecek, Yer Fıstığı?" Elini düşündüğümden daha çok sıkmış olmalıydım ki belli belirsiz kaşları çatıldı. Avucunun içinde metal bir parça olduğunu düşünürsek canı acımış olmalıydı. Elimi gevşettim ama çekmedim.

"De-de-ders."

Ayşin gözlerini kaçırmaya çalıştığında elini sarsıp onu bana bakmaya zorladım. Bu sefer daha kararlı bir şekilde, "Ders," dedi. "Bu sene üniversite sınavına gireceğiz ve ona çalışmak haricinde her şeyi yapıyoruz. Düşündüm ki..." Konuşmasına es verince Cankut devam etti. "Evet *bro*, her şeyi yapıyoruz. Daha okuldaki dönem sınavlarına çalışmadık. Ayşin de işte..."

"Ben de dönem sınavlarına çalıştıktan sonra, düzenli olarak üniversite sınavına da çalışalım diyordum. Sonuçta hiçbir şey için geç değil. Değil mi?"

"Değil tabii." Başımı sert bir şekilde Sarı'ya çevirdim. Gözlerindeki umut parıltılarıyla Yer Fıstığı'na bakıyordu ve bana döndüğü an gözlerinde umuttan eser kalmadı. Tedirgin bir şekilde "Tabii," dedi. Kısa bir an duraksadı. Ayşin'e bakmak istiyor, benim yüzümden bakamıyor gibiydi. Yer Fıstığı'ndan karşılık gelmeyince konuşmasına devam etti. "Ben senin böyle bir şeye pek sıcak bakmaya-

çağını söyledim." İçten içe derin bir nefes aldığına şahit oldum.

"Ben de senin ders çalışmayı kabul ettiğini söyledim."

Cankut'un gözleri, *Ne yapıyorsun sen?* der gibi büyüdü. Birden Ayşin'e döndüm. Onun bakışlarındaysa daha çok *Ne yaptığımı biliyor muyum ben?* mesajı var gibiydi. "Ben de üniversite hayalin olmadığını söyledim Kurt."

Yer Fıstığı'nın "Gerçekten mi?" diye sorduğuna yemin edebilirdim ama anında sorusunu değiştirdi. "Gerçekten nasıl üniversiteye gitmek istemezsin, anlamıyorum Uraz." Kandırılmışlık hissi boktan bir şeydi. "Seni üniversiteye gitmek için razı etmem gerektiğini söyleyip durdu işte. Bir tek ben halledebilirmişim bu işi."

Cankut'un yalanla sarmalanmış gururuna tükürmek istedim.

"Evet Cankut. Bir tek sen halledebilirsin."

Danışıklı dövüş konuşmalarında inandırıcılıktan eser yoktu. Çünkü ikisini de çok iyi tanıyordum ama doğru ortaya çıkarana kadar söylediklerine inanmışım gibi yapacaktım. Er ya da geç, bu masada konuşulan asıl konu karşıma gelecekti. İşte o zaman benden çekecekleri vardı.

"Hazır konusu açılmışken konuşalım bu konuyu bari." Cankut ayaklandı. "Tabii çaylarımızı tazeleyelim önce." Masadaki kupaları alıp tezgâha yöneldi. "Kurt sen de içer misin?" Gözlerim Ayşin'in üzerindeyken, "Yok," dedim. "Sen bana oradan su ver. Soğuk olsun." Yer Fıstığı sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. Hâlâ elini tuttuğunu fark ettiğim an, onu çatalıyla serbest bıraktım. Rahatlamış görünüyordu. Önündeki hiçbir şeye dokunmamasına rağmen sanki yiyecekmiş gibi masaya göz gezdirdi. Fakat çatallı elinde en ufak bir kıpırdanma olmadı. Cankut çaylar ve suyla geri döndü. Sandalyesine oturmasıyla "Ee ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ona

verilecek cevap tam anlamıyla, "Hiçbir şey" olacaktı. Bu zamana kadar okulla ilgili hayal kurmamıştım ki üniversiteyle ilgili kurayım. Geleceği planlamaktan hoşlanmazdım. Bir yola doğru gitmek yerine, bulunduğum yolun beni çıkaracağı yerler daha önemliydi. "Yapmak istediğin bir meslek var mı?" Son zamanlarda bu soru sıkça karşıma gelir olmuştu. İş için konuştuğumuz konunun üzerinden tekrar geçmeye gerek var mıydı bilmiyordum. Hoş, onlar şu anda yapabileceğim şeyler hakkındaydı. Üniversite okursam eğitimini almış olacaktım. Peki, neyin eğitimini almak isterdim?

"Sizin hayalinizdeki meslek ne?"

Suyumdan ufak bir yudum alıp ağzımda tuttum. Az önceki belli edemediğim sinir harbinden dolayı ateşimin yükseldiğini hissediyordum. "Valla son zamanlarda benim hayaller değişti *bro*. Önceden babamın izinden gitmek isterdim ama şu aralar kendi işimin patronu olmak daha cazip geliyor." Patron kelimesini öyle bir vurgulamıştı ki belli belirsiz bir tebessümü dudaklarımın kenarına yerleştirdim. Babasını idol olarak gördüğünü biliyordum. Hayatına ben dâhil olana kadar, onun gibi olmak istediğini de. Ama Patron'un yaptıkları ve babasının buna maşa tutan biri olmasını hazmetmek biraz zamanını almıştı. Şimdiyse bambaşka bir Sarı vardı karşımda.

"Ya sen Yer Fıstığı?"

Düşüncelerinden çatık kaşlarla sıyrıldı. "Bana Yer Fıstığı deme." Bunu son zamanlarda çok fazla dile getiriyordu. O dile getirdikçe beni buna daha fazla sevk ediyordu. "Pekala," diyerek elimdeki bardağı masaya bıraktım. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun Ayşin?" Gözlerini kısarak bana baktı.

"Seri katil."

Gülmemek için yüz kaslarımı bir hayli zorladım. Can-

kut'sa ağzındaki çayı püskürtmemek için kendine son anda hâkim olabildi. Öksürükleri arasında ağzını sildi. "Ve önce bana küçük olduğumu belli edenlerden başlayacağım."

"Yani benden mi?"

"Bir tek senden."

Tutmaya çalıştığım kahkaha beni fazlasıyla uğraştırıyordu. "Bir tek benden," diyerek onun söylediğini yineledim. Başını evet anlamında bir kez salladı. Çatalı eskisinden daha sıkı kavramıştı. Sinirlenmiş olması hoşuma gitti ve bu da patlama noktasının neresi olduğunu merak etmeme neden oldu.

"O zaman sadece katil olursun YER FISTIĞI. Serilik bir durum yok."

Okyanusu andıran mavi gözleri, göz kapakları arasında kayboldu. İnce bir çizgi halini aldı. Keyifli bir tebessüm dudaklarımın kenarına yerleşti. "Belki seni öldürüp diriltip tekrar öldürüp tekrar dirilteceğim ve bunu sonsuza kadar yapabilecekmişim gibi hissediyorum." Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. İçten içe attığım kahkahalar yüzümde bir tık daha geniş tebessüme neden oldu.

"Öyle mi?" diye sorunca, "Öyle," dedi kısa ve öz bir şekilde. Bir süre masada sessizlik oldu. Ayşin'le gözlerimiz birbirine kenetlendi. Sinirlendiğinde gerçekten cesur olabiliyordu. Ne zaman pes edeceğini merak ediyordum. "Birinin kız çocuğu oldu kesin." Cankut sessizliği dağıtmak istiyordu. "Ee, sen söylemedin Kurt," diye devam etti. "Ne olmak istiyorsun?"

"Ölü."

Ayşin'in bakışları ağzımdan çıkan basit ama anlamı derin kelimeyle farklılaştı. O sinirli kız yerini tanıdık bir yüze bıraktı. Bakışlarındaki korku dolu ifade gülümsememi daha içten bir hale dönüştürdü.

"Allah korusun lan."

"Yer Fıstığı'ndan değil mi?" diye sorup Sarı'nın koluna hafifçe yumruk attım. "Bence de." Son cümlemle korkunun gölgesinde çıkan kırgınlık dolu ifade Ayşin'in gözlerine yerleşti. O an kafama dank eden düşünceyle daha fazla konuşmamam gerektiğini anladım. Sandalyemi sesli bir şekilde sürüyerek ayağa kalktım. "Size afiyet olsun." Birkaç adım atmamla neden mutfağa geldiğimi hatırladım. Fakat şu anda yeni bir kandırmacayı ne onlar ne de ben kaldırabilirdim.

"Kahvaltıdan sonra Ayşin'i evine bırakırsın. Ablasıyla daha fazla uğraşamam."

Tek bir nefes...

Kulağıma dolan patırtı seslerinin arasında tek bir nefes alabildim. Olağanca hızımla yataktan doğruldum. Uyku mahmurluğunu saniyeler içinde üzerinden atan gözlerim, seslerin geldiği yöne çevrildi. Pencerelerimi döven yağmur damlaları ve uğultulardan anladığım kadarıyla dışarıda şiddetli bir fırtına başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Yatağın üzerinde bağdaş kurup oturdum. Kendime gelebilmek için birkaç kez yüzümü ovuşturdum. Ne zamandır uyuduğumu bilmiyordum. Hava kararmıştı ve zindanımın zifiri karanlığa bürünmesini engelleyen tek şey, hafif de olsa odama sızan ay ışığıydı.

Uzanıp telefonumu aldım. Gece yarısı olmak üzereydi. Telefonumun uçak moduna alındığını fark edince kaşlarım çatıldı. Bunu ben yapmış olamazdım. Ulaşılmak istemiyorsam telefonumu kapatırdım. O zaman te-

lefonum mu kurcalanmıştı?

Ve ben başucumdaki bu hareketliliği nasıl fark etmemiştim?

Dikkatli bir şekilde yataktan kalktım. Loş odadan çıkıp karanlık koridorda yürümeye başladım. Cankut erken mi yatmıştı? Salondan televizyon sesi de gelmiyordu. Salona girip ışıkları yaktığım an donakaldım.

Uzun zamandır hasretlik çektiğim salonum, ilk günkü gibi karşımdaydı. Her yer deli toplu, temiz ve ıssızdı. İstediğimin bu olduğunu sanıyordum ama garip bir sızı karnımda bir yere saplandı. Beni daha fazla deşmesini engelleyen şeyse, koltuğun üzerindeki katlanmış kıyafetlerdi. Ne zamandır Cankut'u bu kadar benimsemiştim ben?

Ardımda duyduğum kilit sesiyle ışığı kapattım. Kapı yavaşça aralandı. Holün ışığı içeri doldu. Tanıdık bir siluet neredeyse çıt çıkarmadan içeri girdi. Karanlık tarafta kaldığım için büyük ihtimalle beni fark etmemişti.

Kapıyı sessizce kapattıktan sonra ışığı yaktı. Arkasını dönen Cankut, "Estauzübillah!" diye bağırarak kapıya dayandı. Anahtar büyük bir şangırtıyla yere düştü. Korkuyla çarpılmış yüz ifadesi beni selamlarken, "Kurt," dedi nefes nefese. "Manyak mısın lan sen?" Bir elini kalbine bastırdı. Diğer elinin başparmağıyla damağını üç kez ittirdi. "Ödüm koptu."

"Ve bokuna karıştı herhalde."

Sarı koku almaya çalışır gibi etrafı kokladı. "Yok lan. Benden gelmiy..." Başımı iki yana sallayarak gözlerimi devirmem yüzünden cümlesini tamamlamadı. Ayakkabılarını çıkarırken gerisin geri döndüm ve salonun ışıklarını açıp içeri geçtim. Kâseye atılan anahtar sesini duyduktan on saniye sonra Cankut, kapının eşiğinde belirdi.

"Niye uyumadın sen? Ağrın falan mı var?"

Koltuğa yavaş ve dikkatli bir şekilde oturdum. Belimi desteklemek için bir yastık aldım. Telefonu yanıma koydum. Kumandaya gözümün çarpmasıyla kafamın televizyon gürültüsünü çekip çekemeyeceğini düşündüm. "Yoksa gece gece yine iyi saatte olsunlara mı karıştın oğlum. Ayakların da düzgün ama." Ona sözlerle desteklenmesi gerekmeyen bir bakış attım. Sarı, mesajı alır almaz zevzekliği bıraktı. Çaprazımdaki koltuğa otururken, "Arabanın benzini bitmek üzere," dedi. Bakışlarım farklılaştı. Ben bıraktığımda henüz yarım depo vardı. Alt tarafı Yer Fıstığı'nı evine bırakacaktı. Geç döndü. Bu kadar saat ne yapmıştı ki? Üçüncü köprü üzerinden mi yola çıkmıştı?

"Bu duruma bir çözüm bulmayı düşünüyor musun?"

Düşüncelerimin arasında dudaklarımı öne doğru uzatırken başımı evet anlamında salladım. "Bir daha arabayı sana vermeyeceğim." Gözlerini kısarak bana bakarken, "Sen de kullanamayacaksın o zaman," dedi. "Sonuçta benden para kabul etmiyorsun. Benzin nasıl alacaksın?"

Hak verircesine başımı salladım. "Etmiyorum." Beni ezmesine boyun eğeceğimi sanıyorsa çok beklerdi. Tek kaşını havaya kaldırırken, "O zaman halka karışmaya hazır mısın?" diye sordu ve aklına bir şey gelmiş gibi, "Senin akbilin falan da yoktur şimdi. Ne yapacaksın peki? Yürüyerek mi gideceksin? Benden de para kabul etmediğine göre," diye devam etti. Sorgular bir şekilde tek kaşım seğirdi. Bu nasıl bir üsluptu? "Al al, bu hayatta bir tek nefes bedava. Faturaları nasıl halledeceksin acaba? Benden de para kabul etmediğine göre." Yavaşça yumruğumu sıktım. Beni sinirlendirmeye çalışıyorsa eğer bunu başarıyordu ve bir kez daha aynı cümleyi kurmaması onun hayrına olurdu.

"Benden para kabul etme –"

"Sakın cümleni tamamlama Sarı."

Ses tonum netti. Gerçekten sabrım aynı cümleyi bir kez daha kaldırmazdı ve son zamanlarda yaşadığım gerilim yüzünden sonuçları kötü olurdu. Beni umursamadı. Cümlesini baştan aldığı yetmiyormuş gibi meydan okurcasına gözlerime bakıyordu. Gelirken canına susamış olmalıydı.

"Benden para kabul etmesen de para kazanman için yardımımı kabul edeceksin."

Yumruklarım taş gibi oldu. Gözlerimse kırpmadan Sarı'ya baktığım için yanıyordu. Tüm hatlarımın gergin olduğunu hissediyordum. Bana ne cüretle emir verirdi? O kimdi? Zor anımda yanımda olduğu için üzerimde söz hakkı olduğunu mu düşünüyordu? Ya da her zor anımda etrafımda dolaşmasını isteyeceğimi?

"Hayatını devam ettirebilmek için paraya ihtiyacın var değil mi? Öyle ya da böyle bir iş bulman gerek. Yanlış mıyım?"

Cevap vermedim. Büyük ihtimal ağzımı açtığım an yer gök inleyecekti. Tıpkı dışarıdaki fırtına gibi. Bu yüzden sessizce bu konuşmanın nereye varacağını bekledim. Cankut, oturduğu yerden öne doğru kaydı. "Zorla sana bir iş bulduk Kurt. Onu da elinin tersiyle ittin. Hem de sadece Emirhan'ın ablasının yeri diye." Emirhan adını duyduğum an, dişlerimi sıktım. Tepkisiz kalmak gittikçe zorlaşıyordu. "Ayşin'in yardımını kabul etmedin. Bırak ben yardım edeyim." İşte şimdi, tanıdığım, bildiğim adam karşımdaydı. Ses tonundan duruşuna kadar Cankut'tu ve bu hali üzerimde bıraktığı etkiyi azalttı. Yine de gardını düşürmeyen sinir, bir panter gibi Sarı'nın üzerine atlamaya hazırdı.

"Tamam. Babamı işe karıştırmayacağım ama bırak annem yardım etsin."

Cankut ilk kez annesinden bahsediyordu. Annesi ne iş yapıyordu ki bana yardım edecekti? "Çevresi geniştir. Sorar soruştururuz. Başka bir ajans buluruz rehberlik yapmak için." Nedense bu işin içinde başka bir iş olduğunu hissediyordum. "Hemen hayır deme. Düşün," diyerek ayağa kalktı.

"Aç mısın?"

Neredeyse bir günden fazladır yemek yememiştim. Midemdeki ağrıyı ilaçlara yorsam da sanırım onlar açlık sinyalleriydi ve giderek sıklaşmaya başlamışlardı. Artık toparlanmam gerektiğini düşünürsek bir organımın daha sorun çıkarmasına izin veremezdim. Başımı olur anlamında salladım.

"Makarna?"

"Takıl kafana göre," deyip kumandaya uzandım. O sırada telefonuma gözüm ilişti. Aklıma gelen düşünceyle kaşlarım çatıldı. "Sarı." Tam kapı eşiğinde yakaladığım Cankut, omzunun üzerinden bana doğru, *Ne oldu?* der gibi baktı.

"Ben uyurken odama mı girdin?"

Kaşlarını çattı. Başını hayır anlamında sallarken tamamen bana doğru döndü. "Ne oldu ki?"

"Biri telefonumu kurcalamış."

Cankut, *Bilmiyorum* der gibi alt dudağını sarkıttı. Daha sonra bir şey hatırlamış gibi, "Aaa," dedi. "Ablasıyla ilgili bir şey sormak için Ayşin yanına geldi ama..." Duraksadı. Kafasında bir şeyler ölçtü tarttı. "Gerçi uyuduğun için hemen geri döndü. O kurcalamamıştır." Cankut bilmediğini belli ederek omuz silkti ve dönüp mutfağa gitti. Bense, hâlâ oradaymış gibi bakmaya devam ettim ama aklım orada değildi.

Yer Fıstığı... Kim bilir aklından neler geçiyordu?

Ayşin

Dakika da üç şimşek ve camları titretecek desibelde gök gürültüsü... Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur da cabasıydı. Hava bu derece hırçınken, odamın sakinliği kitap okumak için bulunmaz bir fırsattı. Hafif bir müzik ve portakal çiçeği eşliğinde hayal dünyam yıkılmaz bir kaleydi ve sanki beni tüm kötülüklerden korumak için vardı.

"Ayşin."

Babamın sesiyle avuçlarımın içinde tuttuğum kupayı başucumdaki komodinin üzerine koydum. Kapıyı açan babam yavaşça başını içeri doğru uzattı. "Yemek hazır kızım." Başımı tamam anlamında sallarken, "Hemen geliyorum," dedim. Kucağımdaki kitabın arasına en sevdiğim zürafalı ayracı koyduktan sonra kitabı kupanın yanına koydum. Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Müziği kapatmak için telefonumu elime aldım.

Beyonce'un *Halo* şarkısı henüz yarısına bile gelmemişti. Şarkının akustik versiyonuna bayılıyordum. Ne kadar kapatmak istemesem de bunu yapmak zorundaydım. Dün de ailemle beraber yemek yememiştim. İkinci kez bu olayın tekrarlaması bir sorun olduğunu gösterirdi ve şu an en son uğraşmak istediğim şey, daha fazla soruydu.

Müziği kapattım. Saat sekiz olmak üzereydi. Acaba

Uraz uyanmış mıydı? Ablamla ne konuşmuşlardı? Geldiğinden beri köşe kapmaca oynadığım kadına karşı doğruları mı söylemişti, yoksa beni idare etmiş miydi? Bunu bilmeden ablama nasıl yaklaşacaktım? Yalanım üzerinden mi gitmeliydim yoksa yalanıma yalandan bir kılıf mı uydurmalıydım?

Arama listesine girip Uraz'ın adının üzerinde durdum. Arasam onu uyandırır mıydım acaba? Uyandırırsam bana kızar mıydı?

Allah'ım! Konu Uraz olduğunda neden kafamın içinde bu kadar soru dolanıyordu?

Ah! Senden nefret ediyorum Kurt!

Sesli bir şekilde inlerken ekrana dokundum ve ikilemde kaldığı konuyu telefonum benim için halletmiş oldu. Uraz ve *Aranıyor* yazısını gördüğüm an kalbim vücudumun her zerresinde atıyor gibi oldu. Sanki bildiğim tüm kelimeler zihnimden uçup gitti. Açarsa ne diyecektim?

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.

Derin bir nefes alırken aramayı sonlandırdım. Belli ki daha uyanmamıştı. Yoksa yapacağı ilk iş, telefonunu uçak modundan çıkarmak olurdu. Acaba benim yaptığımı anlar mıydı? Nereden anlayacaktı ki? Ya Cankut, o uyurken odasına girdiğimi söylerse? Kesin çok kızacaktı. Hoş onun bana kızmadığı an var mıydı ki? Sonuçta bunu onun iyiliği için yapmıştım. Uyurken birinin onu rahatsız etme ihtimalini ortadan kaldırdığım için asıl bana teşekkür etmeliydi. Özellikle de ablamın aramasını engellediğim için. Of abla ya! Sen neden arıyorsun Uraz'ı?

"Ayşin hadi."

Ablamın sesini duyduğum an garip bir elektrik dalgası tüm vücudumda dolaştı sanki. Tüylerim diken diken oldu. Neden Uraz'ı düşündüğüm anda sesleniyordu ki! Allah'ım. İçler acısı bir haldeydim. Düşüncelerimdeki

Uraz'ı bile kıskanıyordum. Gören de ona karşı... *Saçmalama Yer Fıstığı!*

Telefonumu yatağa fırlatıp odamdan çıktım. Mutfağa kurulmuş çilingir sofrasının nedenini merak ediyordum. En son ablam öğretmen olduğunda böyle bir manzarayla karşılaşmıştım. Şimdi neyi kutluyorduk acaba?

Masadaki yerimi alırken gözlerimi bir kuş sütünün eksik olduğu tabaklarda dolaştırdım. Eve geldiğimde duymadığım yemek kokusu ve bu yemeklerin şimdi ortaya çıkışını düşünürsek tek bir gerçeğe ulaşıyorduk: Ablam her zamanki gibi bizi evde yemeğe çıkarmıştı.

"Oo eline sağlık abla. Yine paranla döktürmüşsün."

"En azından döktürebileceğim bir param var, değil mi ablacığım?"

Ablacığım. Bir kelime bir insanın ağzına hiç mi yakışmazdı? Hele o göz kırpıp gülümsemesi. Yapmacıklık abidesi. Tabağımı uzatırken, "Merak etme, benim de yakında param olacak ama ben dökmek yerine paramı biriktirmeyi planlıyorum," dedim. "Sana da tavsiye ederim." Aynı onun yapmacıklığında gülümsedim. Ablam tabağımı alırken, "Duydum," dedi. "İki gündür Beyza'nın yanından çıkmıyormuşsun."

"Beyza mı? Hangi Beyza?"

Konuya babam da dâhil olduğuna göre cenaze namazımı kılabilirdik. Şimdi gel de paraya neden ihtiyacım olduğunu açıkla. "Emirhan'ın ablası baba." Babam dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi bana baktı. "Senin Beyza Ablan'la ne işin olabilir?" Çok işim olabilir ama buna senin sıcak bakacağını sanmıyorum baba. Tam cevap vermek için ağzımı açıyordum ki ablam başlamayan konuşmamı devraldı. "Turist gezdirecekmiş baba. Hem de kiminle bil bakalım," deyip mercimek çorbası doldurduğu tabağımı bana doğru uzattı. Bakışlarındaki anlamı

anlamasam da dudaklarından dökülen isim, mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi.

"Uraz'la."

Tabağımı elime alırken ablama en içten dileklerimi gönderdim. "Uraz'la mı?" diye soran babam su doldurduğu bardağımı önüme koydu. "Siz ikiniz ne işler karıştırıyorsunuz kızım?"

"Bir şey karıştırmıyoruz baba. Onun da paraya ihtiyacı var, benim de."

"Verdiğim harçlıklar yetmiyor mu sana Ayşin?"

"Yurt dışında eğitim görmem için yetmiyor baba."

Neredeyse bir dakika boyunca hareketsiz duran babam, "Bu konunun kapandığını sanıyordum," dedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Bir insan, kızının daha iyi eğitim almasını neden istemez, anlayamıyordum. "Benim için daha yeni başlıyor baba," dememin ardından birkaç saniye daha yüzüme baktı ve "Size afiyet olsun," diyerek masadan kalktı.

"Baba."

Ablamla aynı anda seslenmemize rağmen cevap vermedi. Mutfaktan çıkana kadar ardından baktım.

"Baba ya," diyerek tekrar önüme döndüğümde ablamın imalı bakışlarıyla karşılaştım. Her zamanki gibi. Babam odasının kapısını sessizce kapattı ama sanki yüzüme çarpmış gibi kendimi kötü hissettim.

"Şu konuyu yemekten sonra açamadın mı?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kendimi işaret ettim. "Konuyu ben mi açtım?" Dalga geçer gibi gülümsedim. "Harika ya!" Sandalyemi sürüyerek ayağa kalktım. "Bir bunun sorumluluğunu üzerime atmamıştın."

"Otur şuraya Ayşin."

"Doydum ben sağ ol."

Tam arkamı dönüp gidecektim ki, "Ben kime diyorum

acaba?" cümlesi özlem duyduğum bir tonda kulaklarıma doldu. Nasıl başardı bilmiyorum ama ablam aynı annem gibi konuştu. Onun sesinden, onun cümlesiyle. Donakaldım. Göğsümün ortasında bir nokta alev alev yanıyordu. Gözlerim acımaya başladı. Saniyeler içinde etraf buğulandı. Ablama bakmayı reddettim. Çünkü saçma da olsa, kısacık bir an bile olsa, annemin orada olduğu hayaline devam etmek istiyordum. Onu dinlemeyip yarım dönüşümü tamamlamayı, bana tekrar bağırmasını, peşimden gelmesini ve beni hiç bırakmamasını istiyordum. "Otur hadi." Büyü bozulmuştu. Her şey eskiye dönmüştü. Ablamın ses tonundaki titremeyi şu an bacaklarımda hissediyordum. O yüzden direnmeyi bırakıp olduğum yere çöktüm.

Sanki yılların yükü omuzlarımdaydı. "Çorban soğuyacak." Tabağımda duran en sevdiğim yemeklerden biri olan mercimek çorbasına baktım. Sanki üçüncü tabağı istemiştim. Midem bir lokmayı daha kaldıracak gibi değildi. "İlaçlarını içmen gerekecek. Çorba içmek istemiyorsan başka şeyler atıştır."

Ses tonu buzlar kraliçesinin dönüşünü vurguluyordu. Belli ki o da yaptığının farkındaydı. Bir anda mesafeleri aramıza sokan tavrına bakılırsa yine bir tarafı beni suçlamaya devam ediyordu. Bir tarafıysa beni düşünüyordu. Bu ikilem onu da zorluyor olmalıydı. İşleri daha fazla zorlaştırmamak için kaşığımı elime aldım ve birkaç yudum da olsa kendimi çorbadan içmeye zorladım.

Masaya sessizlik hâkim oldu. Tıpkı annemi kaybettiğimiz ilk aylardaki gibi. Lokmalar ağzımda büyüyordu. Kaşığımı içmediğim çorba tabağımın içine birkaç kez daldırdım ve kaşıktan tabağa dökülüşünü izledim. Ablam rahatsız olmuş bir şekilde bana baktı. Bir şey söylerse bahanem çorbanın sıcaklığı olacaktı. Oysaki çorba da

en az ortam kadar soğuktu.

Ölüm bu kadar yakınımızdayken babamın tepkisini anlamak zor değildi. Annemi kaybettikten sonra bize düşkünlüğü artmıştı. Çünkü artık onun için evlattan öteydik. Son nefesine bile âşık olduğu kadının emanetleriydik. Bu yüzden bizi gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Hele bu son olaydan sonra, imkânı olsa gittiği her yere beni de götürecekti. Çünkü bir tarafı emanete hıyanet ettiği için kendini suçluyordu. Bir kez daha olursa annemin onu affetmeyeceğini düşünüyordu. Ablamın tüm bu araştırmacı gazeteci hali sadece meraktan değildi. Babamın gazabına uğramak istemiyordu.

"Afiyet olsun."

Peçeteye ağzımı silip masadan kalktım. Ablam cevap vermeyip sadece başını sallamakla yetindi. Sanırım tekrar annem gibi olmaktan çekiniyordu. Onun, annemi benden daha fazla özlediğini biliyordum. Sonuçta birlikte daha fazla zaman geçirmişlerdi. Ne kadar şanslıydı. Benden daha çok kokusunu duymuştu. Mutfaktan çıktım. Odama yönelirken duraksadım. Demiştim ya, ölüm yakamızdaydı. Babamla aram böyleyken bir şey olursa... Ben böyle bir yükü... bir kez daha... taşıyamazdım.

Babamın odasına doğru ilerledim. Kapalı kapıyı tıklattım. *Gel* sesini duymayacağımı bildiğim için kapıyı yavaşça araladım. Yatağında göremediğim babamı, pencerenin kenarında duran koltukta bulmak şaşırtıcı değildi. Annemin ölümünden sonra uykuları yarım yamalaktı. Uyuyamadığı anlardaysa annemin en sevdiği köşesine oturur, dışarıyı izlerdi. Bazen orada uyuyakalırdı. Sanırım o koltuk babamın huzur bulduğu tek yerdi.

"Baba," diye seslendikten sonra odasına tam olarak girmiş sayılmayacağım ama beni görebileceği bir şekilde

durdum. "Gelebilir miyim?" Babam bana bakmadı ama başını bir kez, evet anlamında salladı. Onayı aldıktan sonra odanın içine doğru büyük bir adım attım. Kapıyı ardımdan kapattım. Babam hâlâ bana bakmıyordu. Usulca onun tarafındaki yatağın ucuna iliştim. Gözlerinin sulandığını görmek canımı acıttı. Bir süre sadece babamı ve aktı akacak gibi duran yaşlı gözlerini izledim. Ara ara çektiği derin içleri dinledim. Zaten biraz önceki durumdan dolayı kendimi kötü hissediyordum. Bir de babamı böyle görmek, tam anlamıyla beni mahvetti.

Uzanıp çekingen bir şekilde eline dokundum. Kaskatı kesildiğini hissedince elimi çekmeyi düşündüm ama izin vermedi. Parmak uçlarımı yakalayıp bana baktı. Sanki bir asırdır bana bakmıyormuş gibi, bu anın hasretliğini çekiyordum.

"Seni anlamadığımı düşünüyorsun," dediğinde belli belirsiz gülümsedim. "Bunu düşünen sensin baba." Sesli bir şekilde yutkundu. Sabah tıraş olmasına rağmen sakalları çıkmak üzereydi. Bana doğru tamamen dönüp elimi sıcak avuçlarının içine aldı.

"Sen benim kıymetlimsin Ayşin. Ablan da öyle."

Sesi titriyordu. Bölersem, devam edemeyeceğinden korktum. Bir şey söylemedim. Bunu bildiğimi belli edercesine başımı salladım. "Benim tüm savaşım sizin için. Başarılarınız sizin, gururu benim. En iyi yerlere gelmenizi, ömrünüz boyunca kimseye muhtaç olmamanızı istiyorum. İnan bana, bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok ama ben size muhtacım."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Baba." Öyle içten, öyle pişman, öyle kırgın bir seslenişti ki bu. Elimi daha sıkı tuttu. Konuşmasına devam etmeden önce sadece beni izledi. Sanki tüm hatlarımı zihnine kazımaya çalışıyordu. Dudağına yerleşen ufak tebessüm bana gözyaş-

larından daha çok dokundu. Kırgındı bana. Küskündü.

"Ölüyordun, Ayşin. Az kalsın ellerimin arasından kayıp gidiyordun."

Yanağından süzülen başka bir damla, biraz sonraki sağanağın öncüsüydü. "Baba ya," diyerek kendimi kollarının arasına attım. Beni sıkıca sardı. Saçlarımı öptü. Öperken bir yandan da ağlıyordu. Sesi çıkmasa da titreyen göğsü kulağımdaydı. "Babacığım," diyerek başımı omzuna yasladım. Arsız bir damla firar edip babamın omzuna düştü. Devamının gelmesinden korktuğum için başımı kaldırdım.

"Ben seni kaybetmeyi tekrar... Anlıyor musun beni kızım. Seni yine o halde görmek..."

"Görmeyeceksin. Söz veriyorum."

Babama var gücümle sarıldım. "Özür dilerim baba," dediğimde dilememem gerektiğini söyledi. "Asıl ben özür dilerim. Hayallerinin önüne set çektiğim için." Sırtını yavaş yavaş sıvazladım. "Bende hayal çok," diyerek gülümsedim. Buruktu ama babamı iyi hissettirmeye yetecek güçteydi. Yavaşça babamdan ayrıldım ve önünde diz çöküp oturdum. "Ama baba bir tane."

Babam bana, "Güzel kızım," diyerek yanaklarımı sevdi. Avuçlarını öptüm. O ise uzanıp alnımı öptükten sonra, "Teşekkür ederim," dedi ve tekrar beni kendine çekip sarıldı. Bir süre babamın göğsüne yaslanmış bir şekilde durdum. Şimdi ağlama sırası bendeydi. Hem annemi özlediğim için, hem babamı üzdüğüm için, hem de en büyük hayalimden vazgeçtiğim için. Sessizce oturduk. İç çekişlerimiz dışında odada çıt çıkmıyordu. Babam havanın dağılmasını istemiş olacak ki, "Bugün müfettişler geldi," dedi. Durumumuzla uzaktan yakından alakası olmayan yeni konumuz kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Aslında ay sonunda gelmelerini bekliyordum ama

biraz baskın yapar gibi oldular." Babamdan ayrılıp yatağın ucuna yerleştim. Bu konuyu açtığına göre önemli bir sonucu olmalıydı. Yüzünü ovuşturduktan sonra dirseklerini dizlerine bastırıp bana doğru eğildi. "Nedenini anlamadım. Bir şey de söylemediler gerçi." Parmak uçlarını birbirine değdirip çekiyordu. Gergin bir havası vardı sanki. "Neyse ki her şeyimiz tamdı ama onlar garip bir şekilde notların girilmemiş olmasına takıldılar." Kaşlarım daha da çatıldı. Nedense bu konuşma, pek hayırlı yerlere gitmeyecek gibiydi.

"Biliyorsun, senin, Uraz'ın ve Cankut'un sınavları eksik. Bu yüzden notları henüz girmedik."

"Evet?"

"Ay sonuna kadar müddet verdiler notları tamamlamamız için."

"Yani iki hafta içinde notları girmeniz gerekiyor."

Başını evet anlamında salladı. İki hafta içinde Uraz'ın okula dönmesi imkânsızdı. Daha dikişleri bile yerli yerindeydi.

"Madem bu kadar sorun yaptılar, önce diğerlerinin notlarını girin baba. Biz de döndüğümüzde sınavlarımızı oluruz. Sonra girersiniz işte." Babam bu sefer de başını hayır anlamında salladı. "Okulun sistemi bunu kabul etmiyor. Denemedik mi sanıyorsun? Sizi direkt sıfır almışsınız gibi kabul ediyor ve değiştirilmiyor."

"O zaman adamlara durumu anlatıp biraz daha zaman isteyelim."

"Anlatmadığımı mı sanıyorsun kızım? Ama konuşma nedense meslek hayatımın bitmesine kadar gitti. Özel işlerimi eğitim sistemine karıştırıyormuşum."

"Saçmalık!" diyerek ayağa kalktım. Sinirli bir şekilde odanın içinde volta atarken bir yandan da söyleniyordum. "Raporumuz var bizim. Okulda bile değilken nasıl

sınavlara girebiliriz? Böyle bir şeyi nasıl kabul etmezler? Dilekçe yazalım. Müfettişleri şikâyet edelim."

"İşleri bu noktaya getirmeden de bir çözüm yolu bulabiliriz."

Durup babama doğru döndüm. Çekingen bir şekilde bana bakıyordu. "Doktorunuzla konuştum. Durumun iyiymiş ve okula dönmende sakınca yokmuş. Derslerine çalıştığını da biliyorum. Bu hafta eksik bütün sınavlarına girersin."

"Peki ya Uraz? Cankut?"

"Cankut da seninle beraber girer. Uraz'ın durumunun kötü olduğunu biliyorum ama bir haftalığına okula gelip sınavlara girer ve gider..."

"Şaka yapıyor olmalısın baba," diyerek cümlesini kestim. "Doktor bile dinlenmesini söyledi. Sen bir hafta boyunca okula gelip gitmesini söylüyorsun. Bir şey olmasından hiç mi korkmuyorsun?"

"Korkuyorum tabii ki Ayşin. Bu nasıl soru? O çocuk sayesinde nefes alıyorsun. O da benim evladım sayılır artık."

Babam o kadar şey söylemişti ama ben tek bir kelimeye takılı kalmıştım: Evlat. Uraz'ın bir an abim olduğunu hayal ettim. Soyut bir düşünce bile acınası bir sızıyı boğazıma saplamaya yetti. "Ama dönem kaybetmemeniz için başka bir yol yok. Ödevleriniz zaten yok. Rapor olsa da devamsızlık sınırını bir hayli geçtiniz. Sınava girmemiş görünürseniz dönem tekrarı alırsınız."

"Şu haliyle sınava girerse zaten dönemini kaybeder baba. Hiçbir şey bilmediğine eminim."

"O zaman onu bir sonraki hafta sınava sokarız. Bu hafta derslere biraz göz gezdirir."

Babamın söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama başka çaresi kalmadığını da gözleri fazlasıyla belli

ediyordu. Tekrar yatağa oturdum. Okula dönmese de sınavlara girmek zorundaydı. Aramızdaki sessizlikten faydalanarak bir haftada o iki tembeli sınavlardan geçecek kıvama nasıl getirebileceğimi düşündüm. Bu çok zordu ama imkânsız değildi.

"Tamam mı?" diye soran babama baktım. "Tamam. Ama bir şartım var."

"Neymiş?"

"Ben de ikinci hafta sınavlara gireceğim ve bir hafta boyunca Uraz'da kalacağım. Çünkü o iki şapşalın, ders çalışmak için benim gibi birine ve yedi gün yirmi dört saatten daha fazla zamana ihtiyacı var."

Uraz

Kapı zilinin çalınmasından nefret ediyordum. Israrla çalınmasındansa daha çok!

Odamın içi tam olarak aydınlanmamıştı. Karganın bokunu yediğinden bile şüpheliydim. Bu saatte kapımla zoru olan her kimse, o parmağını ayırmadığı zili münasip bir yerine sokacak ve onları ayrılmaz bir ikili yapacaktım.

İnleme ve oflama karışımı bir sesle yataktan kalktım. Odanın kapısını açmamla ses daha da tahammül edilmez bir hale dönüştü. Cankut, ölüm uykusuna yatmış olmalıydı ki savaş çağrısı kıvamındaki borazan sesini duymuyordu. Geçerken göz ucuyla salona baktım. Götünde pireler değil bayağı hayvanat bahçesi dolaşıyor olmalıydı. Yoksa o horlama stilinin başka bir açıklaması olamazdı.

Kapıya gidip megafondan kimin geldiğine baktım. Yerdeki karartı dışında kimse yoktu. Fakat zil, beyin delercesine çalmaya devam ediyordu. Kapı deliğinden dışarıyı kontrol ettim. Kimseyi göremeyince tekrar megafona baktım. Gördüğüm manzara kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Yer Fıstığı sanki bana bakıyormuş gibi girişteki kameraya gözlerini dikmişti. O kadar küçüktü ki büyük ihtimalle az önce kameranın kör noktasında kalmıştı. O yerdeki karartı bavul muydu?

Bir dakika... Evden falan mı kaçmıştı bu kız? Bu saat-

te bana gelmesinin başka mantıklı bir açıklaması yoktu.

Zilin kulağıma tecavüz etmesini engellemek için kapıyı açtım. Ayşin saniyeler içinde gözden kayboldu. Asansörün çalıştığını duyunca kapıyı açtım. Kısa bir bekleyişten sonra Yer Fıstığı koridorun ucunda gözüktü. Kırmızı burnu ve ona eşlik eden yanaklarından anladığım kadarıyla donmuştu. Sürüdüğü bavul sayesinde rezidansın yirmi sekizinci katı güne erken başlamak zorundaydı. Göz göze geldiğimiz an ürpermeyi bırakıp gülümsedi.

"Günaydın."

Adımlarını hızlandırdı. Bavul daha da fazla ses çıkarmaya başladı. "Bunu söyleyebilmen için en az iki saat beklemen gerekiyor Yer Fıstığı. Gün henüz aymadı." Komşuları kontrol ettim. Sabah sporu kıvamında oluşabilecek kavgayı engellemek adına Yer Fıstığı'nın önünden çekildim ve hızlı bir şekilde içeri girmesine yardım ettim. Kapıyı az önceki gürültüye tezat bir şekilde sessizce kapattım.

"Neyse ki ev sıcakmış."

Ayşin üzerindeki fazlalıkları çıkarmaya başladı. O anki tavrı, dünyanın en normal işini yaptığını gösteriyordu. Sanırım anormal olan benim düşüncelerimdi. "Yer Fıstığı," dediğimde "Hı," diye cevap verdi bana. Montunun kollarına atkı, bere ve eldivenlerini tıkıştırmakla meşgul olduğu için bana bakmadı. Bunu fırsat bilip belli belirsiz gülümsedim. İlk kez ona seslenişime kızmamıştı. Başını kaldırdığı an yüzümdeki ifadeyi sildim. "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

Başını evet anlamında salladı. "06.42" Bunu öyle bir üslupla söylemişti ki sanki gün onun için her zaman bu saatlerde başlıyordu. "Babam okula giderken beni de bırakmak istedi." Bu işe müdür de mi karışmıştı?

O zaman evden kaçmamıştı. Bayağı cami avlusuna

bırakılır gibi kapımın önüne bırakılmıştı. *Bu kadar mı bıktırdın aileni be kızım?*

Montunu bana doğru uzattı. İçinden çıkmıştı ama eşyalarını öyle bir tıkmıştı ki sanki hâlâ içindeydi. *Ne var?* der gibi başımı salladım. O da başıyla portmantoyu işaret etti. "Uzanırken ameliyat yerim acıyor da."

Ya sabır çekerek montu elinden aldım ve boş olan bir demire astım. Bavulunu büyük bir gayretle yere yatırdı. Fermuarlarını açarken nefes nefese kalmış gibiydi. Ne yapmıştı acaba? Yanında odasını falan da mı getirmişti?

Bavulun kapağını arkaya doğru bıraktı. Bir tarafında kıyafet, diğer tarafında sayamadığım kadar çok kitap ve defter bulunan bavulun üzerinde duran panduf terlikleri eline aldı. Bunlar benim ona aldıklarımdı.

Kullanıyor olması nedensiz yere bana kendimi iyi hissettirdi.

"Sanırım bana yerleşiyorsun."

"Bir süreliğine." Giydiği panduflarını izlerken ayaklarını hareket ettirdi ve sadece başını duyduğum bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Terliklerimle gelsem sana...

"Ve benim bundan haberim yok."

Eğilip bavulunu kapatan Yer Fıstığı, "Oldu işte," dedikten sonra bavulunu dikti. "Ben de Cankut gibi salona mı yerleşiyorum?" *Allah'ım. Eğer sabrımın gücünü denemek istiyorsan, yalvarırım, şimdi değil. Bu saatte değil.* "Sen hiçbir yere yerleşmiyorsun Yer Fıstığı." Kapının koluna elimi koydum. Fakat açmak için bekledim. "Sen şimdi buradan çıkıp evine gidiyorsun."

"Hayır!"

Aklımı kaçırmış gibi gülerken, "Sana soru sormadım Ayşin," dedim. O ise bu halimden korkup kaçmak yerine bana doğru bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi azalttı.

"Sorsan keşke."

Burnuma dolan hanımeli kokusu birkaç saniyeliğine ne konuştuğumuzu unutmama neden oldu. İri, okyanus mavisi gözlerini bana dikmişti. Maviyi bir tek Yer Fıstığı'nın gözlerinde seviyordum. "Mesela kovmak yerine önce neden geldiğimi sorsan keşke." Kurduğu cümle beni ışık hızıyla gerçekliğe döndürdü. Ayşin burnumun dibinde, bir karışlık boyuyla bana hesap soruyordu ve ben saçma sapan bir şekilde mavi rengi düşünüyordum.

"Merak etmediğim şeyi neden sorayım?"

"Merak ettiğini ikimiz de iyi biliyoruz, *Kurt*."

Kurt kelimesini, altını çizercesine vurguladı. Meydan okuyan tavrı gerçekten can sıkıcıydı. "Öyle bir şey yok." Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Var," diyerek beni taklit etti. Kaşınıyor muydu acaba? "Yok." "Var." Kesinlikle kaşınıyordu. Derin bir nefes alıp, "Yok," dedim. "Var," dediği an onu kendi silahıyla vurmaya karar verdim. "Var." "Yok." Beklediğim cevap üzerine sinsi bir gülüş yüzüme yerleşti. "Gördün mü? Öyle bir şey yok işte."

Aldatmacama kandığı için kendi kendine acı çeken Yer Fıstığı sanırım bu hissine ortak olmak isteyeceğimi düşündü. Koluma var gücüyle bir şaplak attı. "Var!"

Canım acımasa da acıyormuş gibi "Ah!" deyip kolumu sıvazladım. Ayşin kollarını göğsünde sinirle bağladı ve panduflu ayağını yere vurmaya başladı. Onun sinirlenmiş hali her ne kadar izlemeyi sevdiğim bir şey olsa da "var-yok" oyununa daha fazla devam etmek istemiyordum.

"Neden geldin?"

Ayağını vurmayı kesti ve ardından bana baktı. Sanırım az önceki inatlaşmadan sonra bu kadar kolay pes edeceğimi sanmıyordu. Kollarının bağını çözerken, "Si-

zinle konuşmam lazım," dedi. Az önceki halinden eser kalmamıştı. Bu kadar ciddi ne olmuş olabilirdi ki?

"Cankut uyuyor mu?"

"Her normal insan gibi," dediğimde gözlerini kısıp bana baktı. Neyse ki zeki bir Yer Fıstığı'ydı. Salona doğru yollanınca peşinden ilerledim. İçeri girdiğimizde akortsuz bir kükreme bizi karşıladı. Ayşin olduğu yerde sıçradı. "Her zaman böyle mi?" Elime geçirdiğim bir yastığı Sarı'nın kafasına atarken, "Maalesef," dedim.

"Ananı si – "

"Hop hop!"

Küfretmesine son anda engel olduğum Sarı, yarısı açık gözlerle bize baktıktan üç saniye sonra gözlerini fal taşı gibi açtı. "Ayşin!" Alelacele doğrulup koltuğun köşesine kaydı. "Uraz. Ayşin." Telaşla yorganını üzerine çekmeye çalıştı. Gören de çırılçıplak polis baskını yediğini sanırdı. "Sarı," diyerek onun sayıklamasına katıldım. Arkasını dönüp pencereye bakan çocuk telaşla yatağının içinde telefonunu aramaya başladı.

"Hava bile aydınlanmamış daha. Saat kaç?"

Ayşin'e bakıp, "Cevap vermek ister misin?" diye sordum. Gözlerini devirerek Cankut'a doğru ilerledi.

"Konuşmamız lazım." Cankut telefonunu aramayı bıraktı. Gözleri ikimiz arasında mekik dokudu. Bana attığı bakış daha çok *Ne oluyor?* tarzındaydı. Neler olduğunu bilmediğimi belli edercesine omuz silktim. Telaşı, tedirginliğinin gölgesinde yok oldu. "Tamam, tamam, konuşalım. " Sarı yorganını kendine doğru toplayarak, "Gel otur," deyip Ayşin'e yer açtı.

"Sen diğer koltuğa otur Yer Fıstığı."

Cankut'un hazırladığı yere kurulurken, *Seni öldürürüm!* diyen bakışlarımı üzerine sabitledim. Yer Fıstığı

bize dönük bir şekilde oturduğundaysa tekrar tepkisiz halime döndüm.

"Beyler, bir sorunumuz var."

Bu saatte ancak sorunla karşımıza gelirdi zaten. "Ne sorunu?"

"Dün müfettişler gelmiş. Aslında babam ay sonunda bekliyormuş ama habersiz bir şekilde baskın yapmışlar." Yer Fıstığı babasıyla konuştuklarını tek tek anlatmaya başladı. Nedense bu ani gelişin ve sadece bizi ilgilendiren kısımlara takılmalarının arkasında birinin olduğunu düşünüyordum. Eli kolu uzun, benim hayatımı zindana çevirmek isteyen birinin. Cankut konuşma sırasında ara ara bana bakıyordu. Onun da benimle aynı kişiyi düşündüğüne adım gibi emindim. *Patron*. Bana verdiği her şeyi almak konusunda fazla kararlı gözüküyordu.

"Yani anlayacağınız, dönem kaybetmememiz için haftaya sınavlara girmemiz gerekiyor."

"Dönem kaybetsek ne olur?"

Dünyanın en saçma şeyini sormuşum gibi bana bakan Yer Fıstığı, "Önümüzdeki dönem derslere giremezsin. Dolayısıyla okul hayatın bir sene uzamış olur," diye cevap verdi. Ellerimi başımın arkasında birleştirip geriye doğru yaslandım. "Bu kulağa hoş geliyor." Sarı bana, kelimelerle desteklemeye ihtiyaç hissetmediği bir bakış attı. Beni ciddiyete davet ediyordu. Yüzümdeki keyifli sırıtış yavaşça silindi. Sınavlara girmemem, okulla bağlantımın kopması anlamına geliyordu. Bu iş, sadece bir kişinin ekmeğine yağ sürerdi.

Patron'un tek derdinin okuldan uzaklaştırılmam olduğunu sanmıyordum. Onun ince hesapları bu kadar çözülebilir olamazdı. Başka bir şey planlıyordu ama ne? Benim okulda olmamam onun ne işine yarayacaktı?

Okula başka bir adamını mı yollamayı düşünüyordu?

Belki benim yarım bıraktığım işi tamamlamasını isteyecekti ondan.

"Uraz."

Gözlerim Yer Fıstığı'na kaydı. Belki de kendi yarım bıraktığı işi tamamlatacaktı. Ayşin'i yalnız ve savunmasız bırakmak için beni ondan uzak tutmaya çalışıyordu. Tabii ya... Müfettişler neden ikimizin de raporlu olduğu dönemde gelmemişlerdi? Yer Fıstığı'nın raporu bitmiş, adamlar da tam o dönemde damlamışlardı. Bu pisliğin eli kolu nasıl her yere uzanabiliyordu? Ayşin'i yalnız bırakamazdım. Ne yapıp edip o okula devam etmek zorundaydım.

"Ne zaman çalışmaya başlıyoruz?"

Sevinçle gözleri parlayan Yer Fıstığı, "Hemen," diyerek ayağa kalktı. "Bavulda kitaplarım var."

"Bavul mu? Bayağı bavulla mı geldin sen?"

Cankut öne doğru eğilip kapı aralığından holü görmeye çalıştı. "O kadar kitabı kucağımda getirecek değildim." Yanımdan geçip giden Yer Fıstığı'na bakmadan, "Kıyafetler de kitapları korumak için sanırım," dedim. Durduğunu ve bana doğru döndüğünü, Cankut'un arkamdaki bir noktaya bakmasıyla anladım.

"Hayır, onlar benim için. Sınavlardan yüksek not alacağınızdan emin olmadan şuradan şuraya gitmeyeceğim."

"Pişt!"

Cankut'un üçüncü oda spreyli sesinde pozisyonumu bozmadan gözlerimi ona çevirdim. Elindeki kitabın üzerine doğru eğilirken, "Ne çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

Yer Fıstığı'nın mutfakta olduğunu göz önünde bulundurursak bir tık daha yüksek sesle konuşabilirdi. Hiçbir şey söylemeden okuduğum kitabın ucunu kaldırdım. Sarı, başını hafifçe eğip kapağın üzerindeki *Psikoloji* yazsını okudu. Yüzü içler acısı bir hal aldı. Onun ne çalıştığını merak ederek bakışlarımla kitabını işaret ettim. Aynı benim gibi ucunu kaldırıp kitabın kapağını gösterdi. *Felsefe.*

"Üç saattir çevremdeki nesnelerin gerçekliğini sorguluyorum."

Çarpık bir gülümseme yüzüme yerleşirken gözlerimi tekrar okuduğum ama hiçbir şey anlamadığım kitaba çevirdim. "Oku oku. Benim bozulan psikolojimi düzeltebilirsin belki. Oku." Karşımdaki hareketlilik üzerine gözlerimi tekrar Sarı'ya çevirdim. Sarı öfleyip pöfleyerek arkasına dayandı ve sitemkâr bir şekilde kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Gözlerini üzerime dikip olduğu yerde ileri geri sallanınca, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Sanki bunu bekliyormuş gibi aniden önce kayıp sonra tekrar masanın üzerine çullandı. "Ne mi istiyorum? Ne mi istiyorum? Hayatımı geri istiyorum." Mutfaktan gelen giden olup olmadığını kontrol eden Cankut tekrar bana döndü. "Ben ömrü hayatım boyunca bu kadar ders çalışmadım lan!" Fısıltılı bağırışları sesini iyice çatallaştırdı. "Altı saattir şu masadayız ve tuvalet haricinde mola vermek yasak." Bana doğru daha da yaklaştı. "Dışarıdan biri görse prostat olduğumu düşünür. Sen düşün ne kadar bunalmışım." Elimde olmadan güldüm. Gerçekten de Sarı, son dört saat içinde tam tamına kırk iki kez tuvalete gitmişti. Bu durumdan ben de memnun değildim ama sırf şu manzara için dişimi sıkıp saçma sapan psikoloji notlarını okumaya devam edecektim.

"Yemek zamanı."

Kapının eşiğinde güler yüzüyle beliren Yer Fıstığı, Cankut'un sevinç nidasıyla irkildi. "Oh be!" Sarı ondan

beklenmeyecek bir hızla sandalyesinden kalktı. "Kurt gibi açıktım," dedikten sonra hafifçe bana dönüp, "Sen üstüne alınma canım," dedi. Bezgin bir şekilde gözlerimi devirdim. "Çok acıktım Ayşin. Öyle acıktım ki rahat beş saat yemek yerim ben şimdi. Sonra da akşam yemeği vakti gelir. Hoooop bir dört saat daha. Sonra da çay falan derken yatma vakti gelir. Ohh! Değmeyin keyfimize." Cankut, Ayşin'i omuzlarından geriye çevirdi ve mutfağa doğru sürüklemeye başladı. "Ne yaptın bakalım?" Ayağa kalkıp peşlerinden ilerledim. Cankut masanın önünde durmuş tabaklardaki makarnaları izliyordu. Yüzümde eğleniyormuşçasına bir sırıtış belirdi. "Beş saat yiyebileceğin bir yemek değil ama."

Ayşin mahcup bir ifadeyle bana baktı. En son yaşanan yemek faciasından sonra kızartmalı bir şeyler yapmaya cesaret edememiş olmalıydı. "Ne demek değil?" Masadaki yerini alan Sarı, "Makarnaların her bir tanesine bir dakika versem, olur sana bir saat. Bir tencere makarna daha var. Etti mi iki saat? Araya ekmek sıkıştırırsam üç, içecek falan derken ben onu beşe tamamlarım. Sen hiç dert etme Ayşin'ciğim," diye devam etti. Tek bir tane makarnayı çatalına taktı ve saatine bakarak ağzına götürdü. Geviş getirir gibi, bir tane makarnayı ağzında evirdi çevirdi. Yutmamak için gayret gösterdi.

"Şu azmini ders çalışırken de sergilesen keşke," diyerek masaya oturan Yer Fıstığı bana baktı. Sanki o bakışı bekliyormuşum gibi ayaklarım beni kendiliğimden sandalyeme götürdü. "Heh! Makarnayı iki saniyede bir çiğnersem, bir dakikada yutulacak kıvama geliyor."

"Sıkıldığını tahmin etmiştim ama bu derece olacağını düşünmemiştim." Çatalına birkaç makarnayı geçiren Yer Fıstığı bozulmuş görünüyordu. Ağzına tıktığı makarnaları çiğnemeye çalışırken bize bakmamaya özen gösteriyordu.

"Adam gibi yemeğini ye."

Gözlerini belerterek bana baktı. Ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi. Bizim için uğraşan birine nankörlük yapacak değildik. Bakışlarımla da gerekli uyarıyı yaptıktan sonra yemeğe başladım. Aç olduğum için mi bilmiyordum ama makarnası geçen seferkinden bile güzel olmuştu. Birkaç çatalda tabağın dibini gördüm. "Eline sağlık," diyerek tabağımı kaldırmak için ayaklandım.

"Bir tabak daha yemez misin?"

"Yemesem daha iyi." Tabağı lavaboya koydum. "Kötü mü olmuş?"

"Yoooo. Yediğim en lezzetli makarna."

Cankut ağzına tıkıştırdığı makarnalarla gerekli cevabı vermiş olsa da, "Gayet güzel," dedim. "Ama spor yapmam yasak. Dikkat etmezsem göbekleneceğim."

İçten, yalın bir gülümsemeyle bana bakan Yer Fıstığı, "Göbekli erkekler çekicidir," dedi. Bir yandan da olmayan göbeğime bakıp sanki hayal kuruyordu. "Belki," deyip tişörtümün bolluğunu engellemek için elimi karnıma vurdum. "Altmışımdan sonra." Ayşin'in yanakları, düşüncelerini yakaladığım için pembeleşmiş olmalıydı. Bakışlarını benden kaçırması, yarım yamalak bir tebessümü beraberinde getirdi. "Kolay kolay kilo alacağını sanmıyorum." Çatalını tabağın içine koyup ayağa kalktı. Bana bakmadan önümden geçti ve benim tabağımın üzerine kendininkini koydu. "Sen otur. Ben hallederim." Kendi işimi kendim halletmeyi seviyordum ama daha itiraz edecek zamanı bulamamışken Ayşin durulama işlemine geçmişti. Cankut'a baktığımda tabağı yalayacak kıvama gelmiş olduğunu gördüm. "Bir tabak daha alabilir miyim?" Son lokmalarının bile huzur içinde midesine inmesine izin vermiyordu.

"Bor tobok doho olobolor moyom?"

Onu taklit ederek tabağını elinden aldım. Tencerede kalan makarnayı tepeleme tabağına doldurdum. Gerisin geri verirken, "Az ye az," dedim. Yapmacık bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Göbekli erkekler çekicidir, tamam mı?" Bir de sesini Didem tarzı kızlar gibi yapmıyor mu? Şeytan diyor, tut kafasını bas makarnaya.

"Tamam."

Karşısındaki yere oturdum. Bir süre, aylardır aç bırakılmış gibi yemek yiyen arkadaşıma baktım. Önüme uzanan bardakla bakışlarımı Yer Fıstığı'na çevirdim. "Su içmiyorsun Uraz," deyip bardağı dudaklarıma götürdü. "Çünkü susamadım." Hafifçe kaşlarını çattı. "Artık o devir kapandı. Susasan da susamasan da içmek zorundasın." İnatlaşmanın bana bir fayda sağlamayacağını bildiğim için bardağı elime aldım ve tek seferde bitirdim. Gerçekten susamıştım ve gariptir ki damağımla su buluştuğu an bunu fark ettim.

"Şifa olsun. Bir tane daha."

Daha cevap vermemiştim ki bardağıma su doldurmaya başladı. Sanırım, "Bir tane daha" bir soru değildi. Tekrar su bardağını elime aldım. Bunu, diğerine göre daha yavaş bir şekilde içtim. Bardağı sesli bir şekilde masaya bırakırken, "Bir tane daha istemiyorum," dedim. Sanki aksini söylemişim gibi bardağıma tekrar su doldurmaya başladı.

"Yer Fıstığı."

Sürahiyi masaya koyarken gözlerini bana dikti. "İlki susadığın için, ikincisi böbreklerin için ama Allah'ın hakkı üçtür. Fondiple bakalım." Ya sabır çekerek bardağı tuttum. Bir süre içindeki suya ve midemde yer kalıp kalmadığına odaklandım. Yer Fıstığı sandalyesine oturup beklentiyle bana bakmaya başladı. Sanırım bu baskıdan kurtulmam için önce sudan kurtulmalıydım. Bardağı

dudaklarıma götürdüm. Gözlerimi Yer Fıstığı'na odakladım. O ise suyun boğazımdan geçişini izliyor gibiydi. Bardaktaki son damlayı da içtikten sonra, "Sıra sende," dedim ve temiz bir bardak almak için ayağa kalktım.

"Seninkinden içerim."

Ben yerime oturana kadar Ayşin bardağı suyla doldurdu. Memnun olmuş bir edayla suyunu içti. Tekrar doldurmasını işaret ettim. Bu işi zevkle yaptı. Sanırım karşımda su aşığı bir insan vardı. O an aklıma yetimhanedeki ufak kız geldi ve söyledikleri...

"Oh be!"

Düşüncelerimin kıyısından beni döndüren böğürme sesine teşekkür edeceğim asla aklıma gelmezdi. Cankut sandalyesinde arkaya dayanmış bir şekilde göbeğini okşuyordu. "Ne yedik be!" Hâlâ da ağzındaki kırıntıları yemeye çalışır bir hali vardı.

"Kendi adına konuş."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Yediklerimi mi sayıyorsun Kurt?" Aynı şekilde karşılık verirken, "Onu az önce kendin yapıyordun Sarı," dedim. Aramızdaki bir kıkırtı ifadelerimizi değiştirirken aynı anda Ayşin'e baktık. Eliyle ağzını kapatmış, bir bana, bir Cankut'a bakıp gülüyordu.

"Karı koca gibisiniz."

Yaptığı benzetmeyle dudaklarım hafifçe aralanırken tam karşımdan, "Ha," sesi geldi. "Hem birbirinizi çok seviyorsunuz, hem de sürekli didişip duruyorsunuz. Yıllardır evli olan çiftler gibisiniz." Cankut'la aynı anda birbirimize baktık. İkimizin de aynı anda yüzü buruştu. "Iyk! Öyk!" Bir an evli olduğumuzu hayal ettiğine kalıbımı basardım. Bu hareketimiz Ayşin'i daha çok güldürdü. Neşeli kahkahaları mutfağı inletiyordu. Bir sıcaklık dalgası bana çarpıp geçti. Kahkahalarını elleriyle dizgin-

lemeye çalışan kız, "Çok tatlısınız," dedi ve saniyesinde kahkahası kesildi. Gözleri büyürken önünde duran sudan büyük bir yudum aldı. Sanırım sesli düşünmüştü.

"Sensin tatlı."

Duyduğum cevap boğazıma yumruk yemişim gibi hissettirdi. Cankut'un Yer Fıstığı'na olan bakışlarını ilk kez engellemek istedim. Az önceki sıcaklık dalgası yerini yangına bırakmış gibiydi. Gittikçe ısınıyordum ve bu hayra alamet değildi. Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Ah ulan! Bu iki gardiyanla o da haramdı ya bana.

"Çalışmaya devam edelim mi? Biraz daha dinlenmek ister misiniz?"

Az önceki keyifli hava anında dağıldı. Mızmız çocuklar gibi sesler çıkaran Sarı'nın gerçekten ağzını burnunu kırmak istiyordum. "Biraz kafamızı falan dağıtsak," derken Yer Fıstığı'na yalvarırcasına baktı. Bu bakışı bile beni rahatsız etmeye yetiyordu ve bunun nedeniyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Koruma içgüdüsü mü? Belki. Cankut'un elden geçirdiği kızlar listesine bir yenisi eklenecekse bu, Yer Fıstığı olmamalıydı.

"Mesela ne yapalım?"

"Playstation oynayalım."

Ayşin'in bakışları anında beni bulurken, "PS mi aldın?" sorusu gecikmedi. Başımı hayır anlamında salladım. "Sarı'nın."

"Evet benim. Sever misin?"

Heyecanla başını evet anlamında sallayan Yer Fıstığı, "Bir tek *Guitar Hero* oynadım ama çok zevkliydi," dedi. Ders çalışmak için bu kadar heyecanlanmamıştı. "İyi misindir?" Çapkın bir gülüşle Ayşin'e baktı. "Göreceğiz," cevabını veren Yer Fıstığı'nın da ondan geri kalır yanı yoktu. Cankut hızla ayağa kalkarken ellerini birbirine çarptı. "O zaman iyi ki sıkılırım diye tüm oyunları ge-

tirmişim." Ellerini birbirine sürterken, "Yeni bir yenilgiye hazır mısın Kurt?" diye sordu. Normal zamanda olsa meydan okunması hoşuma giderdi ama şu an meydan okuyanın selasını okumak istiyordum.

"Göreceğiz."

Aynı Yer Fıstığı gibi cevap vermem bana sıcak bir bakış atmasına neden oldu. Cankut tekrar ellerini birbirine çarptı. "Let's go!" Koşar adım mutfaktan çıkarken tabağının masada olduğunu hatırladım. "Tabağını yıka lan!" diye bağırırken bir el benimkinin üzerine kondu. Sıcaklığı iletkendi. Dokunduğu yerler saniye geçmeden alev almıştı. Önce elime, daha sonra Yer Fıstığı'na baktım. Ürkekçe elini çekerken, "Ben hallederim," dedi. "Sen de içeri geç istersen."

Hiçbir cevap vermeden ayağa kalktım ve olanca hızımla mutfaktan uzaklaştım. Salonda hummalı bir çalışma vardı. Televizyonu ve *ps4*'ü açan Sarı, gitarları koltuk arkasından çıkardı. "Şunların pillerini taksana Kurt." Bir avuç pili gitarların yanına bıraktı. Kendisi televizyonun önüne oturdu. Ders çalışmamanın verdiği mutlulukla uçuyordu adeta. Derin bir nefes alıp gitarların birini elime aldım. Pillerini takarken Yer Fıstığı elinde tepsiyle salona girdi.

"Bir ara alışverişe çıkmamız lazım."

Aklım birkaç ay önceye gitmeye meyilliymiş gibiydi. Ayşin'le yaptığımız ilk ve son alışveriş gözümün önünde canlandı. O anları özlemem garipti. "Cankut, son cipslerini açtım, haberin olsun."

Oyunun koluyla bir şeylere girip çıkan Sarı, "Sana feda olsun," dedi. O an gitarın kolu elimde kaldı. Ayşin dehşet dolu bir iç çekti. Onun bu tepkisiyle Cankut da panikle bize doğru döndü. Bir elimde kol, diğer elimde gövde, ikisine baktım. "Kırıldı mı?"

"Yok ya," diyerek ayağa kalkan Sarı yanıma geldi. "Tak çıkar bunlar. Mandalı gevşemiş herhalde. Eee... Senelerin makinesi." Bir çıt sesiyle gitarı eski haline getirdi. "Al bakalım." Benim elimden aldığı gitarı Ayşin'e uzattı. Allah'ım, bu çocuk hep mi böyleydi yoksa şu anda mı gözüme batmak için uğraşıyordu?

"Önce alıştırma yapmak ister misin?"

"Yoo... Birkaç şarkıdan sonra alışırım zaten."

Cankut, "Kolay bir şeyden başlayalım o zaman," diyerek boşta kalan gitarı boynuna astı. İkisi de yüzlerini televizyona, dolayısıyla sırtlarını bana döndüler. Sanki benim ortamda olmam çok da umurlarında değilmiş gibiydi. Bir şeyler seçtirdikten sonra *Here's to Never Growing Up* adındaki şarkı başladı. "Vay. Bu şarkıyı seviyorum," diyen Yer Fıstığı, tuşlara basmaya başladı. Biri akortlu diğeri akortsuz iki ses salonu kapladı. Cankut normalde de elektrogitar çaldığı için, bu oyunda fazla iyiydi. En uzman seviyede oynamasına rağmen hiçbir nota kaçırmıyordu. Ayşin'in ise yakaladığı notalar sayılıydı. Kaçırdığı her notadaysa kendi kendine söyleniyordu.

"Bir dakika," diyerek çalmayı bırakan Sarı, Yer Fıstığı'nın arkasına geçti. Gitarın askısını biraz sıktıktan sonra kendi gitarını arkasına çevirdi. Kollarını Ayşin'in iki yanından geçirdi. Gitarı kontrol ediyordu.

Yakındılar.

Çok yakın.

Yumruklarımı ve dişlerimi aynı anda sıktım. Tepki vermemek için oluşan acılara odaklanmaya çalıştım. "Parmaklarını şu üç tuşta tutman yeterli." Elini elinin üzerine mi koymuştu, yoksa sinirim gözlerime bir oyun mu oynuyordu? "Sonuçta senin seviyen *casual*, üst tuşlarla alakan yok." Başını çevirip Yer Fıstığı'na baktı. O da başını ona çevirdiğinde, arada neredeyse bir nefeslik

boşluk kaldı.

"Hop!"

Öfkeyle ayağa kalkmam, zaten yeterince gergin olan dikişlerimi zorladı. Bir anlığına yüzüm, neredeyse acı çekiyormuşum gibi büzüştü. Anında yüz hatlarımı düzelttim. Bu planladığım, daha önce çalıştığım bir tepkiydi ama ikisinin de gözünden kaçmadı. Aynı anda bana seslenirlerken birbirlerinden ayrıldılar. Cankut müziği kısarken Ayşin yanıma geldi.

"Bir şey mi oldu? Ağrın mı var?"

Başımı hayır anlamında sallarken, "Sıra bende," dedim. Ayşin itiraz edecek gibi oldu ama konuşmasına izin vermeden gitarı üzerinden aldım. Askısını gevşetirken, "Hangi şarkıyı açacağını biliyorsun," dedim.

Cankut'un ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Bunu aval aval bakışından anlıyordum. Başımla, *Hadi!* der gibi televizyonu gösterdim. Kumandayla sesini açtı. Daha sonra her zaman oynadığımız parçayı buldu.

"Az dur," deyip seviyemi Sarı'yla eşit konuma getirdim. "Devam et." Bana sorgulayıcı bakışlar atmakla yetindi. Yer Fıstığı hem ikimizi hem de televizyonu görebileceği bir yere oturdu.

Halestorm'dan *Love Bites* şarkısının melodileri duyulduğu an, asıl düello başladı. O kadar hızlı çalıyorduk ki parmaklarım birbirine karışmadığı için şükretmem gerekiyordu. Cankut ara ara bana bakıyordu. Bu yüzden arada akortsuz sesler yükseliyordu. İlk kez beni bu seviyede oynarken görüyordu ve büyük ihtimalle hiçbir notayı kaçırmamamı garipsemişti. Bense ona bakmak yerine öfkemi notalardan gitara geçirmeye çalışıyordum. Tuşlara o kadar sert ve hızlı basıyordum ki tuşları bozarsam şaşırmayacaktım.

Şarkının çok az da olsa duraksadığı yerine geldiği-

mizde göz ucuyla Yer Fıstığı'na baktım. Hayranlık ve kafa karışıklığıyla bize bakıyordu. Sarı'ya baktığımdaysa bana baktığını gördüm. Dudaklarını oynatarak ne olduğunu sordu. Cevap vermeden başımı televizyona çevirdim. Şarkı tekrar hızlandı. Kontrolden çıkmış gibiydim. Artık sonlara gelmek üzereydik ve ben öfke boşalımımın son demlerindeydim. Bir anda aklıma gelen şey başıma geldi.

Şarkı bitti. Gitarın orta tuşu elimde kaldı. Ekranda birinciliğim sergilenirken kimse televizyona bakmıyordu. İnce, uzun, siyah çubuğu elimde evirdim çevirdim. "Bunun tak çıkar olma ihtimali yok değil mi?" Bakışlarımı Yer Fıstığı'na çevirdim. Ses tonunu destekleyen mahcup bir ifadesi vardı. Dudakları ince bir çizgi halini alınca Sarı'ya döndüm. Onunkiyse hüzünlüydü. Ona bakmamla gülümsemesine sahte bir rahatlık ifadesi yerleşti.

"Aman nazar çıktı nazar. Eskiydi zaten. Kurt'umdan değerli değil ya."

Sıraladığı mazeretlere kendisi de inanmıyordu ama benim gücenmemem için hepimizi inandırmaya çalışıyordu. "Telafi ederim Sarı." Bana doğru geldi. Teması sevmediğimi bilmesine rağmen elini omzuma yerleştirdi. Yüksek sesle, "Ne telafisi lan?" dedikten sonra bana doğru yaklaştı ve Yer Fıstığı'nın duyamayacağı şekilde fısıldadı. "Sinirini atmana yardım etmiştir umarım." Ardından tekrar sesini yükseltip aramıza mesafe koydu. "Zaten bunların beşincisi geliyor yakında. Çöp olacak benim alet. Yenisini almak için bahanem oldu. Oh!"

Kendimi, kelimenin tam anlamıyla bok gibi hissediyordum. En zor anımda yanımda olan adam, benim değer verdiğim bir insana zarar verecek ha? Neyin etkisinde bunları düşündün sen Uraz? Yazıklar olsun sana.

"Tek gitarla devam etmeye hazır mıyız?"

Yalandan sevinç nidalarına ortak olamazdım. Kırık gitarla beraber koltuğa oturdum. Ayşin'in beni izlediğini bildiğim için gözlerimi gitarın kırılan yerinden çekmedim. "Ayşin, hadi sen devam et." Önümdeki hareketlilikten anladığım kadarıyla Yer Fıstığı, Cankut'un yanına gidiyordu. Peki, neden üzerimde hâlâ gözlerinin baskısını hissediyordum?

Bir süre sonra müzik başladı. Sakin, ritmik bir şarkıydı. Göz ucuyla ekrana baktığımda adının *Ho Hey!* olduğunu gördüm. Yer Fıstığı'nın sırtının bana dönük olmasını fırsat bilip onu izlemeye başladım. Diğer şarkıya göre daha az nota kaçırıyordu. Olduğu yerde, dizlerini kırarak sallanıyordu. Ara ara sağa sola gidip kendince müziğe eşlik ediyordu.

"Neyin var lan senin?"

Fısıltılı bir azarlamaydı Cankut'unki. Hâlâ boynumda asılı duran gitarı çıkardım. "Neye sinirlendin bu kadar?" Yanıma oturan çocuğa gerçeği söyleyemeyeceğim için sessiz kaldım. O sırada Ayşin'in şarkısı bitti.

Ekranda "Strong Finish" yazsını görmesiyle sevinç çığlığı atan Yer Fıstığı, kendini alkışlayarak bize döndü. "Sanırım kaptım bu işi."

"O zaman pekiştirme zamanı. Haydi, bir şarkı daha."

Cankut yanımdan kalkıp yeni bir şarkı seçti. O bunları yaparken Yer Fıstığı bana bakıyordu. Bu sefer gözlerimi kaçırmak yerine tam gözlerinin içine baktım. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. İnanmış gibi gözükmüyordu. Şarkı başlayana kadar gözleriyle yüzümü taradı. Sanki aklımdan geçenleri okumak istiyordu. Önüne döndüğünde derin bir nefes aldım.

Sarı kendini un çuvalı gibi yanıma bıraktı. Koltuğun sarsılmasıyla dikişlerim sızladı. Belli etmemek için kendimi ne kadar kassam da karşımda duran, son aylarda

yediğim içtiğim ayrı gitmeyen adamdı. "Pardon," diyerek aramıza mesafe koydu. Yanından aldığı yastıkla belimi desteklerken, "Neye sinirlendiğini söylemeyecek misin?" diye sordu. Az önceki tavrımın nedenini öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Bir kereliğine yalanın arkasına sığınmalıydım.

"Patron'a."

Bildiğini belli edercesine başını salladı. "Tahmin etmiştim. Hiç yoktan başımıza bu işkenceyi çıkardı." Sanki ona katılıyormuşum gibi başımla onayladım.

"Hiç yoktan."

Ayşin

"İstifa ediyorum!"

Okuduğum kitaptan başımı kaldırıp masada kafa kafaya vermiş ikiliye baktım. Cankut ellerini teslim olur gibi havaya kaldırmış bir vaziyette, "Pes ediyorum," diye bağırdı. "Öğrencilik hayatımı devam ettiremeyeceğim. İstifa ediyorum." Başkaldırışı işe yaramış olacak ki Uraz da arkasına dayandı.

"Saçmalama Cankut." Okuduğum sayfayı kaybetmemek için ayracımı içine koydum ve ayağa kalktım. "Tüm felsefe notlarına çalıştın mı?" Bayılırmış gibi kendini masaya attı. "Çalışmadıysan devam."

Başını kaldırıp, "Öldürün beni!" diye bağırdıktan sonra tekrar masaya kapandı. Uraz'a baktığımda telefonunu kurcaladığını gördüm. Öğlenki öfke nöbeti tadındaki patlamadan sonra fazla sakin görünüyordu.

Sanki tüm enerjisi, kırılan gitarla beraber yok olmuştu. Sinirine alışık olsak da onu bu denli çıldırtan şeyin ne olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Yemek falan yiyelim bari."

"Semerinle idare et."

Telefonundan başını kaldırmadan konuşması merakımı kamçılıyordu. Mesajlaşır gibi bir hali vardı. Kiminle konuşuyordu acaba? Ablam olabilir miydi? Babamla

dört kez konuştuğumuzu varsayarsak, ablamla konuşmasını gerektirecek bir şeyi yoktu. Yoksa var mıydı?

"Açım aç. Anlamıyor musun?"

Cankut'un can çekişmeleri, dikkatimi dağıtan düşünceleri aklımdan uzaklaştırdı. "Üzgünüm ama son makarnayı yaptım," dememle ağladı ağlayacak gibi duran çocuk, "Peynir, ekmek falan yiyelim bari," dedi.

"Onların da sonuncularını kahvaltıda koydum."

İnleyerek başını masaya vurdu. Çıkan ses, canının acımama ihtimalini ortadan kaldırdı. "Cankut!" diyerek başını ellerimin arasına aldım ve onu masadan kaldırmaya çalıştım. Alnının tam ortasına yerleşen kızarıklık, acı çeker gibi yüzümü buruşturmama neden oldu. Fakat onun çektiği acının az önceki darbeden dolayı olduğuna şüpheliydim. "Buz koyalım da şişmesin."

Cankut'un başını serbest bırakırken iki gözün beni takip ettiğini hissettim. Göz ucuyla Uraz'a baktım. Az önceki pozisyonundan farklı olarak gözleri benim üzerimdeydi. Benim baktığımı fark edince, odağına Cankut'u aldı. Fakat ifadesi hiç değişmedi. Kana susamış katillere benzer şekilde, kurbanını öldürmek için fırsat kolluyor gibiydi. Ders konusunda yapılan yaygara canını sıktı desem, oyun oynarken yaşanan olaya hiçbir açıklama getiremiyordum.

"Gerek yok buza falan. Bizim başımızı yeterince şişirdi. Biraz da onun şişsin."

Uraz'ın cevabıyla yakınmayı bırakan Cankut, "Senin benimle derdin ne?" diye sordu. Yalnız konuşmak isteyeceklerini düşünüp buz getirme bahanesiyle salondan çıktım. Fakat mutfağa girmek yerine onların beni göremeyeceği en yakın noktada durup ne konuştuklarını dinlemeye çalıştım.

"Tamam, Patron'a sinirlisin anladık da sinirini benden

neden çıkarıyorsun?" Patron mu? Neden sinirlenmişti ki? Yoksa... "Senden falan çıkarmıyorum." Düşüncelerime ara verip içeriyi dinlemeye devam ettim.

"Lan! Bu halin tavrın ne o zaman?" Ortama ufak bir sessizlik çöktü. Uraz'ın bugünkü tavrının nedenini öğrenmeye çok yaklaşmışım gibi hissettim. "Yorgunum Sarı." Beklediğim cevap bu değildi. "Sabahın altısından beri ayaktayız. Neredeyse on iki saattir şu sandalyenin tepesinde ders çalışıyoruz. Belim ağrıyor artık. Anladın mı?"

Suçluluğa yakın bir duygunun yüreğime saplandığını hissettim. Onu sabahın köründe uyandırdığım yetmiyormuş gibi, bir de saatlerdir sandalye tepesine dikmiştim. Kendimi dönem kaybetmemeleri fikrine öylesine adamıştım ki dinlenmesi gerektiğini unutmuştum. Öğlenki öfkesi ağrılarındandı belli ki. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Mutfağa gidip buz torbasını aldım. Salona döndüğümde konuşmanın bittiğini ve herkesin kendi köşesine çekildiğini gördüm. Cankut'a buzu uzatırken, "Bugünlük bu kadar çalışma yeter," dedim. Bana inanamıyormuş gibi bakan çocuk, "Essah mı?" diye sordu. Şive değiştirecek kadar saçmaladığına göre, çalışmayı bırakmamız en hayırlısıydı. Başımı evet anlamında sallayınca, "Oh be," dedi ve buz torbasını keyifli bir şekilde alnına dayadı. Bir iç çekiş sesiyle üç saniye içinde uzaklaştırdı. "Soğukmuş yahu." Ona bir, *Ne bekliyordun?* bakışı attıktan sonra, koltuğa yığılmış gibi oturan Uraz'a döndüm.

"Yatalım mı artık?"

Başını telefonundan kaldırmadan, "Yat sen," dedi. Kılını kıpırdatmadı. O kadar yorgunum diye yakınmıştı. İstediği bu değil miydi? "Siz yatmayacak mısınız?" diye sorduğumda telefona bakarak tebessüm etti. Çıldırma-

mak elde değildi gerçekten.

"Birazdan yatarız."

O konuştuğun kişi her kimse, saçlarında boğul inşallah Uraz! "O zaman kalk da bari yatağımı yapayım," dediğimde başını bana çevirdi. Sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi bakıyordu bana. "Yatağın yapılı. Git yat." Şimdi ben ona aynı şekilde bakıyordum. Tamam, ikimiz de ameliyatlıydık ama ben iyiye giderken o kötüye gitmeyi tercih etmişti. Böyle kendini düşünmeden hareket ettiği sürece olacağı oydu zaten. Daha tam olarak iyileşmemişken onu yatağından edecek kadar taş kalpli falan mı görüyordu beni? "Temiz çarşafsa derdin, alt çekmecede."

"Temiz çarşaf falan değil derdim," dediğimde, *O zaman sorun ne?* der gibi baktı bana. "Benim derdim sen ve bu düşüncesiz tavırların." Kaşlarını çatıp telefonunu elinden bıraktı ve tamamen bana doğru döndü.

"Düşüncesiz mi?" Duyduklarına inanamıyor gibi görünen bir hali vardı. Gözlerini imalı bir şekilde kısarak, "Farkında mısın bilmiyorum ama kimseyi sokmadığım odamda yatmana izin veriyorum. Hem de sırf senin rahatlığını düşündüğüm için ve düşüncesiz oluyorum öyle mi?" diye sordu. Sitemini on metre öteden bile fark etmek zor değildi. "Sorun da bu işte. Kendini değil başkalarını düşünüyorsun Uraz. Böyle yaparsan iyileşemezsin."

"Bir şey olmaz. Ayrıca kendimi düşünmediğimi nerden çıkardın? Benim koltuklarımın rahatlığı yatağımda yok."

"Bak işte buna katılabilirim."

Uraz'la aynı anda Cankut'a bakarken ikimiz de ona, "Sen karışma," dedik. İki ateşin arasında kalan çocuk, "İyi be. Ne haliniz varsa görün," deyip ayağa kalktı. "Banyodayım ben. Birbirinizi boğazlamadığınız sürece

beni rahatsız etmeyin." Cankut kişisel eşyalarını alıp salondan çıktı.

"Madem o kadar rahat, ben de burada yatacağım."

Kaşlarını var gücüyle çatan Uraz, "Anlamadım?" dedi. Söylediğimi tekrarladıktan sonra, "Sen orada yatarsın, ben de bu koltukta," diye ekledim. Burnundan derin bir nefes aldı. O an fark ettim ki yumruklarından biri sıkılıydı. "Sarı'yla?" Düşünmediğim ayrıntıyı tek tek hecelerine ayırıp yüzüme çarptı. İlk şoku attıktan sonra "Ne saçmalıyorsun sen?" diye çıkıştım ona. "Ben neden Sarı, aman Cankut'la yatıyormuşum? O gitsin senin odanda yatsın."

Uraz'ın gözlerinde hafif bir rahatlama ifadesi görsem de "Olmaz öyle şey!" diye bağırıp ayağa kalktı. "Sen benim odamda yatacaksın. Biz burada."

"Hayır."

"Bu, tartışmaya açık bir konu değil."

"Evet, o yüzden uzatmayı bırak, Kurt. Sen yatağında yatacaksın. Ben burada."

Hiddetli bir şekilde inledi. "Sarı'yla uyumaya bu kadar meraklı mısın?" Ağzım beş karış açılırken, "Ya ne alakası var?" diye sordum. Sertçe koltukları işaret etti. "O orada yatarken sen burada rahatça uyuyabilecek misin? Bu kadar güveniyor musun ona?" Afallamıştım. Duyduklarıma inanamayarak, "Sen ona bu kadar güvenmiyor musun?" diye sordum. Öfkeli ifadesinden hızlı bir duygu seli geçti. Sanırım düşüncelerini dile getirmişti ve şu andaki durumdan hiç memnun değildi.

"Tamam, odada yatacağım."

Kendi kendine söylenirken sustu ve sadece, "Tamam," dedi. Konunun uzamamasına memnun görünüyordu. "Ama yarın da sen odanda yatacaksın. Tamam mı?" İtiraz edecek gibi olduğu an, "Tamam mı?" diye tekrarla-

dım. Pes edercesine nefesini dışarı verdi. "Tamam."

Kapalı kirpiklerimin arasından bile sızabilen bir ışık ve peşinde sürüklediği yüksek ses sıçrayarak uyanmama neden oldu. Alelacele doğrulurken başucumdaki gece lambasını yaktım. Gözlerim loşlaşan odanın içini taradı. Her şey olağandı. Başımı damlaların hırsını alırcasına dövdüğü camlara çevirdim. Yağmuru severdim. Fakat iki gündür şimşek ve gök gürültüsü sevmediğim komşu çocukları gibiydi. Çok yüksek katlı bir binada olmamdan dolayı olabilir, camın arkasından gelen ışık patlamaları bu gece kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Dilim damağım kurumuştu. Başucumdaki suya uzandım. Yarım bardak suyu tek seferde içtim. Susuzluğumun geçmediğini hissedince sürahiye uzandım. Dibinde kalan suyun, bardağın çeyreğini bile doldurmayacağını görünce ayağa kalktım. Panduflarımı giyip sürahiyi kucakladım. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odanın kapısını açtım. Dışarıdaki gürültüyle kıyasıya yarışacak bir kükreme beni selamladı. Sanırım çok da sessiz olmama gerek yoktu.

Mutfağa doğru ilerledim. Salonun önünden geçerken bir anda bir ışık demeti patladı. Bunun şimşek olduğunu düşünüp yürümeye devam ettim ama odanın tekrar karanlığa gömülmesi birkaç saniyeyi alınca duraksadım. Saniyede on kez şimşek çakması Doğa Ana'nın tarzı değildi. Üstelik peşinden gelen hiçbir gürültü yoktu. Gördüğüm, telefon ışığı olmalıydı. Horlama Cankut'un olduğuna göre Uraz uyanık olabilir miydi? Belki koltuk yüzünden uyuyamamış, telefona sarmıştı ama içeriden

herhangi bir ses gelmiyordu ve ışık bir kez yanmıştı. Sosyal medya kullanmayan birine gelse gelse mesaj gelirdi.

Bir anda, daha önce düşünmediğim bir şey aklıma geldi. Yoksa her fırsatta mesajlaştığı kişi gece gündüz dinlemiyor muydu? Merakın cezbedici çağrısı ne kadar yoğun olursa olsun mantığım kendi işime bakmam gerektiğini söylüyordu ve bu sefer onu dinleyecektim. Kimsenin özel alanına izinsiz giremezdim. Bu bana yakışmazdı.

Mutfağa girdim. Sürahiyi doldurduktan sonra odanın yolunu tuttum. Salonun önünden geçerken parlayan ışık tekrar duraksamama neden oldu. Merak beni kamçıladıkça mantığımı güçlü tutmakta zorlanıyordum. Oda tekrar karanlığa gömülünce derin bir nefes aldım. Tam yoluma devam edecektim ki tekrar bir ışık huzmesi yükseldi. Daha fazla dayanamayacaktım. Salona doğru yarım adım attım. Topuğumu parmak uçlarıma değdirecek şekilde bir tane daha, sonra bir tane daha...

Adım adım merakıma yenik düşmek üzeydim. Işığın tekrar sönmesini fırsat bilip başımı aralık olan kapıdan uzattım. Gözlerimin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. Storları kapatmışlardı. Sanırım mesaj ışığı o yüzden içeriyi bu kadar yoğun aydınlatıyordu. İkisinin de uyuduğuna emin olduktan sonra salona girdim.

Sürahiyi dikkatlice masaya koydum. Cankut'un horultuları hareketlerimi kamufle ediyordu. Yine de birini uyandıracağım için kalbim pır pırdı.

Yavaşça Uraz'a doğru ilerledim. Yastığını kulağına siper etmek ister gibi, iki elini altından bastırmıştı. Başucunda duran telefonunu gördüm ama asıl dikkatimi verdiğim yer açılmış üzeriydi. Bu çocuk üşümüyor muydu? Hadi üşümesini geçtim, kendini sıcak tutması gerektiğini daha kimin söylemesi gerekiyordu ona? Parmak ucunda ilerledim. Tekmeleyip attığını düşün-

düğüm yorganının yerdeki ucunu elime aldım. Yorganı ağır hareketlerle havaya kaldırdım ve ayakucundan başlayarak hafifçe üzerini örttüm. Tam göğsünün üzerine geldiğimde, "Senin yatağında olman gerekmiyor mu?" dedi. Kaskatı kesildim. Kalbim depara kalkmış gibi çarpıyordu. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Ama Uraz'ın naneli nefesi yüzüme çarptıkça bunu başaramıyordum. Elimde yorgan, Uraz'ın üzerine eğilmiş bir vaziyette bekliyordum. Gözleri hâlâ kapalıydı. Uykusunda sayıklamış olabilir miydi? Yine de işimi şansa bırakmamak için yirmi saniye daha hareketsiz bekledim. İçimden sayarken bir yandan da Uraz'ın yüz hatlarını izliyordum. Okula gitmediği için uzattığı kirli sakallarının ona ne kadar yakıştığını düşündüm. Aynı zamanda, yüzündeki yara izlerini sakladığı için ona kızdım. Kusurlarının onu kusursuzlaştırdığını düşünüyordum.

Cankut'un yüksek sesli uyarı şeklindeki horlamasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Yeterince oyalanmıştım. Tam yorganı tamamen üzerine bırakıyordum ki derin bir nefes aldı. Öyle derindi ki ister istemez nefes alamadığını düşünüp geri çekildim.

"Hanımeli. Bu koku için nefessiz kalmayı..."

Cümlesini tamamlamadı. İyi ki de tamamlamadı. Bu kadarı bile alev alev yanmama neden olduysa, devamı beni kül ederdi. Gözüm telefona kaydı. Ne için gelmiştim, nelerle uğraşıyordum. Uraz tekrar uykuya dalmış gibi dursa da ona güvenemedim. Şu anda uyuyup uyumadığına bile emin değildim. Hoş, uyanık olsa o cümleyi kurar mıydı? Sanmıyordum. Yine de işimi şansa bırakmak istemediğim için gerisingeri yürüdüm ve girişime tam bir tezat haline koşar adım salondan çıktım.

Yatak odasına gidene kadar durmadım. Kapıyı ardımdan kapatıp yaslandım. Kalbim dudaklarımın arasında

atıyordu sanki. Parmak uçlarım kalbimin üzerinden dudaklarıma kaydı. O gece zihnimde tekrar hayat bulurken dilimin damağımın kuruduğunu hissettim ve o an sürahiyi salonda bıraktığımı hatırladım. Kahretsin! Bırak salona geri dönmeyi, odadan çıkacak cesareti bile kendimde hissetmiyordum. Ayaklarımı sürüyerek kendimi yatağa zor attım. Başımı yastığa koyar koymaz derin bir nefes aldım. Kalbim hâlâ normal ritmine dönmemişti. Yastıklara sinen koku olduğu sürece de kolay kolay döneceğe benzemiyordu. Kendime bir garezim varmış gibi başımı hafifçe yana çevirdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Uraz'ın baharat kokusu tenimden sonra ciğerlerimde dolaşmaya başladı. Yüzümde tatlı bir gülümseme oluştu ve uykuya dalana kadar orada sabit kaldı.

Uraz

"Dibidibidim dibidibidim dibidibidim..."
Kafamın içinde çınlayan ses tam olarak buydu. Hem de tam üçüncü kez tekrarlanıyordu. Gözlerimi açmaya direnSem de el yordamıyla bulduğum yastığı, Cankut'un olduğu yere doğru savurdum. İki saniye sonra "Ah!" sesi geldi. Tam isabet!

"Ya o telefonunu kapat, ya arayanı meşgule at, ya da siktir git şuradan."

"Dibidibidim" sesi yaklaşık sekiz saniye sonra durdu ama etkisi sürmeye devam etti. Zaten bütün bir gece borazan sesiyle savaş çağrısı yapar gibi horlamıştı. Bir süre sonra beynim uyuşmuş olacak ki çıkardığı seslere karşı tepkisizleşmiştim. Tam dalmak üzereyken...

Göz kapaklarım mancınıkla çekilmiş gibi birden açıldı. Dalmak üzereyken diye bir şey yoktu. Ben uyumuştum ve o yaşadığım an tamamen bilinçaltımın bir oyunuydu. Ayşin rüyamda üzerimi örtmüş, ben de bunun verdiği rahatlıkla konuşmuştum. Üzerimi kontrol ettim. Geceden beri kim bilir kaç pozisyon değiştirmiştim. Üzerim açılmış, kapanmış, açılmış, tekrar kapanmış olabilirdi. Sabaha karşı üşüyüp tamamen yorgana sarınmış da olabilirdim.

Gözüm masadaki sürahiye takıldı. Sürahinin dün ak-

şam orada olup olmadığını düşündüm. Her zaman mutfakta duran şey, bir anda neden oraya geçmiş olsun ki? Allah kahretsin!

"Günaydın."

Ayşin kapının eşiğinde belirdi. Uykusunu almış gibi duruyordu. Keyifliydi. Sanki gözlerinin içi parlıyordu.

Sıcak bir tebessümle, "Rahat uyudun mu?" diye sordu. O an kaskatı kesildiğimi fark ettim. Tek hareketimle tüm vücudum ağrıyacak gibiydi. Ağrı, sızı neyse de bunu belli edersem kafamı ütüleyecek kişi tam karşımda bana gülümseyerek bakıyordu. O melek yüzün ardındaki şeytana tek bir hareketim yeterdi. Bu nedenle uzanmaya devam ettim. Ayşin salondan çıktığında kalkmayı deneyecektim.

"Evet. Sen?"

Başını evet anlamında sallarken, "Yatağın her zamanki gibi çok rahattı," dedi. Kıymet bildiğim yatağımda bundan sonra daha fazla zaman geçirmeliydim. Ayşin'in gözleri masadaki sürahiye kaydı. Yüzündeki keyfi, telaş kırıntıları sardı. Yanakları pembeleşmeye başlarken elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor gibiydi.

"Ee..." deyip bakışlarını salonda dolaştırdı. Bana da bakmıyordu. Artık kesinlikle emindim. Rüya değildi. *O dilini eşek arısı siksin Uraz.*

"Çalışmaya hazır mıyız?"

Cankut bir yerine kızgın demir değmiş gibi yattığı yerden zıplayarak ayağa kalktı. "Çalışmak mı?" Telaşla bir şey aramaya başladı. Yastık, yorgan, çarşaf altüst oldu. Ayşin'le göz göze geldim ama anında bakışlarını benden uzaklaştırdı. Utangaçlığı bu sefer işime geldi.

"Oh be!"

Bulduğu telefonuyla doğruldu. "Beni biri ara – " Telefonunun ekranına bakarken gözlerinden geçen saniyelik

sevinç nidasını onu tanıyan herkes fark edebilirdi. Oscarlık oyunculara taş çıkaracak bir performansla kahrolmuş gibi yaptı. "Ah! Beni annem aramış ya. Hem de dört kez. Neden uyandırmıyorsun Uraz?" Yalanına beni ortak etmeye çalışırken neler olacağını bildiği için, "Ben onu daha fazla meraklandırmayayım," dedi ve ışık hızıyla salondan ayrıldı. Ayşin peşinden baktıktan sonra hafif bir tebessümle bana döndü.

"Dersten kaçıyor değil mi?"

"Ha şunu bileydin," diyerek hafifçe doğrulmaya çalıştım. Her yerim tutulmuştu. Kendimi koltuğun başına doğru çekmeye çalıştım. "Yardım edeyim." Yanıma gelmeye çalışan Yer Fıstığı'na, buna gerek olmadığını söyledim. Olduğu yerde durup benim can çekişmemi izledi. Yüzümün şekilden şekle girmemesi için kendimi o kadar sıkıyordum ki ter içinde kalmıştım. "Uraz, bırak yardım edeyim işte. Nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Nefes nefese de olsa amacıma ulaştım. "Biliyorsan neden tekrar yaşamak için uğraşıyorsun?" Alnımda oluşan ter damlalarını tişörtüme sildim. "Doktor iyisin dedi. Eskisi gibisin demedi."

"Aslında eskisinden iyiyim. Sayende."

Örgülü saçlarının bile zapt edemediği saçlarını kulağının arkasına attı. Teşekkür edecek gibi olduğu an, "Yine de dikkatli olmalısın," diye lafa karıştım. Hafifçe kaşlarını çatarken, "Bunu uyurken bile açık saçık yatan biri mi söylüyor?" dedi ve kelimeler ağzından izinsiz çıkmış gibi gözleri büyüdü. Sanki devamını engelleyebilecekmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Anladık. Rüya değildi. Tekrar tekrar hatırlatmana gerek yok Rabbim.

"Gençleeeeer!"

Salona şen şakrak bir şekilde dönen Sarı, bir anda yalancı bir hüzne boğuldu. "Maalesef bundan sonraki

çalışma hayatınıza bensiz devam edeceksiniz." Konuyu açması için attığım bakış işe yaramış olacak ki konuşmaya devam etti. "Babaannem gelmiş. 'Nerede benim torunum?' deyip duruyormuş. Canım tontonum benim. 'Gideceğim, yüzünü görmedim daha!' diye sitem ediyormuş evdekilere." Gözlerimi kısarak attığı palavralara kendini bile inandıramayan arkadaşıma baktım.

"Hani babaannenden nefret ediyordun lan sen? 'Her şeye karışan bunak, mirası olmasa çekilecek dert değil' diyordun."

Gözlerini fal taşı gibi açan Sarı, "Ya-yalan! Ne zaman dedim ben öyle bir şey?" dedi. Bakışlarıyla da susmam gerektiğini ima ediyordu. Yalanına ortak olmayacağımı bile bile ladese tutuştuysa, kaybetmeye mahkûmdu. Kısaca düşünürmüş gibi yaptım. "Sanırım her telefonunuzdan sonra."

"Uraz," deyip diken üstünde yanıma gelirken Yer Fıstığı'na yalan gülücükler saçtı. "Kurt'çuğum," deyip yanıma otururken kolunu omzuma attı. "Anneannemden bahsettim ben öyle. ANNEANNEMDEN." Dişlerini sıka sıka konuşması gerçekten çok inandırıcıydı. "Sen karıştırıyorsundur."

"Tamam Cankut ya."

Sarı'nın yatağının ucuna oturan Ayşin, "Ne biz salağız, ne sen iyi bir oyuncusun. Gitmek istiyorsan git," dedi. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı. Başı önünde tırnaklarıyla oynarken, "Sanki kendim için size baskı kuruyorum! Çalışmak istemiyorsan çalışmazsın, olur biter," diye devam etti. Kırdığı potu fark eden Sarı, "Yok be Yer Fıstığı," deyip beni rahat bıraktı. Neredeyse tüm tepe tüylerim dikildi. Ne zamandan beri ona bu şekilde sesleniyordu?

Cankut, Ayşin'in yanına oturdu. "Bizim için uğraş-

tığını biliyorum ama gerçekten annem de çok özlemiş. Sürekli ne zaman geleceğimi soruyor. Hazır sen de buradasın." İşkence yaptığı tırnakları, *yeter* der gibi birkaç kez dokundu. "Gözüm arkada kalmaz işte." Yaşadıkları ufacık temaslar avuç içlerimi kaşındırıyordu.

"Hem çalışmayacağım demedim ki. Burada sen varsan, orada babam var. Çalışacağım. Siii..."

"Hop lan. Yavaş ol."

Az daha küfür edecekti. Bana minnettar bir bakış attıktan sonra Yer Fıstığı'na döndü. "Seve seve. Evet seve seve çalışmak zorundayım. Sen dert etme." Başını tamam anlamında sallayan Ayşin, Sarı'nın uyarısıyla gülümsemeye çalıştı. "Hah şöyle. Ne somurtuyorsun Karadeniz'e kitapları atılmışlar gibi?" demesiyle gülümsemesi daha içten bir hale döndü. İlk kez, onu tanıdığımdan beri ilk kez gülmesini istemedim. Kolunu bana attığı gibi Ayşin'in omzuna attı. Yumruklarımı sıktım. Kaşıntı hissinin sadece bir his olarak kalması için kendimi kastım. Gülüşmelerine tepki vermemek için dişlerimi sıktım. Öyle bir sıktım ki ağzımda kan tadı dolaşmaya başladı.

"Hem gitmişken şu iş mevzusunu annemle detaylı konuşuruz Kurt."

İkisi de bana doğru dönünce yumruklarımı gevşettim. Ayşin'in yanında konuşmaması için susmasını işaret ettim. Sarı, kolunun altındaki kızı unutmuş gibi bir ifadeye büründü. Yer Fıstığı'ysa garip bir şekilde bu konuyu deşmedi.

"O zaman Cankut kaçar."

Kolunu omzundan iten Ayşin, "Allah aşkına bana Aşk-ı Memnu geyiği yapma," dedi. Sarı keyifli bir şekilde kahkaha attıktan sonra "Neden Ayşin? Beni beğenmiyor musun? Beni beni. Cankut'unu," dedi. *Nereden onun Cankut'u oluyormuşsun sen?* Yer Fıstığı'nın iğrenmiş gibi

gözüken ifadesi hoşuma giderken bir anda gülmeye başlaması afallamama neden oldu.

"Neyse, benden bir isteğiniz var mı?"

Ayağa kalkan Sarı'ya "Git ve bir daha gelme," demek istesem de "Sağlığın kardeşim. Sağlığın," dedim. Sarı da, "Eyvallah *bro*," diyerek elini göğsüne çarptı.

"Bir şey olursa haberleşiriz. Birbirinize göz kulak olun. Hadi bakalım."

Ayşin

Cankut'un eşyalarıyla beraber evden çıkması yarım saatini almamıştı. Bu derece gitmek istemesine şahit olmak gurur kırıcıydı. Sonuçta daha önce Uraz kovsa bile en fazla mutfağa kadar giden birinden bahsediyorduk. Bu kadar mı sıkmıştım onu?

"Dün çok mu üzerinize geldim?"

Yine telefonuyla bir işler karıştıran Uraz "On iki saat ders çalışmamızdan mı bahsediyorsun?" dedi. Başka bir şey demesine gerek bile yoktu. İkisini de çok sıkmıştım. "Özür dilerim." Nihayet başını kaldıran çocuk bana bakarken ben başımı öne eğdim. "Ben sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Zamanımız az ve çalışacak çok konumuz var..." Görüş alanıma giren ayaklar konuşmama ara vermeme neden oldu. Yavaşça bakışlarımı yukarı kaydırdım. Göz hizama denk gelen özel alanı teğet geçip tepemde zebellah gibi dikilen Uraz'ın gözlerinin içine baktım. Uzun zamandan sonra ilk kez bu kadar dikkatli bakıyordum karamel rengi gözlerine. Kalbim yine hareketlenmeye başladı. Her zaman olduğu gibi ilk belirtisini nefesim verdi. Dün geceden sonra kendini açık eden ilk kişi olmak istemiyordum. Uykusunda sayıklayıp sayıklamadığından bile emin değildim. Öyle tepkisizdi ki...

Konuşmadan sadece bakıştık. Bulunduğumuz pozis-

yondan dolayı boynuma ağrı girse de itiraz etmedim. Büyülenmiş gibi sadece Uraz'a baktım. Gözleriyle bana bir şeyler anlatmak istediğini düşündüm ama duymak istediklerimin ve gerçeklerin birbiriyle alakalı olmamasından korkuyordum.

"Acıktın mı?"

Düşüncelerimle uzaktan yakından alakası olmayan sorusuna başımı sallayarak karşılık verdim. "Fakat dün malzemelerin çoğunu kullandık. Alışverişe çıkmamız gerekiyor." Hafifçe gözlerini kıstı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Tabii ya! Alışveriş demek para demekti ve Uraz'ın şu anda meteliğe kurşun sıktığını düşünürsek, eve bir şeyler alma düşüncesi tamamen fuzuliydi.

"Belki çıkmamız gerekmiyordur."

Dudağının kenarındaki kıvrım hafifçe belirdi. O ufacık mimik sanki Uraz'a güvenmem gerektiğini söylüyordu. "Hadi gel. Bakalım elimizde neler kalmış." Önümden çekilip mutfağa doğru ilerledi. Onu sessizce takip ettim. Elini ara ara beline götürmesinin nedeninin yattığı yer olduğuna emindim. Ama bunu kabul etmeyeceğini bildiğim için onu başka yerden vurmaya karar verdim. "Kontrolün ne zamandı?" Neyi kastettiğimi anlamış gibi elini belinden çekti. Bana dönmek yerine ekmek sepetinin kapağını açtı.

"Ona giderken eve bir şeyler de alırız."

Bir tamdan daha az kalmış ekmeği dışarı çıkardı. Eliyle yumuşaklığını ölçtü. Dün kontrol ettiğimde ekmek yeterince sertti. Şu anda taş gibi olduğuna kalıbımı basardım. "Ya da şimdi çıksak daha iyi." Başını bana doğru çevirirken, "O neden?" diye sordu. Bakışlarımla ekmeği işaret ettim. "Ekmeğimiz bile yok." Eline aldığı ekmeği sallayarak gösterdi. "Bu ne?" Yanına gidip ekmeğin yumuşaklığını test ettim. Tam da düşün-

düğüm gibi. "Uraz, dişlerimi seviyorum."

"Ben de öyle."

Midemde bir hareketlenme oldu. Sanki yediğim her şey kelebeğe dönüşmüş kanat çırpıyordu. Onun yarattığı rüzgâr kalbimde tatlı bir meltem esintisi yaratıyordu sanki. Ben hiçbir şey söylemeyince Uraz bana baktı. "Dişlerimi seviyorum," diye ekledi. O an yaşadığım hüsranı anlatamazdım. Salak kafa. Hangi akla hizmet böyle bir şey düşünüyorsun ki? Senin dişlerinden ona ne?

"O yüzden yapılacak tek bir şey var."

"Alışveriş," dediğimde gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Belli ki sen hiç parasız kalmamışsın Yer Fıstığı." Eh, bu zamana kadar ne istediysem olmuştu. Belki paralar içinde yüzmemiştim ama parasız kaldığım bir an da yaşamamıştım. "Tahmin etmiştim," diyerek ekmeği elimden aldı. Bakışlarındaki küçümseme dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Ne yani? Parasız kalmadım diye beni zengin sınıfına falan mı koymuştu? Birkaç ay öncesine kadar milyarlarla oynayan kişi o değil miydi acaba?

Uraz, ısıtıcıya su koydu. Onun kaynamasını beklerken alt dolaptan orta büyüklükte bir tencere çıkardı. Kaynayan suyu tencereye döktü ve ekmeği düzgün bir şekilde tencerenin kenarlarına oturttu. Tabii ya, buharla ekmeği yumuşatacaktı.

İşi ehline bırakıp sandalyeye oturdum. Uraz buzdolabını açtı ve kalan malzemeleri tezgâha dizdi. Neredeyse bitmek üzere olan salça, peynir kırıntıları ve tereyağı. Baharatları kontrol etti. Poşet çayın olup olmadığına baktı. Daha sonra dolaptan bir tava aldı. Ocağa koydu. Tavanın kızmasını beklerken, "Orada oturacak mısın?" diye sordu. Onun hazırlayışına o kadar dalmıştım ki soruyu bana yönelttiğini ancak arkasını dönüp bana bakmasıyla

anladım. Bir rüyadan uyanır gibi irkilirken, "İşine karışmak istemedim," dedim.

Gözlerini kısarak bana bakarken bıyık altından gülmeyi ihmal etmiyordu. "Yoksa yine mutfağımı yakmaktan mı korktun?" Allah'ım. İlkler unutulmaz derken bu bir istisna olamaz mıydı? "Yoo... Sadece ne yapacağını bilmiyorum."

"Fakir tostu." Bunu söylerken yüzünde beliren gurur gerçekti. "Fakir tostu mu?" diye sorduğumda başıyla onayladı. Tezgâhta duran tereyağını eline alıp bana uzattı. Ayağa kalkıp tereyağını aldım. "Yetimhanelerin hepsi, senin hediye götürdüğün, çocukların şen şakrak oynadığı, sevgiyle büyütüldüğü yerler değil." Yüzündeki gülümseme buruklaştı. "Benim büyüdüğüm yer gibi." İlk kez bana geçmişiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Susmasını istemiyordum ama duyacaklarımı kaldırıp kaldıramayacağımdan da emin değildim. Buhardan yumuşayan ekmeği kesme tahtasına koydu. "Yemek yemeyi hak etmen gerekirdi." Aldığı büyük bıçakla tek seferde ekmeği ikiye böldü. Anlattıkları ve hareketlerindeki sertlik, ürpermeme neden oldu. "Bazen hak ettiğin halde, yememen gerekirdi." İkiye parçaya ayırdığı ekmekleri yatay bir şekilde kesip açtı. Sanki ekmeği değil de o zamanlar buna neden olan kimse, onu kesiyordu. "Aç uyurdun." Bıçağı sert bir şekilde tahtanın üzerine bıraktı ama elini üzerinden çekmedi. Olduğum yerde sıçradım. Ellerini iki yana açıp tezgâha dayandı. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Baktığı şey ekmeklerdi. Fakat gördüğü şeyin onlar olduğuna ihtimal veremiyordum. Ölesiye bir nefret... Bakışlarının karşılığı buydu.

"Yağ hazır mı?"

"Ha?"

Bakışlarını bana çevirdikten sonra, "Yağı kızdırdın mı

diyorum," dedi. Gözleri elimde duran tereyağına kaydı. "Oo... Yağı tavaya koyman gerektiğini de mi ben anlatacağım?" Az önce yarattığı kara bulutları dağıtmaya çalışıyordu. Gülümseyişiyle başarıyordu da...

"Ha, yoo... Sadece ne kadar istediğini soracaktım. Sen konuşmaya dalınca bölmeyeyim dedim."

"Bir kaşık yeter," diyerek çekmeceden tahta kaşık uzattı. Tereyağını tavaya koydum. Kokusu çıkmaya başladığı an acıktığımı fark ettim. Benim gibi acıkan biri daha, kokuyu içine çekti. "Allah be!" Tıpkı az önceki keyifli haline dönmüştü. Kestiği ekmeklerin iç kısımları yüzeye gelecek şekilde tavaya bastırdı. Tava işini devralırken beni de su ısıtma görevine atadı.

"İki kupalık su ısıtacaksın Yer Fıstığı."

Çok biliyorsun sen, diyen bakışlarımla ısıtıcıyı elime aldım. Uraz yanağındaki gamzesine *merhaba* diyebileceğim kadar gülümsedi. Kirli sakallarının arasına gizlenmiş ufak bir çukur. "Evet," diyerek tavayı ocaktan alıp tencerenin üzerine koydu. Yağın cozurdaması hâlâ devam ediyordu. "Tost makinesinin fişini takar mısın?" Hemen söyleneni yaptım. O da iki servis tabağı çıkardı. Ekmeklerin yağsız kısımları tabağa gelecek şekilde yerleştirdi. Salça kavanozunu eline aldı. İçinde kalanı iki ekmeğe pay etti ve bir güzel sürdü. Peynir kırıntılarını salçaların üzerine serpti. Daha sonra baharatların arasından tuz, karabiber ve kekiği aldı. Göz kararı üzerlerine serptikten sonra ekmekleri kapattı. Tost makinesinin ısınıp ısınmadığını kontrol ettikten sonra ekmekleri içine koydu. Dağıttıklarını toplamaya başladı. Boşalan kutuları çöpe attı. Tost makinesinden güzel kokular yayılmaya başladı.

"Kokusu bu kadar güzelse, tadı kim bilir nasıldır?"

Kullandığı gereçleri sudan geçiren Uraz gülümsemekle yetindi. Tezgâha dayanıp, "Demek böyle tost yapmayı yetimhanede öğrendin?" dedim. Geçmişiyle ilgili daha

fazla şey anlatsın istiyordum. "Aslında keşfettim desem daha iyi olur."

"Nasıl yani? Fakir tostunu sen mi buldun?"

Başını onaylarcasına salladı. "Akşam oldu mu, yemekhane kilitlenirdi. Bir tek kantin açık olurdu. Aslında o da kilitlenirdi ama Süleyman Amca bize yedek anahtar vermişti. Çok insaflı adamdı. Kulakları çınlasın."

Tost makinesinin fişini çekip ekmekleri tabaklara yerleştirdi. "Kantinde ne olur?" diye sorarken tabağımı elime tutuşturdu. "Tost." O kadar içten gülümsüyordu ki çocukluğuyla ilgili yaşadığı mutlu anılardan birine şahit oluyordum sanırım. İster istemez ben de gülümsedim. "Tabii malzemeler kısıtlı. Yağ var, salça var, peynir var. Ne yapacağız o zaman?"

"Fakir tostu."

Bunu ikimiz de aynı anda söyledik. Uraz daha önce görmediğim bir sıcaklıkla bana baktı. Sanki yüreğim bir tereyağı kalıbıydı ve o anda eriyip gitmişti. "Tat bakalım, kokusu kadar beğenecek misin?" Masaya oturdum ama başlamak için onu bekledim. Uraz kupalara çayları koydu ve tabağıyla beraber karşıma oturdu. Beklentiyle bana bakmaya başladı. Tostu elime almamla bırakmam bir oldu. "Sıcak," diyerek tuttuğum parmaklarıma üfledim. Birkaç kat kâğıt havlu uzattı. Tost ancak onunla tutulabilir hale geldi. Üfleye üfleye ilk ısırığımı aldım. Yağ, salça ve peynir ağzımda dağıldı. Karabiberi bilmem ama kekik bambaşka bir hava katmıştı tosta.

"Enfes."

Beğeni dolu bir edayla lokmamı çiğnedim. Uraz memnuniyetle, "Afiyet olsun," dedi ve kendi tostundan büyük bir ısırık aldı. Ağzının yanıp yanmadığını merak ettim ama sonuçta o Çemberin Efendisi'ydi, öyle değil mi?

İlkine göre daha büyük bir ısırık aldım. Çiğnerken

zevk mırıltıları çıkartıyordum. "Hayatımda hiç bu kadar lezzetli tost yemedim." Uraz hiçbir şey söylemedi. Sadece yaşadığım zevki izlerken karnını doyurdu.

"Bunu ticarete dökebilirsin."

Çayımdan bir yudum alıp lokmaların geçişini kolaylaştırdım. "Hem maliyeti de az."

"Ya ne demezsin," diyerek çayından aldığı yudumu yuttu ve elleriyle tabela gösteriyormuş gibi "Tostçu Kurt. Çemberden mutfağa," dedi. Kahkahama engel olamadım. Ben kahkaha atarken bu sefer izlemek yerine bana katılmayı tercih etti. Mutlu olduğunda gerçekten bambaşka bir adama dönüşüyordu.

"Ayrıca ben iş buldum. O yürümezse bunu düşünürüz."

Sanki hiç bilmiyormuşum gibi, "Aa öyle mi?" dedim. Şaşırmış ifademi sabit tutmaya çalışarak, "Ne işi?" diye sordum. Son lokmasını ağzına atan Uraz, "Cankut'un annesi ne uygun görürse," dedi. Çayımdan içerken gülümsememe engel olamıyordum. "Anlamadım ama. Hayırlı olsun."

"Anlamadığın için mi gülüyorsun?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bir iş bulduğun için mutluyum. Yardıma ihtiyacın olursa çekinme söyle, olur mu?" Kupası dudaklarında duraksadı. Sadece gözlerini gördüğüm çocuğun kafasından neler geçtiğini bilmeyi o kadar isterdim ki.

"Bakarız."

Sanki "Olur" demiş gibi dünyalar benim olmuştu. Kalan tostumu daha bir iştahla yedim. Uraz son lokmama kadar masada bana eşlik etti. "Doydun mu?" Başımı evet anlamında sallarken "Eline sağlık," dedim.

"Afiyet olsun ama haklısın. Akşam için alışverişe çıkmamız gerekecek."

Yüzü ciddi ve düşünceli bir hal aldı. Kim bilir, belki de parayı nereden bulacağını düşünüyordu. Canının daha fazla sıkılmasını engellemek için, "Onu akşam düşünürüz," dedim.

"Hazırsan çalışmaya başlayalım."

Ayşin

İzleniyormuş hissine kapılınca başımı okuduğum kitaptan kaldırıp Uraz'a çevirdim. Her ne kadar izleniyormuşum gibi hissetsem de bana bakmasını beklemiyordum. Yaşadığım ufak şoku attıktan sonra, "Anlamadığın bir yer mi var?" diye sordum. Önünde açık olan kitap ve notlara kısa bir göz attıktan sonra, "Dersle ilgili yok," dedi. Sorgular bir şekilde kaşlarım çatıldı. Uraz sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Elini beline yerleştirdiği gözümden kaçmadı. Burada olduğum süre boyunca ilaçlarını düzenli bir şekilde kullanmıştı ama sanırım dinlenemediği için ağrısı oluyordu. Hoş, ben her şeyi eksiksiz yerine getirmeme rağmen ağrım vardı. Fakat onun durumu benimkinden ciddiydi. Kontrolü ne zamandı acaba?

"Ne buluyorsun onlarda?"

Düşüncelerimden sıyrılıp Uraz'ın neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Elindeki kalemi parmaklarının arasında döndürürken bakışlarıyla kucağımdaki kitabı işaret etti. "Sürekli okuyorsun. Okuduklarını yüzüne yansıtıyorsun. Bazen kahkaha atacak kadar kendini kaybediyorsun, bazense dokunsalar ağlayacak gibi duruyorsun. Eminim ağladığın zamanlar da oluyordur.

O kadar duyguyu bu yazılardan nasıl alabiliyorsun?" Kitap okurken sürekli beni mi izlemişti? Şimdi ne tepki

vermiştim ki bu soruyu sormuştu? Kucağımdaki kitaba bakışlarımı kaydırdım. Hangi sayfadaydım? Ne okuyordum? Tabii ki Haydar Cem Adanan! Yüzümde tekrar bir tebessüm belirdi. "Bak işte," diyerek kalemi parmak ucuyla masaya fırlattı ve ayağa kalktı. Ağır adımlarla yanıma gelip dikkatli bir şekilde oturdu. Baharat kokusu burnuma öyle bir doldu ki içime çekmeden yapamadım. Ben onun kokusunu içime çekerken o bana sormadan kucağımdaki kitabı eline aldı ve açık olan sayfaya göz gezdirdi. Ben de en ufak bir mimiğini kaçırmamak için onu izledim.

Okudu. Okudu. Okudu.

Diğer sayfalara kısa bir göz attı. Kitabı aldığı gibi kucağıma koyup, "Buna mı gülüyorsun yani?" diye sordu küçümser bir edayla. "Hiçbir şey anlamadım."

Gözlerimi kısarken bir yandan da tek kaşımı kaldırdım. "Anlamaman çok normal. Çünkü evveliyatını bilmiyorsun." Hiç kimse bir kitabı okumadan yargılayamazdı. Hele de bu kitap *Karanlık Aşk* serisi ise...

"Hayır, gerçek hayatta bu esprileri yapacak kişiye sümüğünüzü atmazsınız ama kitap karakterlerine aşık oluyorsunuz."

"Çünkü bu Haydar Cem Adanan."

"Sonuçta hayali bir kahraman."

"Hayali bile güzel."

Saçma der gibi nefesini dışarı verdi. Kitabımın arasına ayracımı koyup kenara bıraktım ve Uraz'a doğru döndüm. "Nasıl bir insanı bir kere görmeyle tanıyamazsın, kitaplardaki karakterlerde de aynı durum geçerli. İki, üç satırla yargılayacak sığlıkta değil hiçbiri. Bu serinin dördüncü kitabı. En baştan beri gelen işleyişe o espriler o kadar yakışıyor ki gerçek hayatta bile biri kullansa sırf Haydar Cem'in hatırına gülersin." Nefes bile almadan

konuşmuştum. Uraz dehşetle gözlerini açarken ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sakin. Bir şey demedim kitaplarına. Anlamadığım için soruyorum." Kitaplarım senelerdir ailem olmuşlardı. Her birinin tek bir yaprağını bile dünya nimetlerine değişmezdim ve onlara laf eden kim olursa olsun, karşısında dimdik durmaya hazırdım. Sonuçta *İronistlik* bunu gerektirirdi.

"Anlatmamı ister misin?"

"Ne?"

"Okumayacağına göre, kitabı anlatmamı ister misin?"

"Dört saat felsefe ve üç saat edebiyatın üstüne mi?" deyip ters bir bakış attı. "Kalsın." Sanırım ders konusunda Uraz'ı da boğmaya başlamıştım. Alıcı gözle baktığımda yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Düzenli olarak yatıp dinlenmesi gerekirken ben onu sandalye tepesine dikiyordum. Hoş, o da bir kere bile itiraz etmemişti. Sanki hiç önemli değilmiş gibi davranıyordu ama sanırım okul onun için düşündüğümden daha önemliydi.

"Yoruldun değil mi?"

"Eh işte."

"Özür dilerim. Ben sadece sözel konuları bir an önce hallederseniz, matematiğe daha fazla ağırlık verebiliriz diye düşünüyordum."

"Sınava girsek ama düşük not alsak ne olur?" Bu kadar mı vasat durumdaydık? Suratım düşerken, "Bir şey olmaz ama finale daha çok çalışmak zorunda kalırsın," dedim. Kısa bir düşünce molasından sonra, "Sıkıntı yok. Gayet iyi gidiyoruz," dedi. Beni rahatlatmak için mi söylemişti bunu?

"Gerçekten mi?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı. "Allahtan sınavda çıkacak yerlerin altını çizmişsin ama. Tüm o notlara çalışmak zorunda kalsam büyük ihtimal cesedim çıkardı bu evden."

"Allah korusun," diyerek parmaklarımı duvara vurdum. Saçma sapan cümleler kurduğu için de kaşlarımı çatıp Uraz'a baktım. O an sormam gereken sorunun tam zamanının geldiğini düşündüm. "Kontrolün ne zamandı?" Televizyon kumandasıyla kanalları gezerken boş bulundu ve yarın sabah olduğunu söyledi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz parmağı hareket etmeyi kesti. Donakalmıştı. Sanki bunu söylememeye yeminliymiş ve yeminini bozmuş gibi bir ifade takındı. Alt dudağını ısırmaya başladı. Bense onu faka bastırmanın verdiği haklı gururla gülümsedim.

"Tamam o zaman, alışverişi yarın hastane dönüşü yaparız."

Önüme döndüm. Cevap vermedi. Büyük ihtimalle şu anda kendine sövüyordu. Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Seni Kurt seni. Kontrole gitmeyecektin değil mi? Arkamdan gelen melodiyle başımı geriye doğru çevirdim. Şarjda duran telefonumu çaldıran kişinin adını görünce gözlerim büyüdü. Allahtan Uraz telefonumu görmeyecek bir konumdaydı. Telaşla ayağa kalkıp telefonu elime aldım. Şarj ucu yuvasından çıkıp sesli bir şekilde ahşap zemine çarptı. Uraz'ın bakışları bana çevrilmişti. Olağan bir şeymiş gibi davranmaya çalıştım.

"Babam arıyor."

Yani? der gibi bakınca yalandan bir afallama moduna girdim. "Ay sahi. Benim burada olduğumu biliyor ya. Bir an boş bulundum işte. Konuşup geliyorum hemen." Resmen yalan konusunda profesyonelleşiyordum. Salondan apar topar çıktım. Koşar adım yatak odasına girip kapıyı arkamdan kapattım ve telefon kapanmadan açtım.

"Alo." Nefes nefeseydim.

"Ayşin'ciğim." Sanırım bundan dolayı ufak da olsa telaşlanmasına neden olmuştum.

"Beyza Abla," deyip nefeslerimi kontrol etmeye çalıştım. Yatağa oturup soluklanırken iyi olup olmadığımı sordu. "İyiyim. İyiyim. Telefon odadaydı da. Son anda aradığını duydum."

"Ha tamam. İyisin ama değil mi?"

"Evet evet. Sen nasılsın?"

"Biraz telaşlıyım kuzum ya." Bunu sesinden de anlayabiliyordum. "Başıma hiç yoktan bir Norveç kafilesi çıktı. Ne yapacağımı düşünüyordum."

"Norveç kafilesi mi?"

Onaylayan bir mırıldanmadan sonra, "Normalde bir arkadaşımın ilgileneceği bir gruptu ama eşinin babası vefat etmiş," derken baş sağlığı diledim. "Sağ ol kuzum.

İşte apar topar memleketlerine gitmek zorunda kalmışlar. Topu bana attı ve benim programım o kadar dolu ki..." Kul sıkışırsa Hızır yetişirmiş ya. Şu an tam olarak onun mutluluğunu yaşıyordum. Uraz için doğan umut ışığını kaçırmak istemiyordum.

"Elimizden geleni yaparız Beyza Abla."

"Ben de onun için aramıştım fıstığım. Bunu yapabileceğinize emin misiniz?"

"Tabii ki," dedim daha ilk işini alan ekibime güvenerek. "Uraz'ın yer bilgisi ve benim dil yeteneğimle üstesinden geliriz."

"Yorulacaksınız ama." Sesindeki mecburiyet tonunu anlamak güç değildi. Bu birazcık kırılmama neden oldu. "Ne zaman geliyorlar?"

"Yarın."

"Ha?" Az önceki kendimden emin tavrım bir anda yerle bir olmuştu. "Yarın mı? Bu soğukta İstanbul'da ne yapacaklar?" Kıkırdadığını duyduğum Beyza Abla, "Ayşin, onlar soğuk ülke vatandaşı. İnan bana İstanbul'un soğuğu onlar için yaz esintisi," dedi. "Ama sizin için de-

ğil. Ameliyattan yeni çıktınız. Yapabileceğini biliyorum ama beni bu durum çok düşündürüyor."

Uraz'ın kontrolünü ve sınavlar için hazırlanması gerektiğini düşünmeden edemiyordum. Kontrolü bir gün ertelesek, bir gün de çalışmasak hiçbir şey kaybetmezdik herhalde...

"Sadece yarın, değil mi?"

"Maalesef üç gün."

Üç gün mü? Aman Tanrım. Üç koca gün, bu soğukta, iki ameliyatlı ne yapacaktık acaba? Üstüne de çalışmamız gereken bir ton ders vardı ve bize sadece iki gün kalacaktı. Bu Uraz'ı hem fiziken hem de ruhen fazlasıyla zorlardı ama öte yandan paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu bugün gözlerimle görmüştüm. Buradan gelecek para, en azından bir ay idare etmesini sağlardı. Allah'ım ne zor bir karar...

"Eğer yapamam diyorsan..."

"Hayır hayır," diyerek sözünü kestim. "Sadece hesap yapmaya çalışıyordum. Pazartesi günü girmediğimiz sınavlara gireceğiz. Bu haftayı da ders çalışmaya ayırmıştık."

"Aa. O zaman ben işinize engel olmayayım..."

"Yok. Yok. İnan bana Beyza Abla. Hızır gibi yetiştin. Vereceğin paraya o kadar ihtiyacımız var ki..."

"O zaman kabul ediyorsun."

"Hı hı, ediyorum."

Rahatlamış bir nefes alan kadın ne yapacağımızı üstünkörü anlattı. O anlatırken ben de kafamda kendi planımı yapmaya başladım. Kafile öğlen saat bir gibi Türkiye'ye gelmiş olacaktı. Bu da bize hastane için zaman kazandırırdı. Harika. Akşam saat altı gibi otellerine giriş yapacaklardı. Bu da bize gece ders çalışmak için birkaç saat kazandırırdı. Detayları ve gezi programını mail attı-

ğında daha sağlıklı bir plan çıkarabilirdim.

"Anlaştığımız gibi ücreti sana bugün yatıracağım. Sen de arkadaşına kılıfına uydurup verirsin."

Gülümsedim. Beyza Abla'nın yanından hışımla ayrıldıktan sonraki gün Cankut'la yanına gitmiş, ondan özür dilemiş ve olanları anlatmıştık. Neyse ki çok tatlı bir kadın olduğu için yaptığımız saygısızlığı anlayışla karşılamış, planımıza uyacağını söylemişti. Sözünü de tutuyordu işte. "Çok teşekkür ederim Beyza Abla. Yüzünü kara çıkarmayacağız. Söz veriyorum."

"Eminim kuzum ama yine de aklında bulunsun. En ufak bir terslikte hemen beni ara olur mu?"

"Tamam Beyza Abla. Sen hiç merak etme."

"Eğer işlerimi ayarlayabilirsem son günü devralabilirim. Böylece sizi iki gün yormuş oluruz."

"Hiç sorun değil."

"Tamam kuzum öpüyorum."

Telefon kapanır kapanmaz derin bir nefes aldım. İlk işimiz cepteydi. Şimdi sıra bunu Uraz'a haber verme kısmına gelmişti. Cankut'un numarasını tuşlayıp kulağıma götürdüm. Daha çalma sesini yeni duymuştum ki telefon açıldı.

"Hayırdır Yer Fıstığı, beni bu kadar çabuk mu özledin?"

Sanki görebilecekmiş gibi gözlerimi devirdim. "Daha ilk çalmada açtığına göre sen daha çok özlemiş duruyorsun." Ufak bir kahkahanın ardından, "Olabilir," dedi.

"İnan bana ders çalışmak çok daha eğlenceliydi."

Sesi bıkkın çıkmıştı. Sanırım Uraz söylediklerinde haklıydı. Gerçekten babaannesinden hoşlanmıyordu.

"Kendi düşen ağlamaz Cankut'çuğum. Neyse... Sana çok harika bir haber vereceğim."

"Hayırdır inşallah," dediğinde, "Sıkı dur," dedim ve

heyecandan derin bir nefes aldım. "İlk işimizi aldık."

"Ciddi misin? Bu kadar çabuk mu?"

"Hıhım. Uraz düşündüğünün aksine çok şanslı."

"Sayende," dediği an yanaklarıma kan pompalandığını hissettim. "Ee ne zaman başlıyorsunuz?"

"Yarın."

"Ne?" Cankut öyle bir bağırdı ki yüzüm ekşidi. Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bu uzaklıktan bile sesini duyabiliyordum. Seri bir şekilde konuşmaya devam edince pes edip tekrar telefonu kulağıma götürdüm. "Aklını mı kaçırmış bu kadın? Hava buz gibi! Yarın kar bekleniyormuş. Sizin soğuktan mümkün olduğunuz kadar uzak durmanız gerekiyor..." Nefes bile almadan konuşmak işte buna denirdi.

Havadan sağlığa, sağlıktan derslere dolaşıp duruyordu. Ona seslenerek konuşmasının arasına girmeye çalıştım. Tınlamadı. Sadece söylenmeye devam etti. Beşinci seslenişimde, "Efendim Ayşin?" dedi sitemli bir edayla.

"Söylediklerinin hepsini biliyorum ve sonuna kadar katılıyorum ama bildiğim ve tüm bu durumları elinin tersiyle silebilecek bir şey var: Uraz'ın paraya olan ihtiyacı."

Cankut bana hak verircesine bir nefes aldı. "Bir ay daha idare edebileceğini bilsem, işi kabul etmezdim ama gerçekten zor durumda."

"Bilmem mi..."

"İşte bu yüzden, ona ne kadar çabuk para kazandırabilirsek o kadar iyi."

Pes eden bir inlemenin ardından, "Tamam, söyle bakalım ne yapmam gerekiyor?" diye sordu. Beyza Abla'nın kabaca anlattığı her şeyi ona aktardım. Bana atacağı maili ve parayı ona gönderebilmek için gerekli olan bilgileri mesaj atmasını istedim. "Bir saat sonra falan Uraz'ı

arayıp annenle görüştüğünü ve bir iş bağladığını söylersin. Benim sana anlattığım gibi anlatırsın. Tabii benden yardım istemesi gerektiğinin de altını çizmeyi unutma. Tamam mı Cankut?"

Tam "Cankut" dediğim an kapı çaldı ve Uraz çatık kaşlarıyla karşımda belirdi. Kalbim delicesine çarparken bir çuval incirin berbat olduğunu düşündüm.

"Ur-az."

"Ne? Uraz mı? Uraz mı orada? Duydu mu söylediklerini?" Cankut kulağımda telaş nameleri sayıklarken korkutuculuğuyla nam salmış Kurt Uraz bana bakıyordu. Sanki bu oda bir çemberdi ve ben yenmesi gereken bir rakiptim. Konuşmayı geçtim, nefes almak bile o keskin bakışların arasında çok zordu.

"Sen babanla konuşmuyor muydun?"

İlk cümlesinde nakavt olur mu insan? Başımı evet anlamında salladım. Cankut, Uraz'ın sesini duyduğu an sustu. Hem odada, hem telefonun ucunda gerginlik diz boyuydu. "Cankut ne alaka?" Ameliyattan sonra zayıfladığını düşünüyordum ama şu anda bedeninin her kası öyle gergin duruyordu ki formundan hiçbir şey kaybetmemiş gibiydi. "Cankut mu?"

Zaman kazanmaya çalışmak için soru sormak benim işimdi ama devamında ne yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Uraz gerçekten sinirli görünüyordu ve garip olan neden bu kadar sinirlendiğini bile bilmiyordum. Babam yerine Cankut'la konuşsam ne olacaktı? Beklemediğim bir anda kulağımda bir fısıltı duyuldu.

"Seni aramış ulaşamamış de. Beni arayınca da dersle ilgili bir şeyler sordu de."

İçimden Cankut'a teşekkür ederken, "Seni aramış. Ulaşamayınca beni arayıp onu aramanı söylememi istedi. Aramışken de çalışacağı yerlerle ilgili bir şeyler soru-

yordu. Neden bu kadar kızdın ki?" dedim gayet doğal davranmaya çalışarak.

Uraz

"Bir kez yalanını yakaladığın bir insanın, bin kez doğrusunu sorgularsın."

Gözlerinin içine baktım. O okyanusların en derinine dalmaya çalıştım. Son zamanlarda ikinci bir dil olarak yalanı benimseyen Yer Fıstığı'nın her söylediğinin altında bir şeyler aramak farz olmuştu. Söyledikleri ne kadar mantıklı gelse de odaya ilk girdiğimdeki bakışı, ona kanmamam gerektiğini düşündürüyordu. Neden bu kadar kızmışım? *Sürekli yeni bir yalanla karşıma geldiğin için olabilir mi Yer Fıstığı?*

"Ne için aramış beni?"

Dudakları hafifçe aralandı. Tam bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ve bir anda kaşlarını çattı. "Nereden bilebilirim? Telefonu vereyim sen sor?" Gözlerimi kıstım. Çabuk hırsız rolünü mü üslenmişti? Ama beni o kadar kolay şaşırtamayacaktı.

"Gerek yok. İşiniz bitince beni arasın."

Kapıyı çekip odadan çıktım. Kuşku, insanı yiyip bitiren bir hastalıktı. Tek bir nedeni ve tek bir çaresi vardı. İkisi de aynı yola çıkıyordu: Güven. Ayşin'e eskisi gibi güvenmedikçe, her zaman söylediklerinde bir yalan arayacaktım ve aramızdaki bağ gittikçe boka sarmaya başlayacaktı.

Salona girmemle telefonumun çaldığını duydum. Ne hikmettir ki biraz önce bana ulaşamayan çocuk şu anda bangır bangır salonumu inletiyordu. Masanın üzerindeki telefonumu açtım ve öfkemi dizginlemeye çalışarak, "Alo," dedim.

"Kurt'um. Özledin mi beni?"

"Çok."

Kestirip attığım bir cümleydi bu. Bunu bilmesine rağmen uzatmaya devam etti. *"Ben de özledim ben de. Resmin var şu an elimde. Sana koşmak isterim. Derman yok dizlerimde." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Ne oldu?" diye sordum. "Beni neden aradın? Hoş telefonumda cevapsız bir arama göremedim ama."*

Tahminen beş saniyelik sessizlikten sonra, "Görmemen normal," dedi telaştan bozma bir ses. "Arayamadım ki. Gudubet kadın 'Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor...'"

"Neden aradın?"

Saçmalıklarını daha fazla çekmek istemiyordum. En az Ayşin kadar ona da sinirliydim. Bana ulaşamadıysan, bekle. Birazdan tekrar ara. Ne bu Yer Fıstığı sevdası?

"İlk işini ayarladım bro." Tam ben, ne işi diye düşünürken, "Anneme acil demiştim. Hızır acilliği tutmuş. Yarın ilk kafilene İstanbul turu attırmaya hazır mısın?" diye devam etti. Tabii ya, rehberlik.

"Yarın mı?"

"Yep ve ertesi iki gün de bonusu."

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Üç gün mü?" diye sordum sitemle. "Üç gün ne yapacağım lan ben Allah'ın gavurlarıyla!"

"İstanbul'u gezdireceksin işte. Karşılığında da 3.000 TL alacaksın. Daha ne istiyorsun?"

Tam ağzıma gelen küfürleri sıralayacaktım ki paraya

ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırladım. Bu sefer de paraya ihtiyacım olduğu için sövmeye başladım. Daha sonra buna sebep olan kişiye...

"Yavaş lan. Yıllık boşalımını mı yapıyorsun? Sakin."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Kaçta, nereden alacağım bu herifleri?"

"Havaalanından alacaksın. Öğlen saat birde uçakları inecek rötar falan olmazsa. Sen yine de bir saat önceden havaalanında olmaya çalış."

"Tamam."

"Bana gezi programını, neler yapman gerektiğini mail atacaklar. Ben de sana postalayacağım. Oldu da bitti maşallah."

"Tamam."

"Zaten bir sorun olduğunda acil durum telefonu falan olacak. Ararsınız." Tek kaşım sorgular bir şekilde havaya kalkarken, "-sınız?" diye vurguladım. Boğazını temizleyen Sarı, "Sen ve Ayşin yani," dedi. Kaşlarım olağanca hızıyla çatıldı.

"Ayşin ne alaka lan?"

"Turistlerle dumanla mı haberleşeceksin oğlum? Kızılderili olsalar bir nebze olabilir ama adamlar Norveçli."

Haklıydı. Haklı olmasından nefret ediyordum çünkü bana söyleyecek söz bırakmıyordu. Yabancı dilin yokken bu işlere neden kalkışırsın ki Uraz. Ah! "Sen ne işe yararsın zaten."

"Ayıp lan. Bu işi kim buldu?"

Yine haklıydı. Kahretsin. "Tamam. Ben bakarım başımın çaresine."

"Kurt, onlar Tarzancadan anlamaz..." derken telefonu yüzüne kapattım. Elimin tersiyle telefonu koltuğa fırlattım. O sırada salona giren Ayşin duraksadı. Göz ucuyla baktığımda kaşlarının çatılmakla çatılmamak ara-

sında kaldığını gördüm. Hiç ona açıklama yapamazdım. Televizyonla ilgilenmeye başladım ama izlediğim program sikimde bile değildi. Tek düşündüğüm üç günümün nasıl geçeceğiydi. Alacağım para, bir dövüşten kazandığımın yarısı bile değildi. Hoş, şu an on liraya bile muhtaç bir haldeydim. Başka zaman olsa zaten böyle bir işi sikseler kabul etmezdim.

"İyi misin?"

Cevap vermedim. Yavaşça yürüyüp yanıma oturdu. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Cevap bekliyordu. Neden bekliyordu ki? Ne dememi istiyordu? Yeterince açık değil miydi iyi olmadığım?

"Kötü haber mi?"

Belki şu aralar aldığım en iyi haberdi bu ama ne yapacağımla ilgili bir bok bildiğim yoktu. Bir grup insanı gezdirecektim. Nasıl gezdirecektim? Neyle gezdirecektim? Nereleri gezdirecektim? Ne yedirip ne içirecektim? Derin bir iç çektim. Sarı hepsinin detaylı bir şekilde anlatılacağını söylemişti. Mail gelene kadar bu soruları düşünmemek akıllıca olurdu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Aniden başımı Yer Fıstığı'na çevirdim. Sanırım bu hareketimi beklemiyordu. İrkildi ve hafifçe arkaya doğru kaydı. *Yapabileceğim bir şey var mı?* Ne düşündüğümü nereden biliyordun ki böyle bir şey sorabiliyorsun? Yapabileceğin bir şey var Yer Fıstığı ama ben sana güvenebilir miyim? İşte bundan emin değilim.

"Uraz. Neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyormuşum?" diye sorduğumda beni taklit etmeye çalışarak, "Böyle," dedi. Eğer öyle bakıyorsam korkması değil, katıla katıla gülmesi gerekiyordu ama ne demek istediğini anlamıştım. Demek ki hissettiğim her şeyi yüzüme yansıtıyordum. Ayşin'le çalışacaksak bu şe-

kilde olmazdı. Belki ortak dilimiz yoktu ama yabancılar aramızda bir terslik olduğunu anlardı. Huzursuz olurlardı. Belki şikâyet ederlerdi. O parayı kaybedemezdim.

"Niye sürekli arkamdan iş çeviriyormuşsun gibi hissediyorum."

Beklemediği bir yerden soru geldiğini o kadar güzel yansıtmıştı ki. "Ben arkandan iş çevirmiyorum." Nefes ala ala cümlesini tamamlaması ne kadar inandırıcıydı. Ukala bir şekilde gülümsedim. "İnandım."

"Gerçekten Uraz. Sana bunu düşündüren ne bilmiyorum ama ben arkandan iş çevirmiyorum."

Hırsla ona doğru döndüm. Bu hareketim onu tedirgin etmiş olacak ki biraz daha arkaya kaydı. "Bunu düşündüren ne biliyor musun?" Başını hayır anlamında hızlıca salladı. "Cankut'la eskiden beri tanışmanıza rağmen, benim yanıma taşındığından beri eskisinden yakın olmanız." Dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi aralanınca susmasını işaret ettim. "Cankut kim biliyor musun?" diye sorduğumda ne diyeceğini bilemedi. "Patron'un piyonlarından biri," dediğim an dudaklarımı birbirine bastırdım. Devamını, kendimi açık etmeden, sakin bir şekilde getirmem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. "Okulda yaptığım her şeyi Patron'a yetiştirmek için görevliydi. Bense bana yardım etmek için orada sanıyordum."

"Ne yardımı?" diye sorduğu an duraksadım. Ayşin daha önce bildiği bir şeyi anlatıyormuşum gibi bakıyordu. Fakat nefesini tutmuştu. "Arkadaşlık falan işte. Konumuz bu değil." Kestirip attığım cümle onu tatmin etmemiş gibi duruyordu.

"Arkamdan iş çevirmenin bedelini bildiği için tövbe etti."

Sesli bir şekilde yutkundu. "Ama bir kere güvenimi sarstı işte. Ne yaparsa yapsın, beni ne kadar düşünürse

düşünsün, ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmeyeceğim." Koltukta biraz öne doğru kaydım. Kaçacak yeri kalmayan Yer Fıstığı sadece geriye doğru yaslandı. "Ve sen, arkamdan iş çeviren bir adamla bu aralar fazla yakınsın."

Gözlerimin içine korkuyla bakıyordu. Nutku tutulmuş gibiydi. "Sana güvenebilir miyim Yer Fıstığı?" diye sordum. Çekimser bir edayla başını evet anlamında salladı. Sorumu daha yüksek sesle yineledim. Bu sefer daha kararlı bir şekilde başını salladı. Emin olup olmadığını sordum.

"Eminim."

Sustum. Sadece gözlerinin içine baktım. İçimdeki bir yer, ona güvenmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"O zaman sakın bana yalan söyleme. Çünkü öğrendiğim gün, geçmişini özlemeye başlarsın."

'Kalp deniz, dil kıyıdır. Denizde ne varsa kıyıya o vurur.'

Mevlana

İnsan inanırdı. Çünkü inanmak kolay yoldu. İstediği cevabı alma hissi çoğu zaman mutlu ederdi ama bazen öyle şeyler yaşanırdı ki güven sarsılırdı. İnanç kaybolurdu. Neyse ki Yer Fıstığı'yla aramızdaki durum bu raddeye ulaşmadan hallolmuştu. Yani dünkü konuşmadan sonra hallolmuş olmalıydı.

"Ayşin!"

Dış kapının eşiğinden yatak odasına doğru seslendim. "Geldim." Panduflarını sürüye sürüye koşan Yer Fıstığı çantasını kapatmaya çalışıyordu. "Kusura bakma ya. Çantamın fermuarı bozulmuştu da onunla uğraşıyordum." Çantasını portmantoya koyup üzerini giydi. Atkı ve beresini sıkı sıkıya bağladı. Eldivenlerini giyerken göz ucuyla bana baktı. "Bereni takar mısın?" Hafifçe tek kaşımı kaldırdım. "Ve tabii ki atkını da." İlk iş günümde ilkokul bebesi gibi görünecek değildim. Montumun yakaları yeterince kapalıydı. Bere ise sadece saçlarımı bozacaktı.

"İyi böyle."

"Saçmalama Uraz." Kendini giydirmeyi bırakıp bana aldığı bereyi eline aldı. "Tüm gün dışarıda olacağız ve dışarı çıkmadığın için bilmiyor olabilirsin ama hava çok soğuk." Onu bu işe dâhil etmekle daha baştan iyi etmediğimi hissediyordum. Ayşin elindeki bereye baktı. Daha sonra beni baştan aşağı süzdü. Arabadayken bereyi başıma geçirmek kolaydı. Ayaktayken bunun mümkün olmadığını tahmin etmiş olacak ki bereyi bana doğru uzattı. Önce bereye, daha sonra Ayşin'e baktım. Almam için diretti. Benim direnmemse sadece zaman kaybıydı. Bereyi hızla aldım ve ayna karşısında bir boka benzemeye çalışarak kafama taktım. Memnun bir ifadeyle beni izledi.

"Atkın yok mu?"

"Yok." Allah'a şükür. Düşünceli bir şekilde gözlerini boynumda dolaştırdı. "Neyse, montunu boğazına kadar çekersin artık." Bıkkın bir şekilde ona doğru döndüm. "Artık çıkabilir miyiz?"

Başını evet anlamında sallayarak çantasını omzuna astı. Kapıyı sertçe açtım ve önden geçmesi için çekildim. Ayşin'in ardından çıkıp kapıyı çektim. Asansöre doğru ilerlemeye başladım. "Kapıyı kilitlemeyecek misin?"

"Gerek yok. Yürü."

Koşarak bana yetişirken, "Nasıl gerek yok? Ya hırsız girerse?" diye telaşını açıkladı. Asansörü çağırdım. "Dua et de girmesin." Kapıların açılmasıyla içeri girdim. Elim otopark düğmesine gitti. O an aklıma Sarı'nın, arabada benzin kalmadığını söylemesi geldi. Cebimdeki son para, benim arabanın kalkışına yetmezdi. Demek ki o beklenen gün, bugündü.

Sıfıra bastım. Ayşin'in dikkatinden kaçmadı. "Araba dışarıda mı?" Başımı hayır anlamında salladım. "Otobüsle gideceğiz." Ona bakmasam da yaşadığı şoku hissedebiliyordum. "Toplu taşıma aracı mı kullanacaksın?"

Alaycı bir ifadeyle, "Hayır, sadece bineceğim," dedim. Yüzünü buruşturarak koluma hafifçe vurdu. "Çok iğrençti." Dudağımın kenarındaki kıvrım bir tık daha büyüdü. Küçük bir çan sesiyle kapılar açıldı. Karşımızda beliren birkaç komşuya başımla selam verdim ve yürümeye başladım.

Dış kapıdan çıktığım gibi, soğuk yüzüme bir tokat attı. Ürperdim. "Soğukmuş, değil mi?" Ben haklıydım benzeri sözlerini çekemeyeceğim için cevap vermedim. Ellerimi cebimin en derinine sokup yürümeye başladım. Soğuk havanın bacaklarıma dolandığını hissediyordum. Her adımım biraz daha zorlaşıyordu. Durağın camları rüzgâra karşı siper olunca biraz olsun ısındığımı hissettim. Yer Fıstığı dişlerini takırdatarak yanıma ilişti.

"Kar yağsa da hava yumuşasa."

Bana doğru sokuldu. Kolu koluma değecek kadar yakındı. Garip ama dokunduğu yer ısınıyor gibiydi. Olduğu yerde zıplamaya başladı. O hareket ettikçe ben sarsılıyordum ve lanet olsun ki yaydığı ısı yüzünden bundan uzaklaşmak istemiyordum. Ben bu hallere düşecek adam mıydım lan? Ah ulan Patron. Sırf şu bekleyişim için bile senin canını alabilirim. "Ah geliyor!" İlerideki trafik ışık-

larını işaret etti. "Nihayet," diye mırıldandım.

"Neyse ki çok beklemedik."

Bir tarafa doğru yürümeye başladı. Daha sonra durup peşinden gelip gelmediğime baktı. "Yürüsene." Otobüs buraya gelmeyecek miydi? Neden ileri yürüyecektim ki? Bana doğru geldi. "Hadisene. Otobüsü kaçıracağız."

"Bizi görmüyor mu?"

Gözlerini deviren Yer Fıstığı "Toplu taşıma kültürün olmadığı ne kadar belli," dedi ve koluma girip beni çekiştirmeye başladı. "Adam sende hareketlenme görmezse, basar gider."

"Saçma."

"Hayatın gerçeği."

Beni durağın önünde bir yere çekti. Otobüs bize yaklaşırken kolumdan çıktı. Sanki kolu bana ait bir uzuvmuş gibi eksiklik hissettim. Çantasını açıp cüzdanını çıkardı. "Akbilin var mı?" Yüzüm öyle bir hal almış olacak ki konuşmama gerek kalmadan, "Yok tabii," dedi. Olmaması normal değil miydi?

Otobüs ağzına kadar doluydu ve havalandırma çalışmıyordu. İçerisi fazla sıcak, havasız ve gürültülüydü. Ayşin ikimiz için akbilini okuturken arkasında bekledim. "Ortaya doğru gidelim." Şoför gaza bastı. İvmenin verdiği hızla sarsıldık ama bu kalabalıkta düşmek imkânsızdı. Yine de yukarıdaki demire tutundum. Yer Fıstığı'nı ise ensesinden yakaladım. Askıda kaldı. Ayaklarının sağlam bastığına emin olduğum an bıraktım.

Başını geriye doğru çevirip minnettar bir bakış yolladı. Daha sonra önüne dönüp ilerledi. İnsanları yarmaya çalışırken pek başarılı görünmüyordu. Belli bir alana kadar ilerledi ve pes edip kaldı. Etrafındaki hanzoları bertaraf etmek için yanına gittim. Yüzünü bana doğru döndü. Koruma içgüdüsüyle bir elimi sırtına yerleştirdim.

Montunun üzerinden bile kasıldığını hissediyordum.

"İyi misin?" diye sorduğumda başını hızlı bir şekilde evet der gibi salladı. Şoförün gaz frenleri arasında montuma tutundu. Elini çekecek gibi olduğunda, "Kalsın," dedim. Başını hafifçe kaldırıp bana baktı. Yanakları pembeden kırmızıya dönmüştü. En çok da burnu. Küçük bir çocuğa benziyordu. Dudağımın kenarına keyifli bir tebessüm yerleşti. Benimle beraber o da belli belirsiz gülümsedi. Fren mekanizmamı çalıştıran şey de bu gülümseme oldu. Kafamı dağıtmak için bakışlarımı dışarı çevirdim. Camların buğusundan nerede olduğumuzu anlamıyordum. Hastanenin uzaklığını düşünürsek yolumuz uzundu. Sıkıntıyla iç çekerken kulağıma bir şey değdi. İrkildim ve ne olduğuna baktım. Yer Fıstığı kulaklıkla donakaldı. Diğer ucu kendinde takılıydı.

"Daha tahammül edilen bir yolculuk olsun istemiştim."

Müzikten hoşlanmıyordum. Fakat içerideki uğultuyu bir nebze olsun bastırır umuduyla onu onaylarcasına başımı salladım. Gözleri yine içtenlikle parladı. Kulaklığı dikkatlice kulağıma yerleştirdi ve telefonunun ekranında bir şeylere dokundu. Birkaç saniye sonra kulağıma dolan melodi Ayşin'e bakmama neden oldu. Bakışımı hissettiğinden mi bilmiyorum, o da başını kaldırdı. Yüzü güneş gibi sıcak bir gülümsemeyle kaplıydı.

"Muhtemel aşk için, aştım bendimi.
Yolculuk nereye, dinlemeden kendimi.
Ah... Ah. Muhtemelen aşk."

Unutmamıştı. İlk kez biri, sadece benim için önemli olan bir şeyi unutmamıştı.

Tahliller, kontroller derken saatlerimizi hastanede harcamıştık ve bunun tek güzel yanı dikişlerimin alınmasıydı. Hareketlerimi kısıtlayan, ağrımı artıran o ipliklerden kurtulduktan sonra yeniden dünyaya gelmiş gibi hissettim kendimi.

"Uraz, bu taraftan."

Havaalanına gelmiş, saçma sapan bir sürü kontrolden geçmiştik. Şimdi ise dış hatlarda bir o yana bir bu yana koşturuyorduk. Norveç kafilesinin uçağı henüz inmemişti ama biz inatla acele ediyorduk. "Gezi otobüsü gelmiş mi?"

Yer Fıstığı bana bakarak konuşmaya çalışırken ayakları birbirine dolandı. Neyse ki düşmeden kendini toparlayabildi. "Yavaş." Uyarımı umursamadan, koşar adım gelen yolcu kısmına doğru ilerledi. "Gelmiş mi?"

"Az önce konuştum. Çıkışta bekliyor."

"Harika."

Nihayet bariyerlerin önünde duran Yer Fıstığı nefes nefeseydi. Bu kadar acele edecek ne vardı anlamıyordum. "İyi misin?" diye sorduğumda eli böğüründe, başını evet anlamında salladı. "Bir su olsa fena olmazdı ama." Çevreyi kolaçan ettim. İleride bir büfe gördüğümde "Bekle burada," deyip yürümeye başladım. Cebimi karıştırıp bozukluk ararken büfenin önüne geldim.

"İki su."

Büfedeki adam, "Soğuk mu?" diye sordu. "Hayır."

Arkadan aldığı iki küçük suyu bana uzattı. Bozuklukları denkleştirmeye çalışırken, "Ne kadar?" diye sordum.

"10 TL."

Avucumun içindeki paraları saymayı bırakıp adama

baktım. Dışarıda 50 kuruşa satılan plastik parçalarının içini hangi dağdan aldığı suyla doldurmuştu ki tanesini 5 liraya satıyordu? "Hayırdır kardeş? Sorun mu var?"

"Sence yok mu?"

Tek kaşını kaldırıp bana meydan okurcasına baktı. Bir şey daha söylesem dalacak gibiydi. Buna benim duruşum da neden olmuş olabilirdi. "Neymiş söyle de bilelim." Karşısındakinin kim olduğunun farkında bile değildi. Ateş olsa, sadece benim çemberime katkı olurdu ama şu anda kavga edemezdim.

Bozuk parayla dolu avucumu yumruk yapıp montumun cebine soktum. Paraları bıraktıktan sonra arka cebimden cüzdanımı çıkardım. Son kalan kâğıt paramı adama hırsla uzattım.

"Hayrını görürsün inşallah."

İmamı anlamıştı. Kendi kendine bir şeyler söylenerek parayı alıp üstünü uzattı. Bense küfürlerimi sıralayarak parayı cüzdanıma tıkıp cebime soktum. Suları aldığım gibi Yer Fıstığı'nın yanına döndüm. Yol boyunca da bu hayatın gelmişine geçmişine sövmeyi ihmal etmedim.

"Ne oldu?"

Dehşet dolu bir ifadeyle bana bakan Yer Fıstığı, geldiğim yöne bakmayı da ihmal etmedi. "Yok bir şey," deyip suyun tekini uzattım. "Emin misin?" diye sorarak suyu aldı. Kapağını açtığım suyu, cevap vermemek için kafama diktim. Sessizce beni izledi. İstediği cevabı almadan pes etmeyecekti. O yüzden iki nefes arasında, "Yok bir şey," dedim.

"Peki. Sen öyle diyorsan."

Gözü yine arkamdaki noktaya kaydı. Ben söylemiyorsam nedenini bulmak istiyor gibiydi. Konuyu değiştirmek için, "Ne zaman gelecek bunlar?" diye söylendim. Sanki neden buraya geldiğimizi unutmuş da yeni hatır-

lamış gibi etrafına bakındı.

"Sahi bizi nasıl tanıyacaklar?"

Bilmiyorum, der gibi omzumu silktim. Yer Fıstığı etrafa bakınmaya devam etti ve tıpkı benim gibi, "Bekle burada," deyip bir yöne doğru yürümeye başladı. Onu göz hapsime alıp nereye gittiğine baktım. Kısa bir süre sonra gözden kayboldu. Refleks olarak adımlarım gittiği yöne doğru hareket etti. Fakat telefonum çalmaya başladığı an devamı gelmedi. Telefonumu çıkarıp arayan kişiye baktım. Gördüğüm isim karşısında minnettar mı olmalıydım yoksa bela mı okumalıydım emin olamadım.

"Efendim?"

"Kurt, hastaneden sonra aramadın."

"Arayacak mıydım?" diye sorduğumda teessüf eden bir sesle, "Aşk olsun. Geleyim dedim istemedin. Haber vermeyi unutma demedim mi?" dedi. Otobüsten inişimiz öyle olaylı, hastanedeki bekleyiş öyle sıkıcıydı ki aklımda kalmamıştı.

"Dikişlerimi aldırdım."

"Oh oh iyi. Daha rahat hareket edersin artık. Doktor kontrolde ne dedi?"

"Değerlerimde çok bir değişme yok. Yine de beni daha iyi görmüş. Her zamanki şeyleri sıraladı."

Pis pis güldüğünü hissettim. "Ayşin ilaç gibi geldi demek ki." Söylemek istediği umarım benim anladığım şey değildi. "Sarı." Uyarıcı tonumu anında anlayan çocuk "Neyse, havaalanında mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"Uçakları kaçta inecekmiş?"

"Yarım saat rötarlı kalkmış. Bekliyoruz," derken yanımdaki eksiği hatırladım. Gözlerim otomatikman Ayşin'i kaybettiğim en son noktada dolaştı. Elinde büyük bir beyaz kartonla yürüyen Yer Fıstığı kaşlarımın çatıl-

masına neden oldu. "Maile baktın değil mi?" Ayşin'i izlerken, "Hı hı," diye cevap verdim. "Sonra konuşalım Sarı." Bir şeyler söylerken yüzüne kapattım. Telefonu cebime sıkıştırırken, "O ne?" diye sordum, yanıma gelen Yer Fıstığı'na.

"Karton."

Gözlerimi kısarak, "Şaka yapıyorsun," dedim. "Evet yapıyorum." Dehşetle gözleri büyürken, "Aman Allah'ım. Hem de aynı sen gibi yapıyorum. Korkunç," dedi ve anında ifadesini değiştirip gülmeye başladı.

Resmen bacak kadar boyuna bakmadan benimle dalga geçiyordu. Tek kaşım seğirirken dilimle köpek dişimi baskıladım. Ayşin yere oturmak için eğilince, düşüyor sanıp kolunu yakaladım.

"İyi misin?"

"İyiyim." Şaşkın görünüyordu. Önce koluna, daha sonra bana baktı. "Asıl sen iyi misin?" Yanlış alarm olduğunu anlayınca kolunu serbest bıraktım. "Düşüyorsun zannettim." Sıcacık, minnet dolu bir bakış atıp önüne döndü. "Sadece kartona yazı yazacağım." Dizlerinin üzerine oturdu. Kartonu önüne dikkatlice yerleştirdi. Çantasını önüne alıp içini karıştırdı ve kısa bir uğraştan sonra bir kalem çıkardı.

"Kafilenin başındaki kişi kimdi?"

Başını yukarı doğru çevirip bana baktı. Allah'ın gâvurunun ismini nereden aklımda tutacaktım ki? "Hah. Thomas Blue." Kaşlarım çatıldı. Sadece bir kere gördüğü, sayfalarca olan mailin içindeki bir ismi, bu kadar kolay mı hatırlamıştı? Kartona büyük harflerle "Mr. Blue," yazdı ve harfleri koyulaştırdı. Altına da geldikleri adanın ismini: Svalbard.

"İşte oldu."

Kalemi çantasına attı. Kartonu eline alıp ayağa kalktı

ve benim elime tutuşturdu. "Şöyle aç biraz, yukarıda tut Uraz." Beni yönlendirdikten sonra birkaç metre geriye gitti. Başımı eğip kartonu inceledim. "Tamam, okunuyor," diyerek yanıma döndü. "Artık bizi tanırlar."

Zekâsına hayran kaldığım Yer Fıstığı suyunu içmeye başladı. O sırada gelen yolcuların kapısı açıldı.

İçeriden tek tük insanlar çıkmaya başladı. Ayşin telaşla bana döndü. Suyu genzine kaçırmış olacak ki öksürmeye başladı. Bir yandan da gelen insanları işaret ederek bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Öksürükleri konuşmasına engel olunca kartonlu iki elimi tutup olabildiğince açtı ve kendi boyunu geçecek kadar yukarı kaldırdı. Gelenler bizim kafileden olabilir miydi? Norveçliler neye benziyorlardı acaba?

Ayşin

Kapıdan çıkan insanların gözüne sokmak istercesine kartonu havaya kaldırttım. Boyumun yetmediği yerde parmak uçlarımda bekledim. Askıda kalmıştım ve ameliyat yerim gerilmiş gibi hissediyordum.

"Ben hallederim."

Uraz, ellerimi kendi ellerinin üzerinden tek hamlede savurdu. Ayaklarım yere bastı ama sanki yüreğim onun altında ezildi. Mantığım beni düşündüğünü söylüyordu ama kalbim... Ah o kalbim.

"Şunlar mı?"

Üzerimdeki matem havasından sıyrıldım. Uraz'ın gösterdiği yere bakmak için arkamı döndüm. Uzun boylu, yaşına göre gayet fit görünen, kirli sakallarına ve siyah saçlarının şakak kısımlarına aklar düşmüş, kırklı yaşların başında gibi duran adam ve arkasındaki küçük kalabalık bize doğru geliyordu. Adamın yüzündeki gülümseme donuktu. Sanki şu anki tanışmanın gerekliliği yüzünden dudaklarının kenarına yerleşmişti. Belki de soğuk memleketin soğuk insanlarının gülümsemesi de soğuktu.

"Hello there. I am Thomas Blue."*

Adam elini Uraz'a uzattı. Omzumun üzerinden görevi bitmiş olan kartonu katlamakla uğraşan Uraz'a baktım. Rahatsızca boğazımı temizleyip adamın eline dikkat çek-

* Merhaba. Ben Thomas Blue.

meye çalıştım. Bana, adamın eline ve daha sonra adamın yüzüne bakan Uraz, tokalaşmak için elini uzattı. "Uraz Kurt." Adam memnun bir şekilde başını salladıktan sonra teması kesti ve bana döndü.

"My name is Ayşin Şendoğan. Nice to meet you."* Uzattığı eliyle tokalaşacağımızı sandım ama o elimin üzerine nazik bir öpücük kondurdu. "Nice to meet you, too."** Gözlerini bana dikmiş olması utanmama neden oldu. Kibar bir şekilde gülümsedim. Kulağıma dolan nefes, rahatsızlık içeriyordu ve bu hoşuma gitmişti. Elimi tam bir centilmen edasıyla bıraktı. Arkasındaki kalabalıktan huriden bozma, Victoria's Secret'tan olma bir kızı yanına çekti. Kız spor ayakkabıyla bile fazla uzundu. Siyah, beline kadar tek bir kırığı olmayan dümdüz saçları, kaymak gibi bir teni, koyu mavi gözleri, burnunun üzerinde onu hem sevimli hem de seksi yapan çilleri, anime karakterlerine benzeyen kalın dudakları vardı. Vücudu altın oranla yaratılmış gibiydi. Gözlerim ister istemez portakal büyüklüğündeki göğüsleri ve *squat* mucizesi gibi duran poposu arasında gidip geliyordu. Beli iki elimi rahatça birleştirebileceğim kadar inceydi. Çok güzeldi. Bir heykel gibi kusursuzdu.

"She is my daughter, Thea."***

Tepkisiz ve donuk duran kızın gözleri fıldır fıldır Uraz'ın üzerinde dolaşıyordu. Acaba Uraz da ona aynı şekilde bakıyor muydu? Peki, ben bu manzarayı kaldırabilecek kadar yürekli miydim?

"Hi Thea. You're so beautiful."****

Bakışlarını Uraz'dan uzaklaştırabilmek için attığım adım işe yaramıştı. Kız, babasının kopyası gibi duran bir

---

* İsmim Ayşin Şendoğan. Tanıştığımıza memnun oldum.

** Ben de memnun oldum.

*** Bu benim kızım Thea.

**** Selam Thea. Çok güzelsin.

gülüşle teşekkür etti. Samimi olmaya çalışarak gülümsedim. Göz ucuyla Uraz'a baktım. Kalabalığın üzerinde dolaşan boş bakışlarının ardında hiçbir şey bilmeyen bir Kurt vardı. Ona açıklama yapma gereği hissederek, "Thea, Thomas'ın kızı," diyordum ki Uraz, "Biliyorum," diyerek sözümü kesti. Hafifçe kaşlarım çatılırken, "İngilizce bilmediğini sanıyordum," dedim. Nihayet bakışlarını bana çevirdi ama ifadesi pek de boş değildi.

"Ama vücut dilini biliyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Birkaç saniye gözlerinin içine sessizce baktım. Daha sonra aramızda ne geçtiğini anlamaya çalışan adama döndüm. Uraz'ın İngilizcesinin yeterli olmadığını, bu nedenle konuşmaları tercüme etmem gerektiğini anlattım. Adam rahatlamış bir edayla arkasındaki kalabalığı tanıtmaya devam etti ama ben sadece dinledim. Uraz'ın kafiledeki insanları tek tek tanımak istediğini hiç sanmıyordum. Bense onları tanımak için can atıyordum. Sanki kalabalık bir aileyi ülkemizde misafir edecekmişiz gibi hissettim. Birbirleriyle o kadar samimiydiler ki.

"And this is Tobias Mendelle."*

Sona kalan çocuk bir adım öne çıktı. Dik duruşu boyunu daha uzun gösteriyordu. En az Uraz kadar yapılıydı. Saçlarını atkuyruğu yapmış, uzun sakallarını küçük küçük örmüştü. Gözlerine kalem çekmiş, bakışlarını fazlasıyla keskinleştirmişti. Baştan aşağı siyah giyinişinin arasında parlayan tek şey, kaşında yan yana duran üç piercingdi. Kulağındaki tünel gözden kaçmayacak kadar büyüktü.

"He is an orphan."**

Bakışlarım otomatikman Uraz'a kaydı. Çocuğun ye-

---

* Bu da Tobias Mendelle.

** Kendisi yetimdir.

tim olduğunu da vücut dilinden anlayabilmiş miydi? Thomas çocukla ilgili detayları verirken gözlerimi Uraz ve Tobias arasında dolaştırdım. Norveçli çocuğu bilmesem de Uraz'ı iyi tanıyordum. Birine bu kadar uzun süre baktıysa, ortada mutlaka bir terslik var demekti.

"Ne anlatıyor?"

Neredeyse yirmi dakika boyunca ilerleyen konuşmada ilk kez bir şeyi merak etmişti ve bunun nedeni o çocuktu. "Tobias ailesini dört sene önce kaybetmiş. Yani anlayacağın senin gibi yetim..." Bakışları sert bir şekilde bana dönünce konuşmayı devam ettiremedim. "O iti benimle kıyaslama." İt mi? Hangi ara bunu anladı acaba? "Allah'ın unuttuğu piç." Gözlerim fal taşı gibi açılırken onu uyardım. Bu sefer içinden söylenmeye devam etti. "Merak etme. Seninle kıyaslayamam. Çünkü ona ailesinden çok büyük bir miras kalmış ve senin geçimini sağlaman için para kazanmaya ihtiyacın var." Söylemek istediğimi anladığını bildiğim için konuyu uzatmadım. Tekrar kalabalığa dönerek gülümsedim.

"Welcome to Turkey. We'll be taking care of you during your visit."*

Kafileye onlarla ilgilenecek kişilerin bizler olduğunu ve üç günlük programımızın özetini geçtikten sonra bizi takip etmelerini istedim. Biz önde onlar arkada havaalanından çıktık. Dışarıda bizi bekleyen otobüse sırayla bindik. Uraz muavin koltuğuna oturdu. Bense şoförün arkasındaki koltuğa yerleştim. Uraz'ın arkasındaki koltukta, Thomas ve kızı oturuyordu. Tobias en arka koltukları tercih etmişti. Uraz başını geriye çevirip aracın içini kontrol etti. Herkesin yerli yerinde olduğunu görünce şoföre döndü.

---

* Türkiye'ye hoş geldiniz. Ziyaretiniz boyunca sizinle biz ilgileneceğiz.

"İlyas Abi. Önce şunları otellerine yerleştirelim."

Beyza Abla işini her zaman layıkıyla yapan bir kadındı. Ülkemizi en iyi şekilde temsil ediyordu. Bu nedenle dünya üzerinde nam salmış, yurt dışından gelen turistlerin bir numaralı gözdesi olmuştu. Bu sefer de hiçbir masraftan kaçmamış, misafirleri için İstanbul'un en pahalı otellerinden birini ayırtmıştı. Hazırladığı programa uyduğumuz takdirde İstanbul gibi bir metropolü üç güne sığdırabiliyorduk. Onu mahcup etme düşüncesi üzerimde gereksiz bir baskı yaratsa da şu ana kadar iyi gittiğimizi düşünüyordum.

Herkesi odalarına yerleştirmiş, biraz dinlenmeleri için izin vermiştik. Bu arada ben de fırsattan istifade programı tekrar gözden geçirmiştim. Uraz ise, Sultanahmet'te gideceğimiz köfteciyle konuşmuş, daha sonra da karşımdaki koltuğa kendini un çuvalı gibi bırakmıştı. Solgun görünüyordu.

"Yoruldun mu?"

Uraz tek gözünü avucunun içiyle ovuşturduktan sonra bana baktı. "Sıkıntı yok. Sen iyi misin?" Başımı iyi olduğumu belli edercesine salladım. Bakışlarıyla elimdeki telefonu işaret etti. "Yemekten sonra ne yapacağız?" Tekrar bakışlarımı telefona çevirdim ve Beyza Abla'nın yazdığı şeyleri tek tek okudum.

"Saat 17.00'da boğaz turumuz var. O süreye kadar Ayasofya, Topkapı Sarayı ve Sultanahmet Camii'ni gezdirmemiz gerekiyor. Boğaz turu da bir saat sürüyormuş, daha sonra onları akşam yemeği yemeleri ve dinlenmeleri için otele bırakacağız."

"Sultanahmet'teyiz yani bugün."

Başımı onaylarcasına salladım. "Yarın da Taksim'den başlayıp İstiklal Caddesi, Tünel, Galata Kulesi, Karaköy, Eminönü hattını izleyip Kapalı Çarşı, Mısır Çarşısı, Yerebatan Sarnıcı'nı falan gezdireceğiz. Sabah otelde kahvaltı edeceklermiş, öğlen balık ekmek yedirecekmişiz, akşam yine otelde takılacaklarmış."

"Bunlar İstanbul'un gece hayatını hiç mi görmeyecekler?"

Tek kaşım havaya kalkarken gözlerimi Uraz'a diktim. Uraz, *Ne var? Haksız mıyım?* der gibi başını salladı. Haklıydı ama büyük ihtimalle Beyza Abla, programı bizim yaşımıza göre revize etmişti. "Programda gece hayatı yok. Üzgünüm."

Verdiğim cevap Uraz'ı tatmin etmemiş olacak ki, "Yarın balık yedireceğiz demiştin değil mi?" diye sordu. Kafasının içinden neler geçtiğini merak ediyordum. Uraz kendi kendine düşünüyordu. İşaret parmağı dudaklarında dolaşırken hafifçe gülümsedi. Nedense bu bıyık altı gülüş pek hayra alamet gelmiyordu.

Tam aklından ne geçtiğini soracaktım ki görüş alanıma Thomas ve kızı girdi. Kolumdaki saati kontrol ettim. Onlara verdiğimiz sürenin bittiğini fark etmemiştim. Onlar bize doğru gelirken ayağa kalktım. Allah'ım! Kız sanki yürümüyor, süzülüyordu. Benim kız halimle bu kadar dibim düşüyorsa, erkeklerin neler hayal ettiğini tahmin etmek bile istemiyordum. Uraz'a doğru kaçamak bir bakış attım. Ne zamandır onlara bakıyordu? Yüz ifadesinden hiçbir şey anlamasam da bir şey netti. Kıza, Tobias'a baktığı gibi bakmıyordu ve bu benim yüreğimde her an filizlenmeye hazır kıskançlık tohumlarına hiç iyi gelmiyordu.

"I hope we didn't keep you waiting too long."*

Adama cevap vermeden önce birkaç adım attım. Uraz'ın kızla olan görüş alanını kapadıktan sonra gülümsedim. "No. You're on time."** Thomas diğerlerini toplamamız gerektiğini söyledi. Kızına oturmasını, bana da kendisine eşlik etmemi rica etti. Aklımda beliren ilk düşünce, Uraz ve Thea'nın baş başa kalmasıydı.

İçimi rahatlatan tek şeyse, birbiriyle iletişim kuramayacak olmalarıydı ama ya vücut diliyle anlaşırlarsa? "Aysin."

İsmim farklı bir telaffuzla kulağıma çalınınca, Thomas'a baktım. "Are you coming?"*** Başımı evet anlamında sallayarak, "Yeah," dedim ve adamın peşinden ilerlemeye başladım. Thomas resepsiyondaki adama bir şeyler anlatmaya başladı. Fırsattan istifade Uraz ve afet-i devranı kontrol ettim. Uraz'ın ne yaptığını göremesem de kızdan tarafa bakmıyor olması içimi rahatlattı. Thea ise telefonuyla oynuyordu ve saçları yüzünden odak noktası Uraz mı yoksa telefon mu çözemiyordum. Keşke ben de vücut dilinden bir nebze de olsa anlasaydım.

"Aysin."

Yakında ismimi bu tonda duymaya alışacak gibiydim. Thomas, beş dakika içinde herkesin lobide olacağını söyledi. Ben de izin isteyerek eşyalarımı toplama bahanesiyle yanından ayrıldım. Ben gidene kadar Uraz ayaklandı ve telefonuna bakarak dışarıya doğru yürüdü. Thea'nın bakışları onu takip etti. O an saçlarının gürlüğü dikkatimi çekti. Bence saçları biraz yolunsa daha güzel dururdu.

Yanına gitmemle bakışlarını tekrar telefona çevirdi. Kızın önünden geçerken göz ucuyla telefonuna baktım.

---

* Umarım sizi fazla bekletmemişizdir.

** Hayır, vaktinde geldiniz.

*** Geliyor musun?

Biriyle mesajlaşıyor gibiydi. Kalp emojilerini fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Belli ki erkek arkadaşı vardı. Koltuğun diğer ucuna oturdum. Rahatsızca kıpırdandı. Sanki duruşunu değiştirmiş gibi geldi bana. Bir şeyler gizlediği hissine kapıldım. Belki de sadece yakın arkadaşıyla konuşuyordu. O kalpler... *Uraz*

Kıskançlık tohumları hızla ruhumu sarmaya başladı. Kızı resmen göz hapsine almış, en ufak bir mimiğinden bile anlam çıkarmaya çalışır olmuştum. Mesajlarında Uraz'la ilgili bir şey yazıp yazmadığını öğrenemezsem ölecekmişim gibi hissediyordum. Bunu nasıl öğrenecektim ki?

"Is there a problem?"*

Kızın telefonuna o kadar odaklanmıştım ki bana baktığını bile fark etmemiştim. Yakalanmanın verdiği panikle sadece "No," diyebildim. *Evet sorun var, Uraz'la ilgili mi konuşuyorsun?* diyecek halim yoktu. Kız tek kaşını kaldırıp beni süzdü. O güzellikle buzlar kraliçesi olması sanırım onun lanetiydi. "Are you sure?"** diye sorduğunda emin olduğumu belli edercesine başımı salladım.

"Yer Fıstığı."

Bakışları anında, bize doğru gelen Uraz'a kaydı. O dudağının kenarına yapışan gülümseme miydi? *Bana dedi bana. Onun Yer Fıstığı benim!* "Efendim?" Ses tonum Thea'nın dikkatini çekmiş olacak ki kırıntı şeklindeki gülümsemesini silip süpürdü ve tekrar bakışlarını telefonuna kaydırdı. Gözlerimi kısarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Otobüs geldi. Toparlansak mı artık?"

Başımı onaylarcasına sallarken, "Beş dakika içinde lobide olacaklar," dedim. "Neyin var senin?" diye sorup ellerini oturduğumuz koltuğun omuz kısımlarına yerleş-

---

* Bir sorun mu var?

** Emin misin?

tirdi. Montunun altından bile kasları fark ediliyordu. Bu Thea'nın da dikkatinden kaçmamıştı ama ne yazık ki ona baktığım için bu manzaranın tadını çıkaramadı.

"Yok bir şey."

"Emin misin?" diye sorduğunda kısık gözlerim Uraz'a çevrildi. Bir dakika içinde iki kere aynı sorulara maruz kalmak sinir bozucuydu. "Eminim." Tek kaşını havaya kaldırdı. İnanmamıştı. İnanıp inanmaması da umurumda değildi. "İyi," diyerek duruşunu dikleştirdi.

"Ben İlyas Abi'nin yanına gidiyorum. Toparlanınca ararsın."

Uraz

"Ya ben İstanbul'u alırım, ya da İstanbul beni."
Fatih Sultan Mehmet

İstanbul'da doğmuş, büyümüş ama İstanbul'da yaşamamıştım. Bunu anlamam için birkaç saat tur rehberliği yapmam yetti de arttı. Tüm yolları, ara kaçışları, trafiksiz yaşamı biliyordum ama tarihi mekânlara ilk kez ayak basıyordum. Ayasofya'nın kubbesinin havada asılı gibi durduğunu, Topkapı Sarayı'na hem karadan hem denizden ulaşım olduğunu, Sultanahmet Camii'nin altı tane minaresinin bir ilk olduğunu bilmiyordum. Ayşin gezdiğimiz yerlerin tarihçesini anlatırken belki de ilk kez İngilizce bilmemenin eksikliğini hissettim. Boş gelmiş, boş gidiyordum bu dünyada...

Otobüsün durmasıyla nereye geldiğimize baktım. Boğaz turu yapacak olmamız tamamen aklımdan çıkmıştı. Ayaklarıma inen kara sular, umarım deniz sayesinde boşalır ve beni rahatlatırdı.

"Uraz, ben sizi bir saat sonra buradan alırım."

"Eyvallah İlyas Abi."

Ayşin İngilizce bir şeyler anlatmaya başladı. Tekneyi kontrol etmek için otobüsün kapılarının açılmasıyla

kendimi dışarı attım. Soğuk rüzgârlar, deniz etkisiyle sersemletici bir hal almıştı. Sanki gözle göremediğim bir rakibe karşı direniyordum. Montumun yakasını boğazıma kadar çektim. Cebime tıkıştırdığım bereyi başıma geçirdikten sonra ellerimi boşalan yerlere soktum. Otobüsteki turistler yavaş yavaş inmeye başlayınca gözlerimi iskeleye çevirdim. İskeleye yanaşmış tek bir tekne duruyordu. Üzerinde yazan ismi okumaya çalıştım: Manolya. Telefonu elime alıp, konuştuğum kaptanın attığı mesajı açtım.

Gönderen: 0532 467 78 ...
Saat 17.00'da Manolya'mla Eminönü iskelesinde olacağım.
İsmail Kaptan.

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. Teknesine karısı gibi muamele eden kaptanlar, karılarına nasıl davranıyorlardı acaba? Bacağıma dolanan soğuğa aldırış etmeden yürümeye başladım. Teknenin ıssızlığı dikkatimden kaçmadı. Yoksa kaptan, Manolya'sını yalnız mı bırakmıştı? *Tövbe yarabbi, ne saçmalıyorum ben?*

"Selamın Aleyküm!"

Tekneye doğru seslendim. Güverteye çıkan kimse olmayınca tekneye atladım. "Kimse var mı?" İçeride en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Tek hareket teknenin dalgalarla dansıydı ve lanet olasıca sallantı yüzünden doğru düzgün yürümek zordu.

"Hey!"

"Hop!" diyerek bir adam kameradan çıktı. Kırklı yaşlarının başındaki adamın düzgün giyimi dikkatimi çekti. Kafamdaki kaptan tanımına uymayan adam, baştan aşağı beni süzdü. "Buyur delikanlı." Telefonda konuştuğum

Uraz

"Ya ben İstanbul'u alırım, ya da İstanbul beni."
Fatih Sultan Mehmet

İstanbul'da doğmuş, büyümüş ama İstanbul'da yaşamamıştım. Bunu anlamam için birkaç saat tur rehberliği yapmam yetti de arttı. Tüm yolları, ara kaçışları, trafiksiz yaşamı biliyordum ama tarihi mekânlara ilk kez ayak basıyordum. Ayasofya'nın kubbesinin havada asılı gibi durduğunu, Topkapı Sarayı'na hem karadan hem denizden ulaşım olduğunu, Sultanahmet Camii'nin altı tane minaresinin bir ilk olduğunu bilmiyordum. Ayşin gezdiğimiz yerlerin tarihçesini anlatırken belki de ilk kez İngilizce bilmemenin eksikliğini hissettim. Boş gelmiş, boş gidiyordum bu dünyada...

Otobüsün durmasıyla nereye geldiğimize baktım. Boğaz turu yapacak olmamız tamamen aklımdan çıkmıştı. Ayaklarıma inen kara sular, umarım deniz sayesinde boşalır ve beni rahatlatırdı.

"Uraz, ben sizi bir saat sonra buradan alırım."

"Eyvallah İlyas Abi."

Ayşin İngilizce bir şeyler anlatmaya başladı. Tekneyi kontrol etmek için otobüsün kapılarının açılmasıyla

kendimi dışarı attım. Soğuk rüzgârlar, deniz etkisiyle sersemletici bir hal almıştı. Sanki gözle göremediğim bir rakibe karşı direniyordum. Montumun yakasını boğazıma kadar çektim. Cebime tıkıştırdığım bereyi başıma geçirdikten sonra ellerimi boşalan yerlere soktum. Otobüsteki turistler yavaş yavaş inmeye başlayınca gözlerimi iskeleye çevirdim. İskeleye yanaşmış tek bir tekne duruyordu. Üzerinde yazan ismi okumaya çalıştım: Manolya. Telefonu elime alıp, konuştuğum kaptanın attığı mesajı açtım.

Gönderen: 0532 467 78 ...
Saat 17.00'da Manolya'mla Eminönü iskelesinde olacağım.
İsmail Kaptan.

Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. Teknesine karısı gibi muamele eden kaptanlar, karılarına nasıl davranıyorlardı acaba? Bacağıma dolanan soğuğa aldırış etmeden yürümeye başladım. Teknenin ıssızlığı dikkatimden kaçmadı. Yoksa kaptan, Manolya'sını yalnız mı bırakmıştı? *Tövbe yarabbi, ne saçmalıyorum ben?*

"Selamın Aleyküm!"

Tekneye doğru seslendim. Güverteye çıkan kimse olmayınca tekneye atladım. "Kimse var mı?" İçeride en ufak bir yaşam belirtisi yoktu. Tek hareket teknenin dalgalarla dansıydı ve lanet olasıca sallantı yüzünden doğru düzgün yürümek zordu.

"Hey!"

"Hop!" diyerek bir adam kameradan çıktı. Kırklı yaşlarının başındaki adamın düzgün giyimi dikkatimi çekti. Kafamdaki kaptan tanımına uymayan adam, baştan aşağı beni süzdü. "Buyur delikanlı." Telefonda konuştuğum

adamın o olup olmadığını anlamak için, "İsmail Kaptan?" diye seslendim. Adam sorgular bir şekilde kaşlarını çattı.

"Benim. Sen kimsin?"

Aramızda oluşan gerilimin nedenini anlamasam da, "Uraz," diye cevap verdim. "Telefonda konuşmuştuk." Adam ismimi duyar duymaz, sanki kırk yıldır tanıdığı biriyle karşılaşmış gibi gülümsedi. "Ooo, evlat. Telefonda sesin daha kalın çıkıyordu. Açıkçası karşıma böyle bıçkın bir delikanlının geleceğini düşünmemiştim. Son yarım saattir gelen tinercilerden biri sandım seni." Bu sözler üzerine sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Adam resmen ayaküstü bana tinerci sıfatını yakıştırmıştı. Pardon, genç ve tinerci.

"Eyvallah."

Kaptan kırdığı potu fark etmiş olacak ki, "Yanlış anlama delikanlı," dedi. "Yüzündeki yara bereler ve renk değişimleri kafamı karıştırdı. Yoksa giyinişin..."

"Sadece ölümden döndüm. Tinerle falan işim olmaz."

Adam mahcup bir ifadeyle geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra arkamdaki kalabalığı kontrol etti.

"Hava biraz soğuk. Umarım misafirleriniz turdan keyif alırlar." Onunla beraber ben de arkamı döndüm. İlk düşündüğüm şeyse Yer Fıstığı'nın üşüyüp üşümeyeceğiydi. "İçeride zaten kalorifer yanıyor. Dışarıda oturursanız elektrik sobalarını yakarsınız."

Kafile tekneye doğru yürümeye başlayınca, "Ben motorları çalıştırayım," diyen adam yanımdan ayrıldı. Ben de teknenin ucuna doğru ilerledim. Motorlardan güçlü bir kükreme duyuldu. Ayşin, Thomas denen adama bir şeyler anlatarak yürüyordu. İngilizceyi ana dili gibi konuştuğuna şahit olmak gurur vericiydi. Öte yandan kendimin bir bok bilmediğini düşünürsek, eziklik duy-

mamak da elde değildi. Bir adım arkalarındaki kızınsa gözleri saatlerdir olduğu gibi üzerimdeydi. Dikkatimi çeken, göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırmayacak kadar cesaretli oluşuydu. Burnundan kıl aldırmayacak gibi bir imaj çizmeye çalışsa da bakışları içindeki çelişkiyi fazlasıyla belli ediyordu. Ne şiş yansın ne kebap. Sanırım kadınların en büyük özelliği buydu.

Gözlerimle herkesin tam olup olmadığını kontrol ettim. O sırada en arkada, kalabalıktan bir metre uzak yürüyen zibidi görüş alanıma girdi. Yumruklarım montumun ceplerini zorlamaya başladı. Tüm tur boyunca gözlerini Yer Fıstığı'nın üzerinden ayırmamıştı. Hiçbir şey konuşmasa da dikkatle dinliyor, izliyordu. Yaydığı lanet olasıca elektrik, bu çocuğa karşı temkinli olmam gerektiğini söylüyordu. Özellikle de Yer Fıstığı konusunda...

"Uraz."

Düşüncelere o kadar çok dalmıştım ki Ayşin'in yanıma geldiğini görmemiştim. Endişesi gözlerinden okunuyordu. "Bir terslik mi var?" Konuyu değiştirmek için, "Açık alanda mı oturacaklar, kapalı alanda mı?" diye sordum. Ayşin arkasını dönüp kızını tekneye bindiren Thomas'a bir şeyler söyledi. Adam önce kızına, daha sonra da arkadakilere bir şeyler sordu. Kulaktan kulağa oyunundaymışız gibi hissetmeme neden oluyorlardı. Aldığı cevaplar karşısında Yer Fıstığı'na bir şeyler söyledi. Gülümsemeye çalışarak karşılık veren Ayşin, en sonunda bana döndü ama gülümsemesinden eser kalmamıştı.

"Açık alanda oturmak istiyorlarmış."

Gözlerinde hâlâ az önceki olayı araştıran bir gazeteci bakışı vardı. "Elektrik sobasına yakın bir yere otur." Tek kaşını kaldırarak bana baktı. Arkasındaki kalabalığı bakışlarımla işaret ettim. Derin bir nefes alıp arkasını dön

dü. Nedense bu işin burada bitmediğini hissediyordum.

Yer Fıstığı önden giderek, gelen kalabalığa yol gösterdi. Zar zor yürüyen insanlar merdivenleri tırmanarak yukarıdaki açık alana çıktılar. Thomas'ın kızı önümden geçerken kaçamak bir bakış attı. Tek kaşım, *Ne var?* der gibi hafifçe seğirdi ve bu, kızı korkutmak yerine gülümsetti. Nerede cins varsa onları çektiğim artık daha fazla tescillenemezdi.

Ya sabır çekerek Kaptan'ın yanına doğru ilerledim. Önündeki değişik düğmeleri açıp kapatarak ayar yapan adam, benim geldiğimi bakmadan anlamış gibi, "Herkes tamam mı?" diye sordu.

"Tamam Kaptan."

"Gezdiğimiz yerlerin tanıtımını ben yapacağım."

"İngilizce mi?"

Eğlenceli bir bakış atan adam, "Türkçe biliyorlarsa, işim kolaylaşır," dedi. Benimle bu tarz konuşmaya devam ederse, açıklarda bir yerde demir yerine onu atacaktım.

"Bir şey olursa, yukarıdayım."

"Bir şey olursa, Allah da yukarıda. Dertlenme. Gezinin tadını çıkar."

Onu taklit eden, yapmacık bir gülüşle karşılık verdim. Arkamı döner dönmez birkaç küfür mırıldandım.

Tekne hareket etmeye başlarken yürümek daha zor bir hale geldi. Çünkü koca teneke parçası dalgaların hareketine karşı direniyordu. Güç bela merdivenlere ulaştım ve tek tek basamakları tırmandım.

Zirveye ulaştığımda yüzüme çarpan rüzgâr tokattan farksızdı. Sersemledim. Bu havada açık alan tercih etmelerini sorgularken herkesin halinden memnun olduğunu fark ettim. Bir kişi hariç: Yer Fıstığı. Soğuktan büzüşmüş, ufak bedenini daha da küçük bir hale getirmişti. Söyledi-

ğim gibi elektrikli sobanın altındaydı ama nedense biri bile bunları yakmayı akıl edememişti. Baştan başlayarak tek tek sobaları yaktım. O sırada bir hareketlilik dikkatimi çekti. Elektrikli sobanın ayarını yaparken başımı o tarafa doğru çevirdim. Satanistten bozma piç montunu çıkarmış, Ayşin'in önünde duruyordu. Rüzgârdan ne konuştuklarını anlayamıyordum.

Hoş, rüzgâr olmasa da anlamayacaktım. Kahrolasıca yabancı dil!

Tobias denen it, montunu Ayşin'in omuzlarına yerleştirdi. Elleri birbirine mi değmişti? Yer Fıstığı pes etmiş gibi gözüküyordu. Kibar ve minnet dolu bir şekilde gülümsedi ve bu hareketi bekliyormuş gibi nevrim pervane misali dönmeye başladı.

"Lan!"

Rüzgârı bile delip geçecek bir sesle bağırdım. Herkesin dikkati benim üzerime çevrildi ama benimki tek bir kişiyi odak noktası belirledi. Çocuğun üzerine doğru yürümeye başladım. "Kimsin lan sen?" Parmak uçlarım karıncalanıyor, bu hissi geçirmek istercesine yumruğumu açıp kapatıyordum.

"Uraz, Uraz, Uraz," diyerek yerinden kalkan Yer Fıstığı bana doğru koştu ve bön bön bakan çocukla aramıza girdi. Ellerini göğsümün üzerine yerleştirdi. Beni durduracak boyut ve cüssede değildi. Yine de fren mekanizmamı çalıştıracak güçteydi. Tüm gözleri üzerimde hissediyordum. Konuşmalardansa bir bok anlamıyordum. Bu işe devam edeceksem, en kısa zamanda şu kahrolası dili öğrenmek zorundaydım.

"Ne oluyor?"

Bakışlarımı sert bir şekilde Yer Fıstığı'na çevirdim. Omuzlarındaki mont, sabrımı fazlasıyla zorluyordu.

"Sana dokunmasına nasıl izin verirsin?" Afallamış bir

şekilde yüzümü inceledi. Montu tek hareketimle omuzlarından alıp ilerde duran çocuğun yüzüne fırlattım. Çocuk montu havada yakalarken donuk yüz hatlarıyla bana baktı ama o gözleri, içindeki öfkeyi fazlasıyla belli ediyordu.

"Sen kime öyle bakıyorsun lan?'

Kükreyerek ileri doğru yürümeye çalıştım. Ayşin göğsümde duran ellerini biraz daha bastırarak, "Ne oluyor Uraz? Ne oluyor?" diye bağırdı. Dişlerimi ve yumruklarımı sıkarak kendimi durdurmaya çalıştım. Gözlerim dehşete kapılmış gibi duran Yer Fıstığı'na çevrildi."Yabancılardan bir şey kabul etme diye uyarmadı mı anan baban seni?"

Soğuktan morarmaya başlayan dudakları hafifçe aralandı. Üzerimdeki montun fermuarını açtım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden montu üzerimden çıkardım ve onun üzerine geçirip sıkı sıkıya sardım. "Uraz, üşüyeceksin."

O kadar öfkeliydim ki içimde yanan ateş bir zırh gibi beni çevrelemişti. En ufak bir soğuk hissetmiyordum. Cevap vermeden fermuarını boğazına kadar çektim. Montumun içinde kayboluşunu izlerken elini yakaladım ve onu çocuktan uzak bir sobanın altına çektim. "Burada otur ve tur bitene kadar kalkma."

Yer Fıstığı kafası karışmış bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. "Uraz, hasta olacaksın." Şu an konumuz ben değildim. Ona doğru eğildim. Dalgaların hareketinden dolayı bu pozisyonda durmak zordu. Arkasındaki demirlere ellerimi yerleştirdim. Geriye doğru yaslansa da aramızdaki mesafeyi açamadı. Hem korku, hem de şaşkınlık dolu bakışları yüzümde dolaştı.

"Ur-az," dedi tereddüt ederek. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Rüzgârın savurduğu saçlarından yayılan

hanımeli kokusu burnuma nüfuz etti. Sakinlik, kapılarını aralayıp ruhumu içeri davet etti. Yine de ayaklarıma dolanan öfke, içeri girmemi zorlaştırıyordu. Biraz daha burada durursam bu ikilem, ikimizi de mahvedecekti.

"Bu işe devam etmemizi istiyorsan, o çocuğu kendinden uzak tut."

Ayşin

Uraz lafını söyleyip çekip gitmişti. Ne Boğaz turundan bir şey anlamıştım, ne de Uraz'ın fevri çıkışından...

Sadece bir mont, devlet meselesi olmuştu. Tur boyunca ortalıkta gözükmeyen Uraz'ın, otobüste de ağzını bıçak açmamıştı. Fakat Tobias'ın üzerinde uygulayacağı kirli emelleri bakışlarında gizliydi. Anlamıyordum. Neden bu kadar öfkelenmişti ki?

"Hele şükür."

Kafileyi otele yerleştirir yerleştirmez, oyalanmadan eve dönmüştük. Kapıyı açar açmaz karşımıza dikilen kişi, Cankut'tan başkası değildi. "Nerede kaldınız ya? Patladım burada." Uraz ayakkabılarını fırlatarak çıkardı. Montunu hırsla çıkarıp portmantoya doğru attı. Peşinden de kafasındaki bereyi yolladı. Kendi evinde düzen delisi olan adam şu anda bunu hiç umursamıyordu.

"Of. Kim çekti fitilini bunun? Elimizde patlamasa bari."

Bana arkası dönük olsa da yatak odasına doğru ilerlerken Cankut'un sesini kesecek bir bakış attığına emindim. Uraz gözden kaybolunca, Cankut bana doğru yaklaştı. "Neyi var bunun?" diye fısıldarken bir yandan da arkasını kontrol ediyordu. Bilmiyorum der gibi omuz silktim. "Ters giden bir şey mi oldu?" Saatlerdir düşünüp bir ce-

vap bulamadığım soruya en yakın arkadaşının yardım edebileceğini umarak, olanları anlatmaya karar verdim. Yatak odasına giden koridoru kontrol ettim. Uraz'ın her an "Baskın basanındır" yapabilme ihtimaline karşı "Salona geçelim," dedim sessizce. Birlikte salona geçtik ve ben en baştan bütün gün yaşadıklarımızı anlatmaya başladım. Cankut beni bölmeden dinledi ama yüz ifadeleri kafasında bir şeylerin şekillenmeye başladığını gösteriyordu. Merakım gittikçe kabarırken bir an önce cümlelerimi bitirmek istiyor, düşüncelerini dinlemek için can atıyordum.

"Otelden sonra düzelir diye düşündüm ama görüyorsun."

"Anladım." Cankut işaret parmağını dudağına vura vura düşünmeye devam etti. Onun bu gizemli halleri merakımı kamçılıyordu. Koltuğun ucuna doğru kayıp, "Ne anladın?" diye sordum. "Allah aşkına bana da anlat da bileyim."

Bakışlarına can gelirken, parmağı hareket etmeyi kesti. Sanki benim orada olduğumu yeni hatırlamıştı.

"Üzgünüm," diyerek arkasına yaslanıp bacağını çekti. "Emin olmadan sana bir şey anlatamam." Kaşlarım kendiliğinden çatılırken, "Nedenmiş?" diye sordum. Konuşmayacağını belli edercesine başını salladı. Merakım geçmeyecekse, neden bu kadar dil dökmüştüm ki ben?

"Sarı."

Uraz'ın salona girişi aramızdaki sessizliği gerginliğe dönüştürdü. Bakışları beni teğet geçerken Cankut'a odaklandı. "Söylediklerimi yaptın mı?" Onaylayan bir hareketle, "Her şey tamam," dedi. Tamam olan şeyler neydi?

"En ufak bir eksik olursa..."

"Olmaz *bro*. Rahat ol."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Ne konuşuyordu bunlar? "Yarın göreceğiz," diyerek kendini koltuğa bırakan Uraz telefonunu eline aldı. Yarın birlikte değil miydik? Yoksa işi bırakmış mıydı? Ama... Tobias o andan sonra yanıma bile yaklaşmamıştı ki...

"Aç mısınız?"

Cankut bacaklarına vurarak ayağa kalktı. "Annem kek, börek falan yapmış. Size de gönderdi." Anne elinden çıkan bir şeyler yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. "Siz dinlenin. Ben tabakları hazırlarım," derken bir anda duraksadı. "Hah sahi. Unutmadan şunu da vereyim." Cankut masanın üstünde duran, daha önce fark etmediğim zarfı uzattı. Uraz, *Bu ne?* diyen bakışları arasında zarfı eline aldı.

"Rehberlik işinin parasını peşin ödediler. Ayşin'in anlattığına göre de gayet iyi idare etmişsiniz."

Zarfın içindeki bir tomar parayı incelerken bakışları bana çevrildi. Nefesimi tuttum. Sanki hangi kısımları anlattığımı merak eder gibi bakıyordu. Kalbim yavaştan ritmini artırırken dudaklarım bir şey söyleyecekmiş gibi birkaç kez açılıp kapandı. Ne söyleyecektim ki? Bu çocuk neden benim duygularımı bu kadar kolay değiştirebiliyordu?

Hiçbir şey söylemeden tekrar zarfa baktı. Ağzını kapatıp Cankut'a uzattı. "Ben bir şey yapmadım." Zarfla beni işaret etti. "Onun hakkı."

"Saçmalama Uraz."

Bana bakmadığı yetmiyormuş gibi, cevap da vermiyordu. Zarfı biraz daha uzattı. Cankut ne olduğunu anlamaya çalışırken zarfı almadı. "Alsana Sarı." Dişlerini sıkmaya başlamıştı. Zarfın titreyişinden de sinirlendiği belliydi. Yemin ederim menopozlu kadınlar gibi bir anı bir anına uymuyor, sürekli sinirleniyordu.

"Neden alayım yahu? Sizin emeğinizin karşılığı o."

"Ben bir şey yapmadım diyorum, anlamıyor musun?"

"Uraz, saçmalıyorsun."

"Burada Ayşin'e katılmak zorundayım Kurt. Kusura bakma, saçmalıyorsun."

Ya sabır çekerek zarfı koltuğa fırlattı. Paralar zarfın içinden koltuğa doğru saçıldı. "Hak etmediğim parayı almam." Ne olmuştu da bir anda parayı hak etmediğini düşünmüştü? "Uraz üçüncü kez tekrarlıyorum. *Saç-ma-lı-yor-sun.*" Küstah bir şekilde gülerken göz ucuyla bana baktı. Bir an, kısacık bir an, o bakışların arkasına kırgınlık ifadesinin sakladığını hissettim. Bir şeye gücenmiş olmalıydı ama ne? Tüm günü kafamda tekrar canlandırmaya çalıştım. Uraz'ı hatırlamaya çalışırken kafama gerçekler dank etti. Kendini yetersiz hissediyordu. Sürekli geri planda durmuştu. Çünkü ne zaman bir şey söylemek istese, benden yardım alması gerekiyordu. Çoğu zaman da sessiz kalmıştı. Allah kahretsin. Bunu nasıl fark etmemiştim?

"Neyse, siz sorununuzu halledin. Ben tabakları hazırlamaya gidiyorum."

Cankut'un yanımızdan ayrılmasıyla ayağa kalktım. Günün yorgunluğunu iki koltuk arasındaki kısacık mesafede bile hissediyordum. Paraları toplayıp zarfın içine koydum ve koltuğa oturdum. Para dolu zarfı da ikimizin arasına bıraktım.

"Bu iş, ekip işi Uraz..."

"Sakın bana *Arka Sokaklar* geyiği yapma." Sesindeki dalga geçen tınıya aldırış etmeden konuşmaya devam ettim. "Senin anında organize halin, yol bilgin ve hızın olmasa biz bugün o kadar yeri nasıl gezdirecektik?"

Onu teselli etmeye çalıştığımı sandığı için bakışlarını telefonuna çevirdi. Pes etmeyecektim. Çünkü beni dinle-

yeceğini biliyordum. "Benim sadece dil bilgim var Uraz. En başta da bunu söyledim. Bana kalsa ancak bir yeri gezer günü bitirirdik." Gözleri kısıldı ve ardından "Abartma," cümlesi geldi. Belli belirsiz gülümsedim.

Tepki alabildiğime göre iyileştirebilirdim de...

"Abartmıyorum. Gerçekten yol bulmak konusunda berbatım ve bugün gittiğimiz yerleri ben de ilk kez gezdim."

Tek kaşı sorgular bir şekilde havaya kalktı. Gözlerini bana çevirdi. Doğru söyleyip söylemediğimi çözmeye çalışıyordu. "Gerçekten," diyerek söylediklerimin arkasında olduğumu vurguladım.

"İroni."

Onu çelişkiye düşürecek ne söylemiştim ki? Telefonunu parmaklarının arasında döndürürken, "İlk kez gittiğin bir yeri, döneminde yaşamış gibi anlatıyordun oysaki," dedi. Ne söylemeye çalıştığını anlamanın rahatlığıyla gülümsedim. "Çok okuyan mı bilir, çok gezen mi sorusuna her zaman okuyan diye cevap veririm."

Kitaplara olan aşkımı unutmuş gibiydi. "Ayrıca ablam tarih öğretmeni," deyip göz kırptım. Yüzündeki kuşkulu ifade yerini rahatlamaya bıraktı. Şimdi kaldığım yerden devam edebilirdim.

"Yani demem o ki Uraz Kurt. Sen olmasaydın, biz bu parayı kazanamazdık."

Sıkıntıyla iç çekti. Haklı olduğumu biliyordum ama ah o inatçı... "Allah aşkına. Bir düşün. Dilim var, bilgim var ama hiçbir yolu bilmiyorum. Otobüs, tekne, restoran gibi şeyleri ayarlayamıyorum. Bir aksilik olduğunda hemen çözüm bulamıyorum. Bu parayı kazanabilir miydim?" Son vuruşum altın değerindeydi. Uraz konuşmasa da düşünüyordu. Bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Zarfı parmak ucumla ona doğru ittim. "Bu para benden

çok senin hakkın ama ucundan yemek ısmarlarsan da hayır demem." Kıkırdamama karşılık gülümseme almak kadar güzel bir şey yoktu. Hele de karşımdaki kişi tepkisizler kralı Uraz'sa.

"Ayşin, telefonun çalıyor!"

Cankut'un mutfaktan seslenişiyle salondan çıktım. Portmantoda bıraktığım çantamın içinden telefonumu çıkardım. Ekranda gördüğüm isimle kalbim pır pır kanat çırpan bir serçeye döndü adeta. Panikle arkamı döndüm. Elinde iki tabakla mutfak kapısından çıkan Cankut, halimi görünce duraksadı. *Ne oldu?* der gibi başını sallayınca telefonu işaret edip dudaklarımı kıpırdattım.

"Beyza Abla arıyor."

Telaşla gözleri büyürken alt dudağını ısırdı. O sırada telefon çalmayı kesti ama tekrarlamayacağının bir garantisi yoktu. "Ne yapacağım?" diye fısıldadığımda hafifçe kafasını salona doğru uzattı. Kapının aralık kısmından Uraz gözükmüyordu. Bana dönen Cankut başıyla koridoru işaret etti. Daha sonra elindeki tabakları göstererek, "Acele et," diye fısıldadı. Parmak uçlarımda koridora doğru koştum.

"Bakayım. O çalan şey, karınların zil sesi mi?"

Yatak odasının önüne geldiğimde Cankut salona girdi. Beyza Abla'nın numarasını çevirip içeri girdim ve kapıyı kilitledim. Tekrar yakalanma ihtimalini göze alamazdım. Telefonun çalış sesini dinlerken pencereye doğru ilerledim.

"Alo Ayşin'ciğim."

"Beyza Abla. Merhaba. Nasılsın?" Mümkün olduğu kadar kısık sesle konuşuyordum. "İyiyim canım. Seni sormalı. Nasıl geçti ilk gün?" Kapının ardındaki sesleri dinlemeye çalışırken "Gayet güzeldi. Programın dışına çıkmadık ve tüm yazılanları gerçekleştirdik," dedim.

Memnuniyet dolu bir sesle, "Size güvenim tamdı zaten. Bir terslik olmadı değil mi?" diye sordu. Teknedeki minik atışmayı es geçerek, "Hayır olmadı," dedim.

Rahat bir nefes aldığını duydum. Sanırım konu Uraz olunca, herkes tedirgin oluyordu.

"Bunu duyduğuma çok mutlu oldum kuzum. İşlerimi toparlamaya çalışıyorum. Büyük ihtimal son günü devralabilirim."

İşte ben de bunu duyduğuma çok mutlu olmuştum. "Tamam Beyza Abla. Yarını da alnımızın akıyla halledelim. Sonrası sende."

"Tamam, bir tanem. Yarın daha uzun bir gün olacak. Dinlenmeye çalışın olur mu?"

"Sen merak etme. Birazdan yatacağız zaten."

"Bir sorun olursa ne yapacağını biliyorsun." Dışarıdaki seslerin yükseldiğini duyunca, "Hemen seni arayacağım," dedim hızlı hızlı. "Beni yemeğe çağırıyorlar Beyza Abla. Kapatsam sorun olur mu?"

"Tamam canım görüşürüz. Ablanlara çok selam söyle."

"Baş üstüne."

Telefonu kapatmamızla derin bir nefes aldım. Resmen birkaç dakika içinde on sene yaşlanmıştım. Şu işten alnımızın akıyla kurtulursak gerçekten horoz kesecektim. Kapıya doğru ilerlerken Beyza Abla'nın dediğini Cankut'a söylemem gerektiğini düşündüm. Son yaşadığımız olaydan sonra, Cankut'la yalnız konuşmam pek iyi sonuçlar doğurmazdı. Bu nedenle ona mesaj atmaya karar verdim.

Gönderilen: Cankut

Beyza Abla, işlerini halletmiş. Son günü devralacakmış. Uygun bir şekilde Uraz'a söylersin.

Odadan çıkarken asıl söylemem gereken şeyi yazmadığım aklıma geldi. Tekrar mesajlara girdim.

Gönderilen: Cankut
Mesajı silmeyi unutma.

Uraz

Hamlamıştım. Buna artık kesin olarak emindim. Birçok darbeye göğüs gerip yıkılmayan Kurt Uraz, küçük bir İstanbul turuna nakavt olmuştu. Kafamın içinde sanki milyonlarca fil, ufak bir fareden kaçıyordu. Acı hissini seven biri için bile, bu ağrı sınıra dayanmaktı. Zonklama tahammül edilmez bir hal aldığında bir torba ilacı, ağrı kesiciyle cilalamıştım. Neyse ki Taksim'e ulaşana kadar baş ağrım öldürmeyip süründüren cinse dönmüştü ya da soğuk, bir süreliğine ağrı hissini yaratan sinirlerimi dondurmuştu.

Yanımda kıpır kıpır olan Ayşin'e baktım. Enerjisi biraz olsun azalmamıştı. Sanki aynı şeyleri yapmamıştık. Üstüne üstlük o, bir de çenesini benimle yarıştırmıştı ve hâlâ, sanki bir haftadır kimseyle konuşmamış gibiydi.

"İstiklal Caddesi, Tünel, Galata Kulesi, Karaköy, Eminönü..."

"Ruhundaki dolmuşçuyu frenle Yer Fıstığı."

Kendi kendine sayması yarım kalırken kaşlarını çatarak bana baktı. "Tekrar yapıyorum."

"Sınava mı giriyoruz?" Kaşları biraz daha çatıldı. "Başım ağrıyor," diyerek otobüsün geleceği yöne baktım.

"Hâlâ mı?"

Başımı bir kez evet anlamında salladım. "Adam akıl-

lı bir şey yemedin ki, yarım kalan börekle ilaç mı içilirmiş?" Bir an "yarım kalan böbrek" dediğini sanıp Yer Fıstığı'na döndüm. Yine aynı konulardan bana acımasını istemiyordum. Fakat benim dönüşümle dudaklarını birbirine bastırıp sesini kesti. Sanırım kendi kendine söyleniyordu. Okyanus rengi gözlerini belerterek bana baktı. Alt dudağı hafifçe öne kaydı. Hah! Bu bakışı biliyordum. Kesinlikle benim istemeyeceğim bir şey isteyecekti.

"Dökül."

"Hazır gelen giden yok. İstiklal'in başındayız da..." İşte geliyor. "Hamburger yiyelim mi?" Tıslamaya benzer bir ses dudaklarımdan kaçtı. Tüm karın ağrısı bu yüzden miydi? "Hem Burger King'in önündeyiz bak. İçerisi sıcaktır da. Ne dersin?" Hafifçe arkaya doğru döndüm. Neden buluşma yeri olarak burayı seçmiştik ki sanki?

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

Başını hızlı hızlı evet anlamında salladı. "Sabahın köründe hamburger mi yiyeceksin?" diye sorduğumda bozulmuş gibi kaşları çatıldı. "Hamburger yemenin saati mi olurmuş?"

"Olmaz mı?" diye sorduğumda damağını şaklatarak başını geriye itti. Gülsem mi sinirlensem mi bilemiyordum. Ellerimi cebimin daha derinlerine iterken, "Boş ver simit falan alırız," dedim. Suratını asıp kollarını göğsünün üzerinde hırsla bağladı. "Ben hamburger istiyorum." Bazen gerçekten beş yaşındaki bir çocuk gibi davranıyordu ve ben çocuklardan hoşlanmıyordum.

"Sabah sabah rüyanda mı gördün? Yoksa aş mı eriyorsun?"

Gözleri kısa bir an büyüdü. Kızaran burnuna eşlik eden yanaklarıyla tam anlamıyla bir çocuğa dönüşmüştü. Telefonum çalmaya başladı. Telefonu cebimden çıkarırken otobüsün gelip gelmediğine baktım. Sarı'nın ara-

dığını gördüğümde Ayşin'e döndüm.

"Hadi git ye, geldiklerinde haber veririm."

"Sen?"

"Efendim Sarı."

"Sen yemeyecek misin?"

"Kurt'um günaydın."

"Uraz bir şey söylesene?"

Sesler birbirine karışınca sabır diler gibi bir iç çektim. "Sarı bir dakika," deyip telefonu kulağımdan uzaklaştırdıktan sonra "Ben istemiyorum Yer Fıstığı. Sana afiyet olsun," dedim. Bakışlarımla gitmesini işaret ettim. Sitemli bir şekilde arkasını döndü. İçeri girdiğine emin olduktan sonra telefonu kulağıma yaklaştırdım.

"Söyle."

"Ne oluyor yine?"

"Bir şey yok. Ayşin ve ısrarları."

"Hee.." gibi bir ses çıkaran Cankut nerede olduğumuzu sordu. "İstiklal Caddesi'nin girişindeyiz."

"Of of of. Bir ıslak hamburger ne iyi giderdi şimdi."

Al birini vur ötekine. "Hayırdır sabah sabah?" diye sorduğumda dünden sonra işe devam edip etmediğimizi merak ettiğini söyledi. "Parayı aldıktan sonra etmeme gibi bir şansım var mı?"

"Yoktu ama kardeşin senin için bir güzellik yaptı."

Nedense içimden bir ses bu güzelliğin iyi sonuçlar doğurmayacağını söylüyordu. "Ne yaptın lan?"

"Sert yapma oğlum. Kötü bir şey değil. Son gün stresinden sizi kurtarıyorum." Sarı'nın böyle bir şeyi nasıl becerebildiğini düşünmeden edemiyordum. "Başta da söyledim ya, son gün işlerini ayarlarsa annemin arkadaşı görevi devralacak diye."

"Söylemedin."

Konuşmasına kısa bir es veren Cankut, "Aklımdan

çıkmış demek ki," diyerek kıvırdı. "Sınavlara çalışmanız lazım diye ilk teklif geldiğinde böyle bir şart koymuştum. Annem de birkaç arkadaşıyla konuşmuş, biri okey demiş. Yarın gezdirme işini o devralacak."

Bu işime gelirdi ama nedense içimden bir ses, Sarı'nın bir işler çevirdiğini söylüyordu. Nasılsa kokusu yakında çıkar diye düşünerek beklemeye karar verdim.

"Paraya dokunmadık. Son gününü kesersin."

"Yok lan. Parayı ona göre getirdim sana. Eğer birini ayarlayamasaydık son günü de bitirince getirirdim."

Yememiştim ama otobüsün geldiğini fark edince bu konuyu sonraya ertelemeye karar verdim. "Kafile geldi. Sonra konuşuruz." Telefonu yüzüne kapatıp otobüse doğru ilerledim. Birkaç adımdan sonra unuttuğum obur aklıma geldi. Gerisin geri dönüp soluğu *Burger King*'de aldım. İçeriyi gözlerimle taradım. En son masada oturan Yer Fıstığı'nın dikkatini çekmeye çalıştım. İlyas Abi'den gelen aramayı meşgule attım ve koşar adım Ayşin'in yanına gittim. Hamburgerinden büyük bir ısırık aldığı an beni fark etti. Elimle kalkmasını işaret ettim. Telaşla lokmasını çiğnerken ayağa kalktı. Lokmasını kolayca çiğneyebilmek için içeceğinden bir yudum aldı. Çantasını koluna takarken bir yandan da ağzına patates tıkmakla meşguldü. Gerçekten hayatımda gördüğüm en obur kızdı ve ne hikmettir ki yedikleri havaya karışıyormuş gibi hâlâ ufaktı.

"Hadi Yer Fıstığı hadi."

"Goldom," gibi bir şey söylerken hamburgeri ve kolası elinde bana doğru koştu. "Onlarla mı karşılayacaksın insanları?" Elindekilere göz attı. Sanırım bana hak vermiş olacak ki ondan beklenmeyen bir performansla kalan hamburgerin yarısını ısırdı. Henüz ağzını doğru düzgün kapatmamışken, hamburgerin kalanını burnuma kadar

soktu. Elini iterek başımı istemediğimi belli edercesine salladım.

"Para verdim o kadar, çöpe gitmesin," gibi bir cümle kurdu. Ağzı o kadar doluydu ki kelimeleri anlamak için mantığımı kullanmak zorunda kaldım. "Onu almadan önce düşünecektin." Telefonum tekrar çalmaya başladı. Ayşin içeceğinden yudum alırken hâlâ hamburger parçasını bana doğru tutuyordu. Kokusu ne kadar cezbedici olursa olsun yiyecek vaktimiz yoktu. İlyas Abi'nin aradığını tahmin ettiğim için, "Hadi, insanlar bizi bekliyor," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Kapıdan çıkmamla kafilenin nerede olduğuna baktım. Bir anda yolumu kesen Yer Fıstığı, elinde kalan parçayı dudaklarıma bastırdı. Tam ben, "Ne yapıyorsun?" diye soracakken aralanan ağzıma hamburgeri tıkıştırdı. "Boğazıma dizildi yediklerim. Bir lokma daha yersem kusarım." Ağzıma dolan lokmayı çiğnemeye çalışırken, "Atsaydın ya," dedim.

"Günah," diyerek içeceğini uzattı. İstemiyorum der gibi başımı sallayınca pipeti dudağıma soktu ve içeceği elime tutuşturdu. Üzerini düzeltip ağzını burnunu eliyle sildikten sonra da "Hadi geç kaldık," dedi. Beni beklemeden yürümeye başladı. Şaka gibi, kaşla göz arasında beni suçuna ortak etmişti. Peki bu beni neden gülümsetiyordu?

Tek tabanca nefes alan birine iki kişi bile fazla gelirdi ve ben dünden beri kalabalık bir grubun içindeydim.

Şu anda ise, İstanbul'un en kalabalık caddesinde elime tutuşturulan ucu beyaz bayraklı bir sopayla ilerlemeye

çalışıyordum. Bu benim için çok fazlaydı. Hele de mehter marşıyla gider gibi, her köşe başını mesken tutan sokak çalgıcılarının önünde durmak çok çok fazlaydı! Birini de es geçin be kardeşim. Bir tanesini de videoya almayın.

"Azıcık gülmeyi denesen keşke."

İçimde köpürmeye başlayan yanımı dizginlemeye çalışırken bu çok zordu. Yer Fıstığı'na başımı çevirip yapmacık bir şekilde gülümsedim. Gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. "Kesinlikle kökenin soğuk ülkelere dayanıyor senin." Başını döndürüp geriye doğru baktıktan sonra, "Şu Norveçlilerden ne farkın var?" diye sorarak önüne döndü. "Hoş onlar bile kendi aralarında gülüşüyorlar kendilerince." Hiçbir şey söylemeyip arkamı kontrol ederek yürümeye devam ettim. "Hayır, güldüğünde bir yerin falan mı eksilecek sanıyorsun, anlamıyorum ki?" Ayşin yanımda söylene söylene yürürken sıkıntıyla iç çektim. Onu sırf o satanist kılıklı heriften uzak tutmak için çekilecek dert değildi.

"Gülümsersem susacak mısın?"

Tünelin başında durdum ve Yer Fıstığı'na döndüm. "Yoksa tek başıma yürümeye devam mı etmeliyim?" Sinirlendirdiğini fark etmiş olacak ki konuşmayı kesti. "Şimdi görevini yap ve arkamızdakilere Tünel'e geldiğimizi söyle." Emir komuta zincirindeki asker gibi selam verdikten sonra arkaya döndü ve bir şeyler söyledi. Bayırdan inmeye başladık. Sağlı sollu sıralanan müzik dükkânları zaten yavaş olan hızımızı iyice düşürdü. Düne nazaran bugün daha çok sabretmem gerekiyordu. Galata Kulesi ayrımına geldiğim an durdum ve arkamdaki darmadağın kalabalığın toparlanmasını bekledim. Yer Fıstığı büyülenmiş bir şekilde kulenin yüksekliğine bakıyordu.

"Çok güzel, değil mi?" İçinde çocuksu bir coşku kop-

tu. Sanki tüm ruhunu gülüşü sarmıştı. "İlk kez bu kadar yakınına geldim." Ona kaçamak bir bakış attım. Neşesini muhafaza etmekte zorlanıyor gibiydi. Kafiledeki insanları saymaya çalışırken sessiz kaldım. "Sen daha önce gelmiş miydin?" Herkesin tamam olduğuna emin olduktan sonra yürümeye devam ettim. "Eminim gelmişsindir. Yoksa yolu nereden bileceksin." Yer Fıstığı adımlarıma yetişmek için hafif tempoda koşuyordu. "Peki hiç yukarı çıktın mı?" Sıkıntıyla iç çekmem bile onu durdurmadı. "Yalnız mı çıktın, biriyle mi?" Tüm yorgunluğun ve baş ağrısının üzerine daha fazla soruyu kaldıramayacağım için olduğum yerde durdum. Ayşin bunu hesaplayamamış olacak ki birkaç adım önüme geçti. Yürümediğimi fark edince duraksayıp bana doğru döndü. Her yanımdan bıkkınlık akıyordu.

"Ne fark eder?"

Utana sıkıla başını öne eğdi. Israr mı etmemi istiyordu, anlamıyordum ki... Eldivenlerinin uçlarıyla oynamaya başladı. Arkamdaki kalabalık hareket etmemizi bekliyordu. Neyse ki ortamın atmosferi onları daha şimdiden büyülemiş, sokağın ortasında yalı kazığı gibi dikilmemizi sorgulatmamıştı. Hoş, yanımızdan geçip giden insanların sorgusundan onlara zaman da kalmıyordu. Yer Fıstığı'nın konuşmayacağını fark edince yürümeye devam ettim. Tam yanından geçiyordum ki mühürlediği ağzından kelimeler sadece benim duyabileceğim şekilde döküldü.

"Galata Kulesi'ne birlikte çıktığın kişiyle evlenirmişsin."

Duraksadım. Ayşin'e bakmamı söyleyen içgüdülerimi dizginledim. Fısıltılı sesine yüklediği anlamları çözmeye çalıştım. Kuleye çıkıp çıkmamamla değil, kiminle çıktığımla ilgileniyordu ya da kiminle evleneceğimle. Belki

de onunla evlenme ihtimalimden korkuyordu. İçten içe daha önce biriyle çıkmış olmamı diliyordu. Kim bilir...

"Korkma. Evlenmeyeceğiz."

Ayşin

Gözlerinde hiçbir canlılık ifadesi, sesinde hiçbir vurgu yoktu. Sözleri değildi beni kıran, özünde hissettikleriydi. Büyük konuşuyordu ve o büyük kelimelerin ağırlığı altında saatlerdir eziliyordum. Ne çıktığım Galata Kulesi'nden bir şey anlamıştım, ne gezdiğim çarşılardan ne de şu anda bulunduğum Yerebatan Sarnıcı'ndan...

Korkma. Evlenmeyeceğiz.

Neden böyle bir şey söylemişti? Onunla evlenmek istediğimi düşünmüştü. Bu utanç vericiydi. Ve o bunu istememişti. Bu da gurur kırıcıydı. Evlenelim diye bir hayalim yoktu. Hatta sevgili olmak gibi bir düşüncem de yoktu ama bunlar ortada yokken bile istenmemek içimi düğüm düğüm yapıyordu.

"Aysin!"

Farklı aksanla söylenen adımın içine gizlenen panik ifadesi düşüncelerimi dağıttı. Nerede ve kimlerle olduğumu hatırlamak saniyelerimi aldı. Bulunduğum konumsa dehşete kapılmama bile fırsat vermedi. Duygularım çığlığa dönüştü. Ciğerim sökülene kadar attığım çığlık sarnıçta yankılandı. Dengemle beraber gözlerimi de kaybetmiş gibiydim. Her yer bulanıktı. Ayaklarım derinliğini bilmediğim suya doğru kayarken boğazımda bir gerilme hissettim. Tobias beni atkımdan yakalamış,

saniyeler içinde eline dolayıp geriye doğru düşmekten kurtarmıştı. Beni kendine sertçe çekişi yüzünden boynumun kopacağını düşündüm ama sarılışı, hissettiğim tüm ağrıları belime topladı. Dudaklarımdan acı dolu bir feryat koptu ve o an gözümden bir damla yaş firar etti. Beynim, kulağıma dolan kelimeleri algılamakta zorlanıyordu. Her şey pusluydu. Gözlerimden akmak için ısrar eden yaşlarsa bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Ayşin!"

Derinlerden gelen ses, şu anda yanımda olmasını istediğim tek kişiydi. Gözlerim kapalıydı. Derken titreyen bedenim tanıdık bir sıcaklıkla sarmalandı. Burnuma dolan baharat kokusu kendimi güvende hissetmeme neden oluyordu.

"Sakın bir daha ona dokunma!"

Başımı yasladığım göğüsteki titreşimler fazla gergindi. Gözlerimi aralayıp etrafımda olup bitene odaklanmaya çalıştım. Bir çemberin ortasında kalmıştım. İnsanların meraklı bakışlarından kaçmak istiyordum. Nasıl böyle bir dikkatsizlik yapardım?

"Duydun mu beni?"

Kükreyen Uraz'a bakmak için başımı kaldırdım. Sesindeki sertliğe eşlik eden çenesinin savunmacı kasılması daha da korkutucu görünmesine neden oluyordu. Ettiği küfürlerse şuur açardı. Bakışlarımı Tobias'a çevirdim. Uraz'ın söylediklerini anlamadığı için mi yoksa ilgilenmediği için mi bilmiyorum, tepkisiz duruyordu. Ona bakmamla bakışlarını bana çevirdi. Gözleri üzerimi taradı. Sanırım iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Dudaklarımı kıpırdatarak, "I am fine. Thank you,"* dedim. Dudaklarına milimetrik bir tebessüm yerleşti. Duyduğum küfürlü sözler bir anda bıçak gibi kesildi.

* İyiyim. Teşekkür ederim.

Saçlarımda hissettiğim nefesle bakışlarımı Uraz'a çevirdim. Kızgın gözleri benimkilerle buluştu. Yüz ifadesi kafa karışıklığını belli ediyordu. Geriye çekilip aramıza mesafe koydu. Gözlerinden karanlık bir bulut geçtikten sonra kendimi suçlu hissettiğim her kahrolası haltı sayıp dökmeye başladı.

"Önüne baksana yürürken."

Öfkesi rota değiştirmişti. "Belayla dans etmek hoşuna mı gidiyor senin?" Merhametsiz bir tonda konuşuyordu. Benimle bu şekilde konuşmaya devam ederse gözyaşlarım dinmeyecekti. "Ölmek istiyorsan ne uğraştırıyorsun beni?" Kalbim, belimdeki zonklamayla aynı hızda çarpmaya başladı. İkisi de sanki hiç sakinleşmeyecekti. "Ağlama!" Ciddiyetini bozmadan tek bir kelime dahi etmeme izin vermeyip arkasını dönüp gitti. Beni bir avuç gözyaşı ve kalabalık bir grupla yalnız bıraktı.

Uraz

Damarlarımda saf öfke dolaşıyordu ve öfkenin etkisi altında yaptıklarımdan aynı azapla vicdanıma geri dönmenin sancısı bedenime yansıyordu. Hoyratlığım aklıma geldikçe geriliyor, gerildikçe küfrediyordum. Aklımda kalan mavi iki göz, mahcubiyeti taşıyordu. O kadar insanın içinde onu azarlamamam zoruna gitmiş olmalıydı.

Gitmeliydi de!

Başkalarını düşünmekten kendine zerre kadar önem vermiyordu. Ya o yükseklikten düşseydi? Ya düşerken bir yerini çarpsaydı? Ya o suda boğulsaydı? Ya ona bir şey olsaydı? Göğsümden yükselen kükremeyle çöp kutusuna tekmemi savurdum. Teneke kutu büyük bir gürültüyle mermer zemine çarptı. Sarnıca girmeye çalışan insanların dikkati benim üzerime çevrildi. Onca bakışın ve kınayan fısıltıların baskısı altında daha fazla ezilmemek için gidebileceğim en kör noktaya ilerledim.

Gözümün önünde beliren kare, ikilemin dibine vurduruyordu. O piç kurusuna teşekkür etmem gerekirken Yer Fıstığı'nın vücuduna değen ellerini kırmanın hayalini kuruyordum. Aklımı kaçırmak üzereydim ve beni uyuşturacak tek şeyin ne olduğunu biliyordum. Gözlerimle etrafı taradım. Sigara içen bir grubun yanına yaklaştım.

"Pardon, bir sigara alabilir miyim?

Memnuniyetle uzattıkları, bana hafif geleceğini bil-

diğim sigara paketinden bir dal aldım. Ben söylemeden çakmak uzatıldı. Böyle adamları seviyordum. İlk nefesi sadece sigaramı yakacak kadar aldım. Fakat bu kadarlık nikotin bile öfke yangınlarıma su serpmişti. Teşekkür ederek yanlarından ayrılıp az önceki yerime döndüm. Sigaradan derin bir nefes çektim. Öyle bir nefesti ki bu, sigaranın yarısını kül edecek kadar duman ciğerlerime doldu. Vuslat bitmişti. Gözlerimi kapattım. Dumanın bedenimi yavaş yavaş ele geçirmesine izin verdim ve daha sonra ciğerlerime doldurduğum öfkeli soluğu, sigaramın dumanıyla beraber serbest bıraktım. Hafiflemiş hissediyordum. Diğerine göre daha kısa bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha. Sigaranın dibine gelene kadar aldığım nefesleri vermedim. Ciğerlerimin alev alev yanması, öfkenin yangınını unutturdu. İçimdeki dumanı yavaş ve derinden üfledim. Başım dönmeye başladı. Uzun zaman olmuştu. O da intikamını bu şekilde alacaktı.

Havanın kararmaya başladığını yeni fark ediyordum. Telefonumu çıkarıp saate baktım. Akşam trafiğine kalmamız kaçınılmazdı. İlyas Abi'yi arayıp gelmesini söyledim. Ardından Çiçek Pasajı'ndaki mekânla konuştum. Her şeyin kontrol altında olduğuna emin olduktan sonra beklemeye başladım.

Öfke ve sigaranın etkisi yavaşça geçerken soğuk beni kollarının arasına aldı. Titremek, içeri girip titretmekten iyiydi. Neyse ki İlyas Abi, düşündüğümden daha hızlı bir şekilde geldi. Koşar adım otobüse bindim. Sıcak havanın beni selamlaması ürpermeme neden oldu. Muavin koltuğundaki yerimi aldım.

"Kendine garezin mi var delikanlı? Bu havada neden dışarıda bekliyorsun?"

Ellerimi ovuşturarak kalorifere doğru tuttum. "Öyle olması gerekti abi." Hiçbir şey anlamamış gibi bakan

adam, "Bir sorun mu oldu içeride?" diye sordu. Kendimi işaret ederek, "İçeride bir sorun oldu," diye cevap verdim. Ne demek istediğimi anlamış gibi gülümsedi. Oysaki ben bile ne demek istediğimi bilmiyordum.

"O içerideki sorunlar hiç bitmez delikanlı." Öğüt verirmiş gibi bakıyordu. "Onlarla yaşamayı öğrenirsin." Sıcak gülümsemesini karşılıksız bırakmamak için belli belirsiz güldüm.

"Eyvallah abi."

Isınmaya başladığımı hissettiğim an görüş alanıma Yer Fıstığı girdi. Yüzünden düşen bin parçanın bininin de vicdanıma saplandığını hissettim. Bu duyguyu anında bastırdım. Duruşumu değiştirdim ve ayağa kalktım. İlyas Abi benim hareketlenmemle dışarı baktı. Gelen kafileyi görünce kapıyı açtı. Soğuk, arsızca otobüsün içine girmeyi ihmal etmedi. Neyse ki sıcak baskın gelen taraftı.

Turistler teker teker otobüse bindi. Thomas beklemediğim bir anda omzuma dokundu. Bu babacan bir dokunuştu. Kızı her zamanki gibi gözlerini bana dikerek geçip gitti. Tobias önümden geçerken ümüğünü sıkma derecesine geldim. Beni engelleyense ardındaki ağlamaktan kızarmış bir çift gözdü. Ona bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyordum.

"Herkes tamam İlyas Abi."

Kırgınlığı bile ses tellerini okşamıştı. Önümden geçip yerine oturdu. Bana bakmıyor olması içimdeki pişmanlığı katlayarak çoğaltıyordu. Boğulmadan önce onunla konuşsam iyi olacaktı. İlyas Abi'nin omzuna dokunup, "Nereye gideceğini biliyorsun abi," dedim. Adam otobüsü çalıştırırken Ayşin'in yanına gittim.

"Kay."

Hiçbir şey söylemeden cam kenarına kaydı ve başını dışarıya doğru çevirdi. Derin bir nefes alarak yanına otur-

dum. Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Özür mü dilemeliydim yoksa neden böyle yaptığımı mı anlatmaya başlamalıydım? Bana bakmasa da hareketlerimi takip ettiğine adım kadar emindim. Sıkıntıyla iç çekip başımı koltuğa dayadım. Kırmızı ışıkların yandığı sıkışık trafiğe bakarken ufak bir özür dudaklarımdan döküldü. Yer Fıstığı'nda en ufak bir kıpırtı olmadı. Beni dinlediğini bildiğim için konuşmaya devam ettim.

"Bu kadar aşırı tepki vermemem gerekiyordu ama elimde değil. Senin için endişelendim." Boğazını temizlerken hafifçe kıpırdandı. "Sen bana emanetsin kızım. Seni o halde görmek nasıl hissettirdi biliyor musun?" Başını bana doğru çevirdiğini hissettiğimde ben de ona baktım. Kalemle çizilmiş gibi duran kaşları çatıktı. Şimdi ne dedim de kızdı? diye düşünmeden edemedim.

"Ne bakıyorsun öyle?"

"Nasıl bakıyormuşum?" diye sorduğunda tıpkı onun yaptığı gibi kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Böyle." Kaşları anında gevşerken yüzünde eğleniyormuşçasına bir sırıtış belirdi. Elimde olmadan ben de güldüm. Gürültülü bir sessizlik oluştu aramızda. Tebessüm kırıntıları hâlâ yüzümdeyken, "Barıştık mı?" diye sordum. Kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Bir daha beni insanların yanında azarlayacak mısın?"

Onu taklit ederek ben de kollarımı bağladım. "Bir daha beni zıvanadan çıkaracak bir hareket yapacak mısın?" Şımarık bir çocuk gibi dudaklarını öne doğru uzatarak düşündü. "Yapmamaya çalışırım," dediğinde başımı iki yana sallayarak gülümsedim. "Ben de seni azarlamamaya çalışırım." Muzip bir şekilde gülümseyen Yer Fıstığı elini bana doğru uzattı. "Söz mü?" Sanırım bu aramızda bir anlaşma olacaktı. Elini sıkıca tutup hafifçe salladım.

"Söz."

Ayşin

Hava kararmış, turistleri otele bırakma zamanımız gelmişti ama biz hepsini peşimize takmış, İstiklal Caddesi'nde yürüyorduk. Uraz'ın dünden beri bir şeyler karıştırdığını hissediyordum ama ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Otobüsten indiğimizden beri sorduğum tek bir soru vardı: "Uraz, nereye gidiyoruz?" Aldığım tek cevapsa, "Sabret. Az kaldı," oldu. Nedense az kalan yere bir türlü ulaşamıyorduk. Bunun nedeni akıntıya karşı kürek çekmemiz de olabilirdi tabii.

Taksim'de hayat böyleydi işte. Ne havanın soğuğu, ne insanların yoğunluğu önemliydi. Cadde her daim kalabalık, sürekli canlı, hep hareketliydi. Bitmek bilmeyen bir yaşam enerjisi vardı İstiklal'in. Sevenine can verir, sevmeyeni öldürürdü. Sanırım benim gibiler içinse planı öldürmeyip süründürmekti. Tüm gün süren koşuşturmanın ardından tekrar bu kalabalığın arasına karışmak yorucuydu. İyi olan yanıysa, Norveçlilerin hallerinden memnun olmasıydı.

Uraz'ın durmasıyla nereye geldiğimize baktım. Çiçek Pasajı. Tabii ya! Bunu nasıl düşünememiştim? "Ciddi olamazsın." Büyülü atmosfere sahip tarihi mekândan gözlerimi ayırıp Uraz'a çevirdim. Keyifli bir şekilde sırıtıyordu. Ona doğru yaklaştım. Sanki diğerleri beni anla-

yacakmış gibi fısıltıyla, "Uraz, programda böyle bir şey yok," dedim. Gözlerim turistlerin üzerinde dolaştı. Arkamızda beklerken kendi aralarında sohbet ediyorlardı ve garip bir şekilde keyifliydiler.

"İstanbul'u tanıtmayacak mıydık?"

Bu soru üzerine dikkatimi tekrar Uraz'a çevirdim. Ellerini açarak Çiçek Pasajı'nı gösterdi. "Al sana gerçek İstanbul." Tek ayağının üzerinde arkaya döndü. Bana doğru ufak bir bakış atıp, "Söylediklerimi çevirirsen sevinirim," dedi. Turistlerin dikkatini üzerine topladıktan sonra konuşmaya başladı.

"Beyler, bayanlar. Programımızda ufak bir eksiği fark ettiğimiz için sizi bu akşam otele biraz geç götüreceğiz."

Söylediklerini tercüme etmemle ufak bir uğultu oluştu. Uraz, ellerini havaya kaldırıp dikkatlerini tekrar üzerine çekti.

"İstanbul'un gece hayatına hoş geldiniz."

"Welcome to Istanbul's nightlife."

Havadaki ellerini pasajın girişine doğru çevirdi. Reverans yapar gibi gözüküyordu. Uraz gibi biri, ancak gece hayatında bu kadar kibar olurdu sanırım. Heyecanları gözlerinden okunan turistler birer ikişer pasaja girdiler. Uraz hepsinin önüne geçip köşede, bütün pasaja hâkim olan restorana doğru yürüdü. Hazırlanan uzun masa dikkatlerden kaçmayacak kadar şık süslenmişti. Garsonların telaşı yüzlerinden okunuyordu.

Restorandan çıkan, başgarson olduğunu düşündüğüm bir adam Uraz'la bir şeyler konuştu. Daha sonra gülümseyerek kalabalığı karşıladı. Herkes masadaki yerini alırken benim şansıma Thea'nın yanı düşmüştü. Yüzümü düşürmemek için ekstra çaba sarf etmem gerekiyordu. Uraz karşıma, Thomas'ın yanına oturdu.

Allah'ım resmen kendi ellerime Uraz'ı kızın göz hapsine atmıştım.

Garsonlar menüleri dağıttı. Ben Thea'nın bakışları yüzünden ne yiyeceğime doğru düzgün bakamadım.

Uraz başgarsonla bir şeyler konuştu. Bir süre sonra masa mezeden ve rakıdan geçilmiyordu. Masaya doğru eğilip bakışlarımla rakı bardağını işaret ettim.

"Sen de içmeyeceksin inşallah."

O da benim gibi masaya eğildi. "Sabrımı zorlamazsın inşallah." Gözlerimi kıstım. O da beni taklit edercesine kıstı ama benim aksime çarpık bir şekilde gülümsüyordu. Ne şekilde olursa olsun, gülümsemesi efsunluydu ve ona karşı olan tüm olumsuz düşüncelerimi bir anda silebiliyordu.

Beklemediğim bir anda klarnet ve darbuka sesleri yükseldi. Yanık sesli bir adam şarkı söylemeye başladı.

Sanki billur bir pınar, kahverengi gözlerin.
Ruhuma neşe sunar, Kahverengi gözlerin.

Norveçli kafilenin ilk andaki şaşkınlıkları yerini keyfe bıraktı. Bilmedikleri ritimlere tempo tutmaya çalışanlar, fotoğraf çekenler, tabaklarını mezelerle donatanlar, kendi çapında oynayanlar... Ortalık bayram yeri gibiydi. Uraz rakı bardağını eline alıp, "Hadi bakalım," diyerek Thomas'ın bardağına dokundu. Gülümseyerek bardağını eline alan adam rakısından bir yudum aldı.

"Hadi, hadi, hadi."

Uraz'ın gazıyla hepsi bardaklarını eline aldılar ve onun gösterdiği şekilde tokuşturmaya başladılar. Yerine oturan Uraz'ın gözlerinin içi gülüyordu. İlk kez onu böyle görüyordum.

Senin en güzel yerin, kahverengi gözlerin.

Şarkının tam bu kısmında gözlerini bana çevirdi. Gerçekten gözlerinin kahvesi çok güzeldi. Elindeki bardağın dibini benimkinin ucuna çarptı. "İçmeyeceğim ki," dediğimde, "İstesen de içemezsin zaten ama ortama ayak uydur," dedi. *Ah ben tonla ilaç içmeyecektim,* sırf sana inat *bu bardağı fondip yapmaz mıydım?* Kör olası böbrek.

Tam bardağıma uzandığım anda Thea bardağını Uraz'ınkine çarptı. Bunu kimsenin beklemediği gibi ben de beklemiyordum. Kız, belki de şu iki gündür ilk kez bu kadar büyük bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirmişti. Kahretsin. Gamzesi mi vardı onun?

Uraz başını hafifçe sallayarak teşekkür etti ve bana döndü. O kadar hırslanmıştım ki elimdeki bardağı kontrolsüz bir şekilde Uraz'ınkiyle tokuşturdum ve bir anda parmaklarımın arasında boşluk ve ardından ıslaklık hissettim. Büyük bir şangırtıyla kırılan bardaklar ve rakı masaya saçıldı. Yanımızda oturanlar hafifçe geriye çekildi. Şarkı söyleyen adam bile kısa bir an duraksadı. Elim havada dona kaldım. Uraz'a baktım. Sakarlığımdan dolayı sinirlenmesi gereken adam bıyık altından gülümseyerek elimi siliyordu. Neyse ki bir yerimizi kesmemiştim ama patlamanın etkisiyle avuç içimin yandığını hissediyordum.

At kadehi elinden, bin parçaya bölünsün. Dökülsün meyler yere, hatıralar silinsin.

Tekrar şarkıya başlayan adamın seçimi takdire şayandı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Garsonlardan ikisi masadakileri toparlamaya başladı. Topla-

maya yardım etmeye çalışırken, "Çok, çok özür dilerim," dedim utanmış bir edayla.

"Sorun yok yenge. Olur böyle şeyler."

Yakıştırdığı sıfat yine donakalmama neden oldu. Bu sefer Uraz'a bakamıyordum bile. Sanki tüm kılcal damarlarım yanaklarıma toplanıp bir bir patlıyordu. Ortam bir anda alev almıştı.

"Hemen yenilerini getiriyorum."

Göz ucuyla Uraz'a baktım. Başıyla adama tamam dedi. Bakışlarını bana çevirdiği an tekrar gözlerimi kaçırdım. Yaptığımdan değil de adamın "yenge" deyişinden utanmıştım. Hâlâ düşündükçe kalbim acınası bir şekilde çarpıyordu.

Önümdeki boşluğa bakarken yanımda bir ışık yandı. Gayri ihtiyari gözlerim o tarafa çevrildi. Thea'nın telefonunun ışığıydı bu. Mesaj gelmiş olmalıydı. Dünkü merakım kendini yeniden hatırlattı. Kıza baktım. Yanındaki kadınla bir şeyler konuştuğunu görünce, fırsat bu fırsat göz ucuyla telefonuna göz attım. Tam okurken telefonun ışığı söndü. Yaşadığım hüsranın tarifini bulmaya çalışırken bir mesaj daha geldi. Devekuşu gibi başımı diktim ve telefonun ekranında yazılanlara baktım.

Kızım çocuktan etkilendin diye tatil uzatılır mı hiç? Konuşamamışsınız bile.

Oturduğum yere çöktüm. Bir an kıskançlıktan dolayı gözüm kararmış olsun ve yazılanları yanlış çevirmiş olayım diye dua ettim. Fakat Thea yanındaki kadınla konuşmasını bitirir bitirmez Uraz'a baktı. Telefonunu eline alıp mesajı açana kadar da bakışlarını çekmedi. Bu kız babasından falan da mı çekinmiyordu? Bu ne rahatlık kardeşim? Bakışlarımı Uraz'a çevirdim. Telefonuyla ilgi-

lenmesi bir nebze de olsa yüreğime su serpse de bütün gecenin böyle geçmeyeceğini biliyordum.

Seni ben, ellerin olsun diye mi sevdim. Ahhh!

Şaka gibiydi. Bu çalgıcılar bana inat mı şarkıları seçiyordu? Garsonlar masamıza yeni mezeler ve bardaklarla döndüler. Önüme konan rakıyı içip beynimi uyuşturmak ve düşünmemek istedim ama onun yerine rakının yanındaki buz gibi suyu kafama diktim. Suyu tek nefeste içtim ve bardağı, nefesimi sesli bir şekilde dışarı vererek masaya bıraktım.

"Yavaş, çarpar o."

Uraz'a gıcık bir gülüş attım. O ise keyifli bir şekilde karşılık verdi. Thea, Uraz'ın güldüğünü görünce daha da hararetli mesajlar atmaya başladı. Kim bilir arkadaşına neler diyordu? İçimdeki yangın gittikçe artarken Uraz'ın suyuna uzandım. Onu da tek seferde içip masaya sesli bir şekilde bıraktım. Gülümsemesi biraz daha artan çocuğu sertçe, "Gülme," diye uyardım. Afallamış bir şekilde, "Tüm gün gülmemi istemiyor muydun sen?" diye sordu. Hâlâ gülüyordu. *Allah'ım aklıma mukayyet ol!*

"Şimdi istemiyorum. Gülme!"

Garsonlar mezeli tabakları topladılar. Yerlerine balıklarla süslenmiş olanları koydular. Canlı balıkları izlemek insanları sakinleştirirdi, balık tutmak da öyleydi. Belki yemek de beni sakinleştirirdi. Tam tabağıma yöneliyordum ki, "So beautiful,"* cümlesi bir anda soldan soldan geldi. Uraz'a söylendiğini sanarak başımı sertçe Thea'ya çevirdim. Tabağının fotoğrafını çekmekle uğraşan kız bana doğru baktı. Artık nasıl bakıyorsam onun da kaşları çatıldı. Bir sorun olup olmadığını

* Çok güzel.

sorduğunda kendime gelmem gerektiğini düşündüm. Yüzüme daha önceden çalışılmış, yapmacık bir gülümseme yerleştirdim. Sorun olmadığını, ortamı beğenip beğenmediğini sordum. Beni onaylarcasına başını sallayarak çok beğendiğini söyledi ve bunu söylerken Uraz'a baktı. İnşallah boğazına o balığın kılçığı kaçar da otele dönmek zorunda kalırsın.

Balık, rakı ve müzik eşliğinde ortam iyice ısındı. Çakırkeyif olmaya başlamışlardı bile. Bilmedikleri şarkıları söylemeye çalışmaları ve kendi saçmalıklarına gülmeleri bunun en büyük kanıtıydı. İçmediğim için mi bilmiyorum, ortamdan dışlanmış gibi hissediyordum. Beni tek anlayacak kişi de sürekli telefonuyla ilgileniyordu. Buna bozulsam da Thea'nın gözlerine bakmadığı için sesimi çıkarmıyordum.

"Aysin."

Ağzı rakı kokan kız hafif hafif sallanıyordu. Yarım yamalak Uraz'ın İngilizce bilip bilmediğini sordu. İşte başlıyorduk. Adını duymasıyla ilgisini telefonundan bize kaydıran Uraz, "Ne oldu?" diye sordu. Kız kıkırdayarak, "Seninle konuşmak için yol bulmaya çalışıyorum," gibi bir şeyler geveledi. Allah'tan Uraz İngilizce bilmiyordu. Kaşlarını çatarak, "Ne dedi?" diye sordu.

"Ee," diyerek Thea'nın çakırkeyif sallanışını izledim. Daha sonra aklıma gelen fikirle Uraz'a döndüm. "Ona bakmandan hiç hoşlanmıyormuş."

Kaşları daha da çatıldı. Kendini göstererek, "Ben mi ona bakıyormuşum? Asıl o bana bakıp duruyor," dedi. Gözlerim saniyelik de olsa kısıldı. *Demek sana baktığını fark ettin, Çemberin Efendisi?* Bozulduğumu belli etmemeye çalışarak, "İşte o anlarda demek ki baktığını sanıyor. Sen hiç bakma bence," dedim. Bu seferki yalanımdan zerre pişman değildim.

"Ne işim olur ya," diyerek telefonuyla ilgilenmeye devam etti. Rahat bir nefes aldım. Uraz cephesi düşmandan temizlenmişti. Şimdi sıra taarruza geçmekteydi. Thea'ya döndüm.

"Dou you like Uraz?"*

Kızın heyecanla gözleri parladı. Uraz'dan hoşlandığını zaten biliyordum. "Yes, I like him very much but does he like me?"** Ondan hoşlanıyor muymuş? Hoşlansa bile sana söyler miyim, her limanda gemisi olmayı adet edinen kız? Sanki duyduklarımı nasıl söyleyeceğimi bilemiyormuş gibi bir ifade takındım.

"Sorry. He prefers guys."***

Gözlerini fal taşı gibi açarak "Really?" diye sordu. "Is he gay?"**** Öyle bir bağırmıştı ki, taş kesildim. Uraz'ın duyup duymadığını kontrol etmeye bile cesaretim yoktu. Duysa bile anlar mıydı? *Gay* kelimesini anlardı. Dehşetle gözlerim büyürken susmasını işaret ettim. "This is a secret!"***** Göz ucuyla Uraz'a baktım. Hâlâ telefonuna bakıyor olması içimi rahatlattı. Sonuçta duysa, şu an laflarıyla ağzımı burnumu kırması gerekiyordu. Thea pot kırdığını fark ederek utandı ve özür diledi.

"No problem."******

Kız acıyarak Uraz'a son kez bakarken, "Bu kadar yakışıklı olmasından anlamalıydım zaten," dedi. *Vah vah. Nasıl üzüldüm haline şu anda.* Yalandan bir hüzün maskesi takarken ona bakmasından hoşlanmadığını söylediğini de ekledim. Kız sorun olmadığını söyledi ama resmen limanındaki bir gemi batmış gibi bakıyordu. Tuvalete git-

---

* Uraz'dan hoşlanıyor musun?

** Evet, çok hoşlanıyorum ama o benden hoşlanıyor mu?

*** Üzgünüm. O erkekleri tercih ediyor.

**** Gerçekten mi? O eşcinsel mi?

***** Bu bir sır!

****** Sorun değil.

mek bahanesiyle masadan kalktı. İçimde tepişen coşku, çalan hareketli şarkıyla göbek atıyordu.

Beklemediğim bir anda arkamdan bir rüzgâr geçti. Ne olduğuna bakmak için başımı geriye çevirdim. Denizkızı kıyafeti gibi parlak, açık saçık kostümüyle bir dansöz saçlarını savura savura çalgıcıların yanına gidiyordu. Öyle bir kıvırıyordu ki büyülenmiş gibi gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Alkışlar, ıslıklar, ritimler...

Turistler dansöze karşı oynamaya çalışıyordu. Gizli kapaklı Uraz'a baktım. Halinden memnundu. Arkasına yaslanmış, tek kolunu sandalyenin omuz kısmına dayamıştı. Diğer eliyle masada ritim tutuyordu. Pozisyon olarak dansöze dönmüş gibiydi. Yüzündeki çapkın ve keyifli tebessümle, her ritimde karnına yumruk indiriyordu. Allah'ım ben neden bu kadar kıskanıyordum? Arkadaşlar birbirini bu kadar kıskanmazdı ki...

Yüzüme su çarpıp kendime gelsem iyi olurdu. Sandalyemi geriye doğru itip ayağa kalktım. Uraz'ın bakışları bana çevrilirken yüzündeki keyifli halden eser kalmadı. "Bir şey mi oldu?" diye sorarken rahat oturuşunu düzeltti. "Ağrın mı var?" Bunu nereden çıkarmıştı ki?

"Hayır. Tuvalete gideceğim sadece."

Kaşlarını çatarak, "Emin misin?" diye sordu. "Acı çekiyormuş gibi gözüküyordun." İçimden birkaç küfür mırıldandım. Resmen acınası bir durumdaydım.

"Yok yok iyiyim. Hemen gelirim."

Başını onaylarcasına salladı ama yüzü hâlâ beni tarıyordu. Göz temasını keserek tuvaleti aramaya koyuldum. Adım adım müzik sesinden uzaklaşıyordum. Fakat başka bir bağrış gittikçe yükseliyordu. Köşeyi döndüğümde Thea'yı duvara sıkıştırmış bir adamla karşılaştım. Adam iyi giyimliydi. Orta yaştakiler düşünülürse yakışıklı da

sayılırdı. Bir karizması vardı ama hali ve tavrından sarhoşluk akıyordu. Bu tüm artılarını silerdi.

Thea ağlamaya ramak kalmış sesiyle adamı itmeye çalışıyordu. Adamsa ağzını yaya yaya bir şeyler söylüyordu. Kızın saçlarına dokunmak için kaldırdığı eli görünce, "Hey!" diye bağırdım. İkisi de aynı anda bana döndü. Adam beni baştan aşağı süzdü. Yüzündeki alaycı tebessüme tükürmek istedim. Thea'nın gözlerindeyse umut ışığı belirdi.

"Aysin."

Kararlı adımlarla onlara doğru yürüdüm. Adam istifini bozmadı ama Thea benden güç almış olacak ki adamı itekleyerek kendisini sıkıştırdığı alandan kaçtı. Koşar adım bana doğru geldi ve beklemediğim anda kollarını boynuma doladı. Afalladım. Uzun zamandır tuttuğu yaşlarını bana sarılırken serbest bıraktı. Bedeni zangır zangır titriyordu. Gerçekten korkmuş olmalıydı. Hafifçe sırtına değen saçlarını okşadım.

"Are you OK?"*

Başını hayır anlamında salladı. Çok korktuğunu, adamın ona dokunmaya çalıştığını söyledi. Kaşlarımı çatarak pişmiş kelle gibi sırıtan adama baktım. Elleri cebinde, belden aşağısını ileri doğru iterek, bizi süzüyordu.

"Sen bana baksana!"

Thea'yı kendimden ayırıp arkama çektim. "Bakıyorum zaten." Baştan aşağı beni süzdü. Ürperdim. Bakışları bile bunu hissettiriyorsa Thea'nın şu anki halini düşünemiyordum.

"O yuvarladığın kelimeleri sana yuttururum," diyerek öne doğru bir adım attım. Kaşı seğirdi. Yüzündeki gülümseme daha da iğrenç bir hal aldı.

"O dolgun dudaklarınla mı?"

---

* İyi misin?

Dişlerim birbirine baskı uygulamaya başladı. Tüm bedenim titrerken parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. Bu konuşma fazla uzamıştı. "Wait here."* Thea'nın elinden kurtulup adama doğru yürüdüm. Kılını kıpırdatmayan adam dudaklarını yavaşça yaladı. Bakalım yerin tadı nasıldı?

* Burada bekle.

Uraz

Küçük bir mekânda çok fazla insan olduğunda çıkan ses kaosa benziyordu; seslerin tizleşip kalınlaşması, yakınlaştıkça yükselen o tanıdık, dur durak bilmeyen uğultu... Bir de bunlara çalgı çengi eklendiğinde baş ağrısı kaçınılmazdı.

Neyse ki böyle düşünen kişi bir tek bendim. Dansözün gelmesiyle ortam iyice şenlenmişti. Kahkahalar havada uçuşuyordu. Soğuk ülke vatandaşı dediğimiz insanların bir bölümü gerdan kırmakla meşguldü. Diğerleriyse göbek atanlara alkış tutuyordu. Çalgıcılar damaklarını ıslatmak için durdular. Rakılarından yudum aldıkları sırada boşluğa düşmüş gibi hissettim. Ortamın sessizliğinde bocaladım. Masadaki suyumdan yudum alırken tiz bir çığlık sesi yükseldi.

"Yer Fıstığı!"

Aklıma ilk gelen kişiyle ayağa kalktım. Bacaklarımın bağı çözülmüştü sanki. Titreyen bacaklarımın izin verdiği çabuklukla koşmaya başladım. Ardımdan bir şeyleri devirdiğimi hissediyordum. Endişe ve korku tohumları tüm vücudumu kaplıyor, her bir hücreme itinayla işleniyordu. Ne olduğunu düşünmeye çalışan beynim uyuşmak üzereydi.

Tuvaletlerin olduğu köşeyi döndüm. Nefes nefeseydim. Gördüğüm manzarayla olduğum yere mıhlandım.

Kalbim duracak gibi oldu. Ardından deli gibi çarpmaya başladı. Duygu geri dönmüştü. Korku geri dönmüştü. Adrenalin geri dönmüştü. Beni boğana kadar her yerimi sardılar ama bunlar kendim için değildi. Yerde yatan bir adama doğru eğilmiş, yumruğu havada olan Yer Fıstığı içindi.

"Thea!"

Thomas'ın korku dolu sesi arkamdan önüme geçti. Kızını kollarının arasına alan adam bir şeyler söyledi. Kızının saçlarını okşarken yüzünü gözünü kontrol ediyordu. Bakışlarım Yer Fıstığı'na kaydı. Kimseye değil sadece bana bakıyordu. Gözlerindeki korkuyu bu mesafeden bile fark ediyordum. Yumruğu hâlâ havadaydı ama az önceki kadar güçlü değildi.

Uçurumun kenarından atlarcasına büyük bir cesaretle koşup onu kollarımın arasına aldım. Kaskatı duran bedeni beni sarmaladı. Yumruk olan elinin hâlâ o şekilde olduğunu hissediyordum. Başını göğsüme yaslarken aldığı titrek nefes ağlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadım. Başını onaylarcasına hafifçe kıpırdattı ama içime doğru daha da sokuldu. Yerden inleyerek kalkmaya çalışan adama baktım. Burnunu tutuyordu. Açıkta kalan kısımları kanla kaplanmıştı. Bir şey yapmış olmalıydı. Ayşin'in ona yumruk atmasına neden olacak bir şey yapmıştı. Yaşadığım korku, öfkeye dönüşüyordu.

"Ne yaptı?"

Sorum net, sesim merhametsizdi. Konuşmak istemediğini belli edercesine başını salladı. İstemesem de Yer Fıstığı'nı kendimden ayırdım. Kirpiklerinin kaz ayaklarıyla birleştiği noktadaki yaşları parmak ucumla sildim. Gözlerini kapattı. Gözyaşlarıyla savaşır gibi bir hali vardı. Elimi kolunun üzerinden kaydırdım. Yumruk attığı elini

avucumun içine aldım. Pamuk teninin kemik kısımlarına kan oturmuştu. Buradan bile yumruğun şiddetini anlayabilirdim. Onu, bunu yapmaya zorlayan adama baktım. Duvara yaslanmış, kanla kaplı eline göz gezdiriyordu.

"Ne yaptın lan?"

Ayşin'i geriye çekip adamın üzerine yürüdüm. Arkamdan seslenildiğini duyuyordum. "Ne yaptın?" Kükreyerek üzerine atladım. Yakasından tuttuğum adamı sert bir şekilde duvara çarptım. Bir elimle omzuna bastırıp onu duvara sabitledim. Gafil avlanan adam kaçamadı. Kolumu boğazına var gücümle bastırdım. Aldığı nefes yarım kalan adam çırpınmaya başladı. Burnundan akan kan, kazağıma damlıyordu.

"Dokundun mu ona?"

Adam başını hayır anlamında salladı. Neden inanmıyordum acaba? "Ne yaptın o zaman?" Adamın boğazını biraz daha baskıladım. "Uraz!" Koluma dokunan elin kime ait olduğunu biliyordum. Bu yüzden Yer Fıstığı'na bakma gereği duymadım. Gözlerim suratı kırmızıdan mora dönen adama kenetliydi.

"Bana bir şey yapmadı. Ben sadece dersini verdim."

Başımı Yer Fıstığı'na sertçe çevirdim. "Thea. Thea'ya sarkıntılık yapıyordu." Gözlerim arkasındaki baba kıza kaydı. Thomas, kızını kanatlarının arasına almıştı. Kız ise korku dolu bakışlarını bize yöneltmişti. "Yemin ederim." Çaresizce kolumu çekmeye çalıştı. "Hadi Uraz. Ben dersini verdim zaten. Daha fazla tatsızlık çıkmasın. Ne olur." Gözlerimi tekrar adama çevirdim. Çırpınışları yavaşlamış, nefes alıp verişi durmuş gibiydi. Kolumu çekmemle adam yere yığıldı. Dehşetle iç çeken Yer Fıstığı, "Öldü mü?" diye sordu. Damağımı şaklattım.

"Sadece bayıldı."

Derin bir nefes aldı. Yer Fıstığı'na doğru döndüm. "Ne

olduğunu en baştan anlat," dediğimde tuvalete geldiğinde bu adamın kızı sıkıştırdığını, onu ellemeye çalıştığını söyledi. Onun gelmesiyle rotasını Yer Fıstığı'na çevirdiğini ve iğrenç yakıştırmalar yaptığını anlattı. Duyduklarımdan sonra tekme atmak için adama yönelmiştim ki farklı aksandaki ismim havadaki ayağımı durdurdu. *Ne var?* der gibi başımı çevirdim. Thomas bana doğru yürüdü ve ansızın beni kolları arasına aldı. Ne olduğumu şaşırırken kaskatı kesildim. Ayşin'e boş bir bakış attım. O da en az benim kadar şaşkındı. Thomas benden ayrıldı ama elleri hâlâ kollarımı sıkıyordu.

"My daughter told me Aysin saved her."*

Kaşlarımı çatarken Yer Fıstığı'na baktım. Yanımıza geldi. "Thea onu kurtardığımı anlatmış." Aydınlanmış bir şekilde Thomas'a döndüm. Bir eliyle de Ayşin'in koluna dokundu.

"Thank you very much guys. I can't imagine what would have happened if you weren't here."**

Thomas bizi kendine doğru çekti ve ikimize de aynı anda sarıldı. Ayşin iki büklüm şekilde, "Teşekkür etti," dedi.

"Onu anlayabiliyorum, merak etme."

Adam bizden ayrıldı. Dikkatimi ilk çeken şey buğulu gözleriydi. Babacan bir tavırla son kez kollarımıza dokundu ve arkasını dönüp kızının yanına gitti. Bize bakan kalabalığa karşı durduk. Ayşin'le aynı anda birbirimize baktık.

"Gece bitsin mi artık?"

Sanırım ilk kez aynı şeyi düşünüyorduk.

"Bitsin."

---

* Kızım, Ayşin'in kendisini kurtardığını söyledi.

** Çok teşekkürler çocuklar. Siz burada olmasaydınız neler olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ayşin

Mutluluk sizi bağımlısı yapardı. O kadar alıştırırdı ki kendine, başka hiçbir şey düşünemez olurdunuz.

Zaman geçer, hayat akıp giderdi. Öyle bir büyülenirdiniz ki kaderin sizin için kurduğu tuzakları göremezdiniz.

Alnımızın akıyla atlattığımız işin ardından, çok çalışıp ders açığımızı kapatmıştık. Bu süre zarfında da en ufak bir sorun yaşamamıştık. Hatta Uraz, enteresan bir şekilde keyifliydi. Tüm yorgunluğuna rağmen bir dediğimi iki etmemişti. Ne söylersem kendince alttan almıştı. Bu kadar iyilik korkutucuydu ama mutluluğun tadını çıkarmak tüm korkularımdan baskın geliyordu.

Şimdi emeklerimizin karşılığını alma zamanıydı.

Yeni bir gün, her zaman yeni umutlar beslerdi. Bugün de bizim için her şey güzel olacaktı. Ablam otoparka girerken gözlerim Uraz'ın arabasını aradı. Arabayı görememek küçük çaplı bir panik yaşamama neden oldu. O kadar emekten sonra gelmemezlik yapmazdı değil mi?

"Hadi Ayşin."

Arabadan indiğini bile fark etmediğim ablam arka koltuktan çantalarını almakla meşguldü. Arabadan indim. Hâlâ gözlerim otopark girişindeydi. Bir umut Uraz'ı görürüm diye bekliyordum. Ablam kapıları kilitlerken, "Neden oyalanıyorsun Ayşin?" dedi sitemle. "Hava çok

soğuk. Hasta mı olmak istiyorsun? Yürü hadi." Ayaklarım geri geri giderken ablamın peşinden ilerledim. Ara ara da otoparka bakmayı ihmal etmedim. Fakat okula girdiğim an kaçar yolum kalmadı. Ablam ilerlerken bir anda topuklularının üzerinde bana doğru döndü.

"Bugün üç sınava gireceksiniz. Saat dokuzda sınav salonunda olun."

Cevap vermeme bile fırsat vermeden tekrar önüne döndü. Topuklularının çivi çakarmış gibi çıkan sesiyle koşturmaya başladı. Kolumdaki saate baktım. Daha yirmi dakika vardı. Telefonumu çıkarıp sınav saatini haber vermek için Uraz'ı aradım. Açmadı. Paniklemek için son beş dakikayı beklemeye karar verdim. Koridorda yalı kazığı gibi dikilmemek için kantine doğru ilerledim. Yanımdan geçen öğrencilerin bakışlarından dolayı başımı öne eğdim. Şu an en son istediğim şey, bana ne olduğunu birine anlatmaktı. Bu nedenle kimseyle göz göze gelmemeye çalıştım.

"Ayşin."

Tanıdık ama duymak istemediğim ses bana doğru geldi. Onunla karşılaştığımda ne yapmam gerektiğini çok düşünmüştüm. Yıllardır bana âşık olduğunu düşündüğüm çocuk, beni az daha öldürecekti. Gözümün içine baka baka yalan söylemiş, beni kandırmıştı. Hem de ne için? Eski statüsünü geri kazanmak için. Para için.

Öte yandan belki de bilmediğim başka bir nedeni vardı. Patron denilen adam çok tehlikeliydi. Hiçbir şeyden korkusu olmayan biri, korkunun kendisi olurdu. Patron da tam anlamıyla buydu. Gözü karaydı. Eminim Emirhan'ı planına ortak edebilmek için kesenin ağzını açmıştı ama kim bilir devam etmesini nasıl sağlamıştı? Belki de onu ölümle tehdit etmişti. Acaba kendi canı için başkasının canına kıyacak kadar ne ara alçalmıştı?

"Nasılsın?"

Sanırım en iyisi gerçeği onun ağzından dinlemeden peşin hükümlü olmamaktı. "Fena sayılmaz. Sen?"

Gülümseyerek, "Seni gördüm iyi oldum," dedi. Keşke ben de onunla aynı fikirde olabilseydim. "Bir ara seninle konuşalım mı?" Sorum garibine gitmiş olacak ki kaşları hafifçe çatıldı. "Konuşalım da neyle alakalı?" Bir anda aydınlanmış gibi gözleri büyüdü.

"Yoksa dün geceki kavgayı mı anlatacaksın?"

Bu sefer kaşları çatma sırası bendeydi. "Dün geceki kavga mı?" diye sorduğumda, "Şu Norveçli kıza saldıran adamı benzetmişsin ya," diye cevap verdi. Kaşlarım daha da çatıldı. "Bunu sen... Nasıl?"

"Ablam dün Thomas denen adamla konuşurken duydum."

Gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. Yüz hatları saniyeler içinde gerildi. Sonra yüz hatları düzeldi. Bu planlanmış, daha önce çalışılmış bir tepkiydi ama nefret göz bebeklerinden taşıyordu. Neye baktığını merak ediyordum ve bu merakım uzun sürmedi.

"Ablan mı?"

Uraz

Ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her heceyi tükürüyormuşçasına telaffuz ettim.

Duyduklarımın doğruluğu, güvendiğim dağlara kar yağması anlamına geliyordu. Ve ben bu sefer kendime hâkim olabileceğimi sanmıyordum.

Ayşin ürkek hareketlerle bana doğru döndü. Gözlerinde taşıdığı anlamlar, benim için bile çok büyüktü. "O işi," deyip sakin kalmak için derin bir nefes aldım. "O işi, Beyza denen kadın mı buldu?" Son bir umut savaşında yükselen bayrak misali, duyduklarımın yalan olmasını diliyordum.

"Doğru konuş..."

"Sen kapat çeneni!"

Merhametsiz bir tonla bağırdım. Bir kelime daha ederse, hastanede yarım bıraktığım işi tamamlardım.

Gözlerimi, önümde eriyip gidecek gibi duran Yer Fıstığı'na sabitledim. Gözleri sulanmıştı.

"O mu?"

Acınası bir şekilde, "Değil," demesini bekliyordum. Öfke sinsi bir düşman gibi zihnimi sararken bile, sesimi Yer Fıstığı'na karşı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "O mu buldu işi Yer Fıstığı?" Uzun kirpiklerini birbirine kenetledi ve arsız bir yaş, nazlı nazlı yanağından süzüldü. *Oydu. Allah kahretsin. Oydu.*

"Yalan söyledin."

Telaşla gözlerini açtı. "Bana yine yalan söyledin?" Göz pınarlarını zorlayan damlalar tek tek firar ediyordu. "Allah kahretsin!" diye gürledim. Sesim daha önce benim bile duymadığım biçimde öfke doluydu. Bu için için kanayan bir yaranın, hiddetin, tiksinmenin sesiydi. "Arkamdan iş çevirdin. Uyarmama rağmen bunu yaptın."

"Uraz..."

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. O kadar bastırdım ki onun canını yakmamak için kendi canımı yakar oldum. "Tek kelime dahi etme." Utançla başını öne eğdi. "Değil seni görmek, sesini dahi duymak istemiyorum."

Kontrolden çıkmış gibi hissediyordum. Kırmak, dökmek, hatta öldürmek istiyordum ve burada bir saniye daha durursam kendime engel olamayacaktım.

Gerisin geri döndüm. Etrafımızda oluşan kalabalığı yararken Cankut'la göz göze geldim. Katıksız bir nefret beni iliklerime kadar sarsıyor ve tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu.

"Seninle sonra görüşeceğiz."

Cankut bir şeyler söylemeye çalışır gibi dudaklarını kıpırdattı. Şu anda ne inkâr ne itiraf, hiçbir şey duymak istemiyordum. Yürümeye devam ettim. Bu sefer öğrenciler kendiliğinden yolumdan çekildiler. Kendimi dışarı atar atmaz ciğerime doldurduğum öfkeli soluğu gürültülü bir şekilde serbest bıraktım. Yer Fıstığı'nın peşimden geldiğini seslenişi sayesinde fark ettim. Ona zarar vermemek için olduğumdan daha hızlı yürümeye başladım.

"Uraz dur."

Otoparka gitmek hiç bu kadar uzun sürmemişti. "Uraz yalvarırım bekle!" Lanet olasıca anahtarı cebimden çıkarmaya çalışırken küfrettim. Hırçın hareketlerim

işlerimi daha da zorlaştırıyordu. Allah kahretsin! Alt tarafı kıçı kırık bir anahtarı cebimden çıkaramayacaksam bu ellere ne gerek vardı?

"Uraz!"

"Ne var ne?" diyerek arkamı döndüm. Ayşin bunu beklemiyormuş gibi olduğu yere çakıldı. Gözyaşlarının sonu yokmuş gibi gözüküyordu. Her damlasında içimdeki katille merhabalaşıyordum.

"Açıklamama izin ver, yalvarırım."

Aklını kaçırmışlar gibi kahkaha attım. "Neyi açıklayacaksın lan?" Hiddetle ona doğru yürüdüm. "Yetmedi mi salak yerine koyduğun?" Önüne geldiğim an durdum.

Herhangi bir yerine zarar vermemek için yumruklarımı sıktım. Sahip olduğum tüm iradeyi sonuna kadar kullanmaya çalışıyordum ama bedenim zangır zangır titriyordu.

"Gözümün içine baka baka yalan söyledin bana.

Uyardım seni. Arkamdan iş çevirme dedim ama sen, en yakınım dediğim adamla ortak olup beni kandırdın."

İçi boşalmış bir kovan gibiydim. Sanki tüm barutumu az önce Ayşin'in üzerine sıkmıştım ve hâlâ sıcaktım. Çok sıcak!

"Sen ne yaptın?"

Ayşin göğsüme var gücüyle vurdu. Böyle bir karşı atak beklemediğim için geriledim. "En azından ben, senin iyiliğin için bunu yaptım. Sen ne için yaptın?" Hem sinirlenmeme hem de savunmaya geçmeme neden olan şey, küçük ağzından çıkan saldırgan kelimeler silsilesiydi. Beynim öfkenin kontrolündeydi ve Yer Fıstığı'nın neden bahsettiğini düşünemeyecek kadar uyuşmuştu. Ayşin tekrar göğsüme vurdu. Bu sefer milim kıpırdatamadı.

"Yalan söylerken, bizi salak yerine koyarken, kendini bambaşka biri gibi tanıtırken hiç mi utanmadın?"

Ayşin'in ciddileşmesi endişe vericiydi. Şimdiye kadar hiçbir konuda bu kadar ciddi görünmemişti. Sıktığı çenesi, öfkeden kırışmış ifadesiyle belki de hayatında ilk kez korkutucu görünüyordu. Bana vurmaya çalışan ellerini bileklerinden yakaladım. Hırsla gözlerimin içine baktı. Kafamı mı karıştırmaya çalışıyordu?

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Elimden kurtulmaya çalışırken, "Bırak!" diye bağırdı. Onun lafıyla hareket edecek değildim. "Ne utanması?" Sorgular bir şekilde yüzünü taradım. Debelenmeyi bırakıp gözlerimin içine baktı. "Bu okula neden geldiğini biliyorum." Her bir kelimeyi lanet eder gibi söyledi. Böyle bir cevap alacağımı beklemeyi bırak, tahmin bile edemezdim. Hazırlıksız yakalanmıştım. Şaşkınlığımdan faydalanan Yer Fıstığı elimden kurtuldu. Bileklerini ovalarken ilk kez benden nefret ettiğini hissettim. Bu, garip bir sızıyı kalbime soktu. "Hangimizin yalanı daha büyük, tartışmayalım istersen, ha?" Gözlerim birkaç metre uzağımızda duran Cankut'a kaydı. Bunu da mı yapmıştı bana? Bu kaçıncı satışıydı? Ben kimseye güvenemeyecek miydim?

"Ya da hangimizin bedeli daha ağır?" Bakışlarımı Yer Fıstığı'na çevirdim. Ağlamaktan kızarmış gözleri hiddetle parlıyordu. Her şeyi biliyordu.

Açıklama yapılacak bir şey kalmamıştı. Onun açıklamalarının da bu saatten sonra benim için önemi yoktu. Yolun sonuna geldiğimiz an, bu andı.

Gözlerine, burnuna, dudaklarına, ağlamak ve sinir harmanıyla kızarmış tenine, hanımeli kokusunu taşıyan saçlarına son kez baktım. Göğsümün ortasında bir nokta alev alev yanmaya başladı. Bu yangının beni kül edeceğini biliyordum ama ben Kurt Uraz'dım. Küllerimden yeniden doğmasını bilirdim.

"Hoşça kal Ayşin Şendoğan."

Ayşin

"Gitmek gerekir bazen. Fazla yormadan, daha çok bıktırmadan... Eğer vaktiyse, ardına bile dönüp bakmadan..."

Can Yücel

Yüreğim düğüm düğümdü. Geceler avutmuyor, gönlüm o son bakışını unutmuyordu. Uzun yola gider gibi, hiç dönmeyecek gibi bakmıştı yüzüme. Gözlerinde uçurumlar vardı ve benim ona yetişmeye mecalim yoktu. Hislerim ayakta, dilimde düğümler, ardından bakakalmıştım.

Uraz'ın gidişinin ardından tam tamına üç hafta geçmişti ve bu süre zarfında bırakın karşılaşmayı, onunla ilgili en ufak bir haber bile kulağıma gelmemişti. Hayatımıza nasıl girdiyse öyle çıkmıştı. Hızla... Peki benim neden her nefeste canım bir kat daha fazla acıyordu?

Bir tek şey var aslında
Eğer konuşabilseydim
Beni böyle bırakma
Diye haykırmak isterdim.

Son zamanlarda akmayı alışkanlık haline getirmiş olan yaşlar yine gözlerime doldu. Ağlamaktan tek kurtuluşum uykuydu. Ona da vicdanıma taht kuran azap izin vermiyordu. Bu yüzden beni anladığını düşündüğüm tek şeye, müziğe sığındım.

İyi bak kendine bile diyemiyorum
İyi bak kendine bile diyemiyorum
Konuşsam faydasız ya ama susamıyorum.

Kucağımda duran, odama kaçış biletim olan test kitabını kapattım. Yatağıma cenin pozisyonunda uzandım. Birkaç damla yaş yastığıma doğru süzüldü. Gözlerimi kapattım. Kirpiklerimin gözyaşlarına siper olmasını istiyordum.

Beni vurup yerde bırakma
Katlanamıyorum hiçbir yokluğuna
Beni vurup yerde bırakma
İçim bağırdı da ben diyemedim ya.

Canım acıyordu. Canım çok acıyordu ama bu Uraz'ın acısının yanında hiçbir şeydi. Belki hayatında ilk kez kendi için bir şey yapmıştı. Hayatın tekmelerine karşı yeniden ayağa kalkmıştı. Yeni hayatında birilerine güvenmek istemişti. Belki de sadece mutlu olmak istemişti. Öyleydi de zaten ama ben onun elinden her şeyi almıştım. Patron konusunda Emirhan'dan ne farkı vardı ki? Üstüne üstlük biri beni öldürmek için emir almıştı. Diğeriyse tüm emirlere rağmen beni hayatta tutabilmek için kendi canından vazgeçmişti. Ne vardı tüm yaşananları sineye çekip yeniden başlamayacak?

Artık çok geçti.

O gitmişti.

Acısı bana kalan son yadigârıydı. Sırf bu yüzden iyi olmak istemiyordum. İyi olursam, onu unutacağımdan korkuyordum. Unutmak istemiyordum. Ben Uraz'ı yanımda istiyordum.

Bir anda kulağımdaki müzik uzaklaştı. Kulaklığımın teki çıkınca gözlerimi araladım. Her şey pusluydu.

Fakat karşımda dikilen ablamın elbisesi fark edilmeyecek gibi değildi. Yeni yılın geldiğini vurgulayan, pırıl pırıl, süslü ışıklar gibi...

"Sen hâlâ hazır değil... Ağlıyor musun sen?"

Yatağıma beni bırakmamasını istercesine daha da sokuldum. Elbisesindeki payetlerin el verdiği hızla yanıma oturan ablam elini kolumun üzerine koydu. Beni şefkatli bir şekilde okşarken, "Ne oldu?" diye sordu. Cevap vermek yerine gözlerimi kapatmayı tercih ettim. Zar zor yutkunurken titrek bir nefes aldım.

"Uraz mı?"

Ablamın dudaklarından dökülen isim, kaskatı kesilmeme neden oldu. Sorusunun cevabını bu şekilde alan ablam kolumu okşamaya devam etti. "Hâlâ konuşmadınız mı?" Başımı hayır anlamında sallarken gözümden bir damla daha kayıp gitti. Sıkıntılı bir şekilde nefes alan ablam, "Ben de ulaşamadım," deyince kaşlarımı çatarak gözlerimi araladım. Uraz'ı mı aramıştı? Neden aramıştı ki?

"Cankut da hiçbir şey bilmiyormuş."

Bir çırpıda yataktan doğruldum. Sırtımı yatağın başına yaslarken bacaklarımı kendime doğru çektim. Ellerimi ayak bileklerime yerleştirirken içimde kopan fırtınaya eklenen şimşekleri göz ardı edemiyordum.

"Neden aradın ki onu?"

Ablam kuşkulu bir ifadeyle bana bakarken "Neden

sinirlendin sen?" diye sordu. Uraz'ı kıskandığım için demek pek akıl kârı olmadığı için, "Bana acıması için mi?" diye çevirdim sözü. Şaşkınlıkla alnı kırıştı. "Saçmalama Ayşin. Ben öyle bir şeye izin verir miyim?" *Verirsin. Konu bir zamanlar etkilendiğin adamsa sen her şeyi yaparsın.*

"Sınavlara girmedi. Rapor getirmedi. Kurul olarak, yaptığı fedakârlıktan dolayı onun için özel ayarlamalar yaptık ama dönem sonu sınavlarına kesin olarak girmek zorunda. Yoksa gerçekten okuldan atılacak. Uraz'a ulaşamayınca Cankut'a söyledim."

Daralan içimi rahatlatırcasına nefes aldım. Umarım o da asıl amacını gizlemek için okul durumunu bahane etmemişti.

"Cankut, onunla görüşüyor muymuş?"

Başını onaylarcasına salladı. En azından yaşam belirtisi verdiği için sevinmem gerekmez miydi? Neden şu an daha çok ağlamak istemiyordum? "İyi miymiş?" diye sorduğumda elini dizime yerleştirdi.

"Gayet iyiymiş."

Rahat bir nefes aldım. Yaşıyordu. İyiydi. Hadi bakalım," diyerek dizime vuran ablam ayağa kalktı. Geç kalıyoruz. Hazırlan hemen." Bacaklarıma sarılıp başımı dizlerime yasladım. "Partiye gelmeyeceğim." Kızmaya başlayacak gibi duran ablam, "Tabii ki geleceksin. Biz o geceyi sizler için hazırlıyoruz," dedi. Başımı iki yana salladım. "İstemiyorum."

"Tamam."

Tamam mı? Kaşlarım hafifçe çatıldı. Bu kadar kolay mı razı olacaktı? Başımı kaldırıp ablama baktım.

"Kızdın mı?" diye sorduğumda damağını şaklattı. Boy aynamın önünde elbisesini düzeltirken, "Demek ki Uraz'la karşılaşmaya hazır değilsin. Neden kızayım ki?" dedi. Doğru mu duymuştum? Uraz mı demişti o? He-

yecanla gözlerim açılırken, "Gelecek mi?" diye sordum. Bana doğru kaçamak bir bakış attı. Bıyık altından gülüyordu.

"Hâlâ okulun öğrencisi olduğuna göre?"

Heyecanım, gerçeklerin gölgesinde yok oldu. "Okula bile gelmeyen çocuk, partiye mi gelecek?" Suratım resmen yerlerde sürünüyordu. Ablam, "Kim bilir?" diyerek göz kırptı. "Neyse, gideyim de makyajımı tamamlayayım. Sonra da çıkarım." Ablam odamdan çıktı. Kalbimde yanan umut ışığını, mantığım söndürmeye çalışıyordu. Gelmeyecekti ama ya gelirse?

Uraz

Öfkeyi ikinci bir ten gibi üzerine giyenlerin zırhları ince olurdu. Çünkü ekstra korunmaya ihtiyaç duymazlardı. Bu yüzden en çok yara alan insanlar, öfkenin esiri olanlardı. Peki ya o yaralar kanadıkça, güven tekrar nasıl oluşacaktı?

Günlerdir kontrollerim dışında evden çıkmıyordum. Evde de vaktimin büyük bir bölümünü spor odasında geçiriyordum. Spor bana yasaktı ama artık hiçbir şey zerre kadar umurumda değildi. Kafamı boşatmam gerekiyordu. Daha da önemlisi tek bildiğim işi yapabilmek için eski formumu yakalamak zorundaydım. Kulağıma dolan melodiyle koşu bandını durdurdum. Nefes nefese havluma uzandım. Terimi silerken koşu bandından indim. Sehpanın üzerinde duran telefonumun ekranına baktım. Şu sıralar konuşmak istediğim tek bir insan vardı. O da şu anda telefonun ucunda benimle konuşmak için bekliyordu. Havluyu omzuma asıp telefonumu açtım.

"Kobra."

"Nasılsın Kurt?"

"Çok iyiyim. Hadi bana güzel haberler ver."

O gün, okuldan çıktığım gibi soluğu Kobra'nın yanında almıştım. Kafamı boşaltmak için ona gelişmeleri sor-

muştum. Uzun süre konuşmuştuk. Kara Leke'nin hâlâ bana meydan okuduğunu duymak gururumu okşamıştı. Aklımdaysa bir şeyler canlandırmıştı. Kobra her ne kadar buna karşı çıksa da beni kararımdan döndüremeyeceğini biliyordu. O dövüş olacaktı ve Çemberin Efendisi, Anka misali küllerinden tekrar doğacaktı.

"Bu gece, saat birde. Yeri mesaj atacağım."

Adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı. Bu konuşmaları ne kadar özlediğimi fark ettim. Keyifli bir şekilde gülümsedim. "Eyvallah Kobra." Aramızda ufak bir sessizlik oluştu. "Uraz..." Ses tonu, cümlenin nasıl devam edeceğini gösteriyordu. Boşuna nefesini tüketmemesi için "Çember'de görüşürüz Kobra," deyip telefonu yüzüne kapattım. Kimsenin kafamı bulandırmasını istemiyordum.

Kapının çaldığını duyunca telefonu bir köşeye fırlattım. Gelen kişinin kim olduğunu biliyordum ama beni görmediği sürece o kapıdan ayrılmayacağını da haftalardır tecrübe ediyordum. Yine de bir umut, ağırdan alarak kapıya doğru ilerledim. Zil ısrarla birkaç kez daha çaldı. En sonunda pes ederek kapıyı açtım. Bıkkın bir şekilde nefes alırken, gördüğüm manzara nefesimin yanlış bir yere kaçmasına neden oldu. Öksürerek, jilet gibi giyinmiş, smokinli Sarı'yı baştan aşağı süzdüm.

"Ne oluyor lan?"

Panikle içeri girdi. "Yukarı bak, kuş geçiyor. Bak bak!" Gözlerimi devirerek öksürmeye devam ettim. Ciğerlerim yanmaya başladı. Resmen kendi tükürüğümde boğulacaktım. İçinde ne olduğunu görmediğim askılı bir kılıfı kolunun altına aldı ve tek eliyle sırtıma vurmaya başladı.

"Iyy. Yine mi nefesin tükenene kadar spor yaptın sen?"

Darbeleri sertleşti. Akşama gücümün kalması için eli-

nin altından çıktım. "Neden geldin?" diye sordum öksürüklerimi kontrol altına almaya çalışırken. "Bu hal ne?" Kapıyı ardından kapatan Sarı ellerini iki yana açarak etrafında döndü.

"Nasıl olmuşum *bro*?"

"Bir bok olmayacağını anlayınca evlenmeye mi karar verdin?"

Kinayeli bir bakışın ardından arkamı döndüm. Mutfağa gidip buzdolabından bir şişe su çıkardım. "Evet.

Seni de nikâh şahidim yapıyorum." Şişenin kapağını açarken Sarı'nın fermuarını açtığı kılıfa göz attım. İçinden en az üstündeki kadar şık bir siyah takım elbise çıktı.

"Nasıl ama?"

Dalga geçer gibi güldüm. Suyu dudaklarıma götürdüm. O an aklımda Yer Fıstığı'yla soğuk su üzerine konuşmamız canlandı. Kaşı, gözü, öfkeli sözleri sanki karşımdaydı. Kısa bir an duraksadım. Günlerdir onu görmemiştim. Onunla ilgili en ufak bir detay bile duymak istememiştim ama şu an, zihnimin içine hapsettiğim anı içimde bir yere oturdu. Ciğerimdeki yangın boğazıma taştı. Onu hayatımdan çıkardığıma göre, onun fikirlerine ihtiyacım yoktu. Soğuk suyu içimdeki yangını söndürmek isteyen bir açlıkla içmeye başladım.

"Çok şanslısın. Birkaç sene önceki takımım üzerine şak diye uyacaktır."

Şişeyi dudaklarımın arasından çektim. Alıcı gözlerle Cankut'a baktım. Birkaç sene önce boyu benim kadar olsa da cüssesinden pek emin değildim. "Ne bakıyorsun Kurt?" diyerek gözlerini kendi üzerinde dolaştırdı. "Biz de bir ara vücut yapmaya çalıştık herhalde." Bozulmuş bir şekilde yakasını düzeltti. Bana menopozlu kadınlar gibi bakıyordu.

"Al hadi."

Takım elbiseyi bana doğru uzattı. "Giyin, geç kalıyoruz." Şişeyi tezgâha bırakırken, "Sen geç kalıyorsun," dedim ve yanından geçip spor odasına doğru ilerledim. Günlerdir bu yılbaşı partisi mi balosu mu, her ne haltsa gitmek için başımın etini yiyordu. Kendisi gidebilirdi. Beni peşinden sürüklemesine gerek yoktu. Yaptıklarını daha hazmedememişken, bana sinirlenecek yeni şeyler çıkarıyordu. Gerçekten ya aptal cesareti vardı ya da bana gelmeden önce yürek yiyip duruyordu.

"Sakın bana spor yapacağını söyleme."

Spor odama girip havluyu telefonun üzerine fırlattım. Kobra'dan gelecek herhangi bir mesajı görmesini istemiyordum. "Kurt, bu konuda anlaşmadık mı?" Bandajlarımı elime sararken boks torbasına doğru ilerledim. Geceki şovuma hazırlanmam gerekiyordu. "Dinlenmen gerekiyor. İlla Özcan Bey'i mi aramalıyım?" Sarı'nın konuşmalarına karnım toktu. Bu yüzden kulaklarımı ona kapattım. Odak noktamı kum torbasına ayarladım. Hasret olduğum pozisyonlardan birini aldım. Karşımdakinin Kara Leke olduğunu hayal ederek ilk yumruğumu attım. Eklem yerlerimde oluşan acı, benim için nefes almakla eş değerdi. İşte şu anda yaşadığımı hissediyordum.

"Kurt."

Arkamdaki hareketliliği umursamamaya çalışarak seri bir şekilde birkaç tane daha yumruk attım. Belimdeki ağrı her ne kadar daha tahammül edilecek bir seviyede olsa da şu an onu zorlamak istemiyordum. Gece fazlasıyla canına okuyacaktım.

"Kurt diyorum."

Her sesleniş, darbelerimi birkaç saniye duraksatıyordu. Cankut konuştukça ben dövüşe adapte olamazdım. Burnumdan soludum. Bana doğru gelen kum torbasını tutarak, "Ne var Sarı?" dedim sabrımın son demlerinde.

"Ne istiyorsun benden?"

"Partiye gelmeni."

Ona doğru başımı sertçe çevirdim. "Öğrencisi bile olmadığım bir okulun, yılbaşındaki partisinde ne yapacağım?"

"Teknik olarak hâlâ öğrenci sayılıyorsun."

Yine hocaların benim için yaptığı kıyağı ima ediyordu. "Evet, sadece teknik olarak," diyerek ona doğru döndüm. "O da birkaç aya biter."

"Yapma kardeşim ya." Üzerindeki ütülü kıyafetleri umursamadan yatay banka oturdu. "Kaç kez konuşacağız bu konuyu?"

"Ben de onu merak ediyorum," diyerek kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Kaslarımın şişkinliğini gururla taşıyordum. "Ne zaman susacaksın?"

"Senin iyiliğin içindi Uraz. Neden anlamak istemiyorsun? Zor durumdaydın. Günden güne gözümün önünde eriyordun. Benden para kabul etmedin. Ayşin'in yardımını elinin tersiyle ittin. Gittikçe dibe batıyordun. Arkadaşların olarak bir şey yapmamız gerekiyordu..."

"Siz de arkamdan iş çevirmeye karar verdiniz."

Benden beklenmeyen bir sakinlikle karşılık verdim. Sanırım spor, üzerimdeki gerilimi bir nebze de olsa hafifletmişti. Bu durum Cankut'un kafasını karıştırmış olacak ki birkaç saniye tek kelime edemedi. Beni düşündüklerini, şu anda onlar sayesinde boğazıma bir şeyler girdiğini inkâr edemezdim ama bunun yolu yalandan geçmemeliydi.

"Bence şansını fazla zorlama Sarı. Şu anda karşımda durabilmen bile senin için bir lütuf."

"Kurt..."

Konuşmanın bittiğini elimi kaldırarak gösterdim. Sessiz bir nefes aldı. Beni anladığını belli edercesine başı-

nı salladı. Dizlerinden destek alarak ayağa kalktı. Kum torbasına doğru döndüm. Ayak seslerini duyuyordum. Gidiyordu. İstediğim gibi... Tam yumruğumu savurmak için pozisyon almıştım ki kaskatı kesilmeme neden olan cümlesi duyuldu.

"Keşke Ayşin'in de böyle bir şansı olsaydı. Benden daha çok hak ettiğine eminim."

Ayşin

"Nefes alıyorsan umut var demektir; ama nokta koyduktan sonra, 'Belki' demek umut değil. Çaresizliktir."

Seneca

İnsanlar çaresizliği en çok kalbin evet, aklın hayır dediği noktada hissederdi. Bir "belki"nin peşine takılıp buralara kadar gelmiştim. Çaresizliğin dibine vurmuştum. Kapıdan giren her kişiyle yüreğim hop oturup hop kalkıyordu. Dört bir yanımı saklambaç oynayan acemi çocuk heyecanı sardı. Uraz saklandığı yerden çıkacağı ve benim bağırarak "Sobe!" diyeceğim anı beklemekten yüreğim yorulmuştu. Kalabalık arttıkça boğulduğumu hissediyordum. Gözlerime hücum edenler yaşları bertaraf etmekten bir hal oldum. Gelmeyecek birini beklediğim için kendime acıyordum.

Neden gelmiştim ki sanki?

'"Ayşin'ciğim."

Çıplak omzuma dokunan elle irkildim. "Korkuttum mu?" Beyza Abla tedirgin bir şekilde elini çekti. "Ha... Yok. Boş bulundum sadece." Ayağa kalkıp ona sarıldım. "Nasılsın Beyza Abla?" Beyza Abla'nın arkasındaki

Emirhan'ı gördüğümde yüzüme yapıştırdığım sahte gülümseme bile soldu. Günlerdir kaçtığım çocuk, ablasından cesaret alarak karşıma dikilmişti.

"İyiyim canım. Sen nasılsın?"

Benden ayrılıp ellerimi tuttu. Birkaç adım gerileyerek aramıza mesafe koydu. Alıcı gözlerle beni incelerken, "Harika görünüyorsun. Ablanla doğru bir tercih yapmışız," dedi. "Gümüş sana çok yakışıyor gerçekten." Teşekkür edercesine gülümsedim. "Uraz nasıl?" Haftalardır boğazıma çöreklenen yumru yine nefes almamı güçleştirdi. Gülümsememi yüzümde sabit tutmak şu andan itibaren işkenceydi.

"Size bir türlü teşekkür edemedim. Thomas anlattı..."

O anları hatırlayıp vicdan azabımı çoğaltmamak için, "Önemli değil Beyza Abla. Kim olsa aynı şeyi yapardı," dedim. Ellerini koluma kaydırıp sıvazladı. "Herkes yapmaz," deyip imalı bir şekilde gülümsedi. "Bunun Thomas da farkında ve teşekkür etmek için sizi sömestr tatilinde adalarında misafir etmek istiyor." Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Anlamadım?" dedim. Beyza Abla Thomas'la konuşmalarını anlattı. Onun bizi çok sevdiğini, ağırlamamızdan çok memnun kaldığını söylemesi gurur vericiydi. En azından aldığımız paranın hakkını vermiştik. O kötü olay olmasa da bizi Norveç'teki adalarında misafir etmeyi düşündüğünü ama o olaydan sonra buna kesin olarak karar verdiğini söylemişti.

"Vize işlemlerini çoktan başlatmış. Uraz ve seni, Şubat ayında bekliyor."

Uzun zaman sonra ilk kez gözlerimin haresine heyecanlı pırıltılar misafir ettim. Norveç, gitmek istediğim ülkelerin başında geliyordu ve şubat da gitmek istediğim aydı. Kuzey ışıkları oldum olası hayallerimi süslerdi. Öylesine güzel bir doğa olayını canlı canlı görecek olmanın

düşüncesi bile nefesimi kesiyordu.

"Uraz'a uygun bir şekilde anlatırsın, tamam mı?"

Sevincim kursağımda kaldı. Beyza Abla'nın söylediği hiçbir şeye odaklanamadım. O an, Uraz'ın yokluğunu biraz daha hissettim. "Ben şimdi ablanın yanına gidiyorum. Detayları konuşuruz, olur mu kuzum?" Gözlerime kezzap dökülmüştü sanki. Alev alev yanıyorlardı. Beyza Abla beni öperek yanımdan ayrıldı. Tekrar sandalyeme otururken Emirhan'ın hâlâ beni izlemekte olduğunu fark ettim. Şu anda görmek istediğim en son kişi oydu. Onun yüzünden bu durumdaydık.

"Oturabilir miyim?"

Arsızlığı ele almış olan çocuk sessizliğimden yararlanıp karşıma oturdu. Bakışlarımı, oynadığım gümüşî elbisenin kol detayına odakladım. Görüşüm puslanmaya başladı. Ağlamak istemiyordum. Hele de Emirhan'ın karşısında ağlamak hiç...

"Günlerdir benden kaçıyorsun Ayşin. Bir açıklamayı hak etmiyor muyum?"

Akmayan yaşlar burnuma dolmuş gibi çektim. "Ağlıyor musun sen?" Yüzümü görmek ister gibi eğildi.

Başımı başka tarafa çevirdim. Bir yaş yanağımdan süzüldü. Elimin tersiyle kimse görmeden gözyaşını sildim. O sırada gözüme, film galasından fırlamış gibi görünen sarışın bir yakışıklı çarptı. Kalbim kafesinden kurtulan kuş misali heyecanla ayaklandı. Gözlerim etrafını tararken ayaklarım kendiliğinden ona doğru yürüdü. Cankut giriş kapısında ceketinin kollarını düzeltirken çevreyi kesti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzündeki çapkın gülümseme yavaşça silindi. Gözleri üstümü başımı incelese de yüzünde öğrenmekten hoşlanmayacağım düşünceleri barındıran bir ifade vardı.

"Selam," diyerek elimi hafifçe kaldırdım. Başıyla beni

selamlarken, "Nasılsın?" diye sordu. Omuz silktim. "Bildiğin gibi. Sen?" Beni taklit edercesine omuz silkti. "Bildiğin gibi." Keşke bilmediğim şeyleri söyleseydi.

Mesela Uraz'ın gelip gelmeyeceğini...

"Çok güzel olmuşsun."

Üstüme başıma göz gezdirdikten sonra gülümsedim. "Sen de hiç fena sayılmazsın." Kısacık bir an, tanıdığım Cankut'u görür gibi oldum gülümserken ama anında o ifadesi uçup gitti. Gözlerim arkasındaki boşluğa kaydı. Neyi merak ettiğimi anlamış gibi, "Gelmedi," dedi. Bakışlarım tekrar Cankut'a çevrildi.

"Üzgünüm Yer Fıstığı."

Gözlerim, tüm yaşanılanların intikamını alırcasına acımaya başladı. "Bana öyle deme." Kalbimdeki depremlerden sesim titredi. "Özür dilerim." Başımı bunu yapmamasını söylercesine iki yana salladım.

"Ayşin."

Arkamdan gelen ses beni hazırlıksız yakaladı. İrkildim. Cankut'un kaşları olabildiğince çatıldı. Benimle aynı şeyleri hissettiğine adım gibi emindim. Her şeyin suçlusu oydu. Uraz şu anda burada değilse, onun boşboğazlığı yüzündendi. Üstüne üstlük ikimizin de ölmesine neden olacaktı. Hâlâ ne yüzle etrafımdaydı?

Hiddetle arkamı döndüm. Yüzümü tararken kaşları daha da çatıldı.

"Neden ağlıyorsun?" Bakışları Cankut'a kaydı. "Ne söyledin lan kıza?" Arkamda bir hareketlilik hissettim.

Bu benim hesaplaşmamdı. Sahte bir efelikle üzerimize yürürken önce davranıp Emirhan'ı elimle ittim.

"Uzak dur bizden." Hızımı alamayıp bir kez daha ittim. "Defol git hayatımızdan." Afallayan çocuk, darbelerimle birkaç adım geriledi. "Senden nefret ediyorum." Allah'tan müziğin sesi, benim bağırışımı bastırıyordu.

Şu an en son istediğim şey kalabalığın dikkatini üzerimde toplamaktı.

"Ne oluyor Ayşin?"

Şaşkındı. Gözleri kısa bir an arkamdaki bir noktaya gitti geldi. "Ne söyledi sana?" Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Gerçekleri daha fazla içimde tutmama gerek yoktu. "Bir şey söylemesine gerek var mı? Senin yüzünden değer verdiğimiz birini kaybettik biz!"

Yaşadığı şaşkınlığı üzerinden sıyıran Emirhan, katıksız bir nefretle bize baktı. "Onun kim olduğunu biliyor musun sen?" Aklı sıra Uraz'ın gerçeklerini açık ederek kendi yaptıklarını unutturacaktı. "En az senin kim olduğunu bildiğim kadar." Böyle bir şey söylememi beklemediği yüzünden okunuyordu. Hesaplaşma vakti gelip çatmıştı.

"Piyon Emirhan Bikeç."

Bu kelimeyi adeta ağzımdaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışır gibi söylemiştim. Şaşkınlığı, öfkesinin gölgesinde yok oldu. "Ne kadara sattın beni?" diye sorduğumda beni ismimi söyleyerek uyardı. Sinirle kaşlarım havalanırken, "Ne Ayşin? Ne?" diye bağırdım. Hem suçlu hem güçlüymüş gibi duruyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Sesini yükseltme lan!"

"Cankut sen karışma," diyerek öne atlamaya çalışan çocuğu durdurdum. "Yalan söyleyecek." Tekrar Emirhan'ın üzerine yürümeye çalışırken ellerimi göğsüne bastırdım. "Bu benim meselem. Lütfen." İstemeye istemeye kendini frenledi. Tekrar saldırmayacağına emin olduktan sonra Emirhan'a döndüm.

"Neyi bilmiyorum? Söyle de bileyim."

"Ne söyleyeyim Ayşin? Peşin hükümlüsün. Sana ne söyleyebilirim ki şu an?"

"Mesela beni neden öldürmek istediğinden başlayabilirsin."

"Ben öyle bir şey istemedim."

Küstah ve belalı bir şekilde kahkaha attım. "Ne kadar inandırıcısın." Yemin etmesiyle yüzüm karardı. Beni salak mı sanıyordu? "O biletleri bana sen verdin," dedim dişlerimi sıka sıka. İnkâr etmeyince konuşmaya devam ettim.

"Orada az kalsın ölüyordum ben. Buna vicdanın nasıl izin verdi?" Bunu sesli olarak söylemek hâlâ ağzımda acı bir tat bırakıyordu. O anlar tekrar zihnimde canlandı. Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi geldi. Ölüyormuşum gibi hissettim. Yine. Gözlerimden akmak için ısrar eden yaşlar bir bir dökülmeye başladı.

"Ayşin. Ayşin. Ayşin."

Üzerime doğru gelen çocuğu, "Yaklaşma bana," diyerek durdurdum. Çaresizce bana baktı. "Yemin ederim sana zarar vermek istemedim. O gün kandırıldım..." Gözyaşları içinde kahkaha attım. Açıklaması yarım kaldı. Yoksa yalanları mı demeliydim?

"Bir de özür dile, konu kapansın."

Elimle gözyaşlarımı sildim. Onun karşısında zayıf gözükmek istemiyordum. Derin bir nefes alarak duruşumu dikleştirdim. Acınası bir şekilde bana bakıyordu ama son yaptığından sonra değil ona acımayı, öldürmediğime şükretmeliydi.

"Sen, o adamın yanında olarak bana en büyük zararı verdin."

"Artık değilim."

"Senin adına sevindim." İçi içini yiyor gibi duruyordu. "Ama benden uzak dur. Yoksa inan bana yarım bırakılan işi, senin üzerinde tamamlarım." Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı. Daha fazla sesini duymak

istemediğim için arkamı döndüm. Cankut'a elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gittiğimi söyledim. Bana eşlik etmek istedi. Yalnız kalmak istediğimi bahane ederek reddettim. Merdivenlere yöneldim. Tam son basamaklara gelmiştim ki siyah bir çift ayakkabı görüş alanıma girdi. Gözlerim ayakkabılardan siyah kumaş pantolona, oradan kemerle geçiş sağlayan vücuda oturmuş beyaz gömleğe kaydı. Siyah kravat boyunca devam etti ve en sonunda takım elbiseyi bir manken edasıyla taşıyan kişinin yüzüne odaklandı.

Nutkum tutuldu.

Uraz karşımdaydı ve kirli sakallarına ya da "Hiçbir şey umurumda değil" diyen dağınık saçlarına rağmen nefes kesiciydi. Nasıl başarmıştı bilmiyordum ama eski formunu yakalamıştı. Kalbim acınası bir şekilde daha hızlı atmaya başladı. Kahverengi gözleri beni tararken kaşları hafifçe çatıldı ama saniyeler içinde yok oldu. Ona bakmıyor olsaydım büyük ihtimalle bu hareketini kaçırırdım. Tek bir kelime etmesi için her şeyimi verebileceğimi düşündüm. Bakışlarının son bulmaması için yalvarabilirdim.

Baktı. Baktı. Baktı.

En sonunda derin bir nefes alarak bakışlarını benden ayırdı. Uçurumdan aşağı düşüyormuşum gibi hissettim. Yanımdan geçti, merdivenlerden aşağı indi ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Bense yere çakıldım.

Uraz

Onu son görüşüm hızlı bir şekilde beynime nüksetti. Birkaç hafta insanı bu kadar değiştirebilir miydi? Zayıflamıştı. Ne kadar makyaj yaparsa yapsın teninin solgunluğunu gizleyememişti. Belki bunun nedeni gümüş grisi parlak elbisesiydi. Belki de yeni ağlamış gibi duran gözleriydi.

Bir şimşek gibi, pişmanlığın acısı kalbime çaktı. Benim yüzümden bu haldeydi ama bu hale gelmemize neden olan da oydu.

Gösterişli salona girer girmez gördüğüm iki kişi, hazır olda bekleyen öfkemi de partiye buyur etti. Tek bir hareketle birbirlerine saldıracak gibi duruyorlardı. Hızla üzerlerine doğru yürüdüm. Yüzü bana dönük olan Emirhan'ın gözleri anında benimkilerle buluştu. Zaten yeterince çatık değilmiş gibi kaşları sınırları zorladı. Yüz hatları gerginlikten çatlamak üzereydi. Gözleriyse, içine dolan nefreti taşırmak için var gibiydi. Yer Fıstığı'nın ağlaması rastlantı mıydı? Yoksa bu piç mi neden olmuştu? Aralarında sessizlik olunca Sarı arkasını döndü.

"Kurt!"

"Ne yaptın lan yine?"

Saldıracağımı anlamış gibi Sarı aramıza geldi. Bu sadece beni yavaşlattı. "Defol git buradan." Emirhan duru-

şunu dikleştirirken, "Kimi kimin yerinden kovuyorsun?" diye sordu. Bu çocuğun sesini duymam bile nevrimin dönmesine yetiyordu. Beni süzdükten sonra, "Üzerindekileri bile ablamın parasıyla almışsındır," dedi. Cankut'la göz göze geldik. Pimimin çekildiğini biliyordu. Onun elinde patlamamam gerektiğini de...

"Uraz."

Tam zamanında. Emirhan'a gözlerimi dikerken, "Hiçbir yere kaybolma lan. O susadığın canını kana kana içireceğim sana," diye fısıldadım. Gözlerinde kısacık bir an bile olsa, korkuyu gördüm. Sarı'nın ellerinden kurtulup Merve'ye doğru döndüm.

"Merve Hocam."

Üstümü başımı düzelttim. Merve gördüğü şeyden memnun bir halde beni süzdü. "Hoş geldin. Seni burada görmek ne kadar güzel."

"Çok kalmayacağım."

Hafifçe suratı asıldı. Yine de bozuntuya vermeyen ses tonuyla, "Olsun, gelmiş olman bile yeter," dedi.

"Demek ki hâlâ bir umut var." Gözleri daha sonra arkamdaki ikiliye kaldı. Keyifli bakışları kuşkunun gölgesiyle karardı.

"Bir sorun mu var çocuklar?"

Arkama dönme gereği bile duymadım. Cankut, "Her şey yolunda hocam," dedi. Emirhan'sa sessiz kalmayı tercih etti. Büyük ihtimalle biraz sonra okunacak selasından önce son duasını ediyordu. "Anladım," diyerek bakışları üzerimizde dolaştı. Söylediklerimiz onu tatmin etmemiş olmalıydı. "Emirhan, ablan seni arıyordu." Bakışları benim üzerimdeydi. Tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Ona istediğini vermemek için mümkün olduğunca hareketsiz durdum. Emirhan yanımızdan geçip gitti. Yürürken de bana bakmayı ihmal etmedi. Pis, belalı ve meydan

okuyan bir ifadeyle gülümsedim. Anında önüne döndü.

"Ayşin'in haberi var mı geldiğinden?"

Sudan çıkmış balık misali Merve'ye baktım. Tek bir isim, tüm ayarlarımı bozmaya yetiyordu. Neyse ki kontrol mekanizmam her zaman ataktaydı. "Karşılaştık." Rahat bir nefes alan kadın memnun bir şekilde gülümsedi. "Valla mı?" Cankut'a doğru, çenesini kapatmasını bildiren kısa bir bakış attım.

"İyi gördüm seni. Umarım artık okula dönersin."

Cevap vermek yerine susmayı tercih ettim. Cankut'la ikimize baktı. "İyi eğlenin." Belalı bir şekilde gülümseyip Emirhan'ı en son gördüğüm noktaya baktım.

"Hiç şüphen olmasın."

"Tutulmayacak olsa da verilmesi gereken sözler var, bazen..."

İnsanoğlu tutamayacak olsa da sözler verirdi. Ardından "keşke"yle başlayan cümleler sarmaşık gibi sarardı ruhunun dört yanını. Kurtulmaya çalıştıkça içine çeken bir bataklık gibi olurdu vicdanı. Çırpındıkça daha çok batardı. Battıkça daha çok çırpınırdı. Tek çaresi onu çekip çıkaracak bir daldı. Bir el, bir yürek...

"Kurt."

İçinde bulunduğum kaosu kelimelere döken şarkının etkisinden çıkıp başımı Cankut'a çevirdim. Kararttığı suratıyla bana bakmaya devam eden Sarı, "Konuşmayacak mısın?" diye sordu. Lanet olasıca partiye geldiğimden beri düzenli aralıklarla Ayşin'le konuşmam gerektiğini söylüyordu. Fark edemediği şeyse Yer Fıstığı'yla ara-

mızda konuşulacak hiçbir şeyin kalmamış olmasıydı. O kartlarını dökmüştü. Neden, niçin gibi sorularla ilgilenmemişti. Belki de sırf ödeşmek için beni yalanlar silsilesi içine çekmişti. Şu anda yapması gereken zafer kutlamasıydı, konuşmak değil.

"Beş dakika oldu mu ya?"

Arkama dayanıp parmaklarımın arasında döndürdüğüm telefondan saate baktım. Kobra hâlâ adresi mesaj atmamıştı. İptal mi olmuştu? Olmamalıydı. "Sen dalga geç anca," diyen Sarı'nın bozulmuş ses tonu, milimetrik bir tebessümü dudaklarıma yerleştirdi. "O kız da bir şansı hak ediyor Kurt, biliyorsun." Zırvalıklarına kulaklarımı kapatmak istesem de haklı olup olmadığını düşünen beynim buna izin vermiyordu. Bu hayatta kimseye ikinci şans verilmemeliydi. Aklı olsa ilkinde hata yapmazdı zaten. "Benden daha suçlu değil." Evet, Cankut'un hatalarının yanında Yer Fıstığı'nın yaptıkları solda sıfır kalırdı. Yine de her şeyi tolere eden mantığım, son konuşmamızdaki sözlerini, nefretini edemiyordu.

"Senden de daha suçlu değil."

Bakışlarımı Sarı'ya çevirdim. Ayna görevi gören gözleri, bana geçmişimi düşündürdü. Bu okula geliş amacımı, söylediğim yalanları, kandırdığım insanları, özellikle de Yer Fıstığı'na yaptıklarımı... Haklıydı.

Kimse benden daha suçlu olamazdı. Onlar, bana bir şans daha vermişti. Bilerek ya da bilmeyerek vermişlerdi işte. En sonunda iletişim kurmanın verdiği rahatlıkla bana doğru eğildi. "Git kızı dansa kaldır." Tıslamaya benzeyen bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. Dans etmek... Ben...

"Konuşmanız gerekiyor. Sakin sakin konuşacağınız tek ortam burası."

"Konuşmamız gerekmiyor."

Sanki tam aksi bir şey söylemişim gibi konuşmaya devam etti. "Ayşin'i tanıyorsun, bu ortamda kavga etmez. Sen de eşek değilsen etmezsin. O yakınlıkta konuştuklarınızı kimse duymaz."

"Sarı, uzatma."

"Sen de bu küslüğü artık abartma."

Bu konuşmadan sıkıldığımı belli eden bir iç çektim. "Biz küs falan değiliz. Çünkü biz diye bir şey yok artık. Zaten hiç olmadı." Sinirle dişlerini birbirine sürttüğünü görebiliyordum. "Buna alışsan iyi olur." Masaya elini sertçe vurup arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde sitemli sitemli bağlarken, "Sana Kurt değil Keçi dememiz lazım bizim," dedi. "Keçi Uraz. İnadın Efendisi."

Gülmemek için yanağımı ısırmaya çalıştım. "Ben de sanmıştım ki..." dediği an elimde duran telefon titredi. "Ne sanmıştın?" diye sorarken gelen mesaja baktım. Tanımadığım bir numaradandı. "Buraya geldiğini görünce Ayşin'le aranızdaki sorunları halledersiniz diye... Ne oldu lan?"

Gönderilen: 0544 496 98...
Geçmişin hazır. Peki sen öğrenmeye hazır mısın?

Beynimin köşesine yer etmiş hikâyemden bir anlığına koptum. Geçmişin sisi bir kara bulut misali şu anımı kapladı. Zihnimin en derinlerindeki anılara ulaşacağım zaman gelmişti. Peki neden bu kadar huzursuzdum?

"Kurt?"

Başımı telefondan kaldırdım. Geçmişin kasvetinden kurtulmak birkaç saniyemi aldı. Fakat bu süre bile Sarı'ya bir terslik olduğunu göstermeye yetti. "Kim mesaj attı?" Sorgular bir şekilde kaşları çatık, gözleri taramalı tüfek misali her mimiğimi tarıyordu. "Ve ne yazdı?" Dö-

vüşten önce bu işi halledebilir miyim diye saate baktım. Hazmedebilir miydim bilmiyordum ama hızlı olursam halledebilirdim. Ayağa kalktım. Cankut da peşimden ayaklandı.

"Nereye?"

"İşim var," diyerek çıkışa yöneldim. Müzik sesinin yoğunluğuna rağmen Sarı'nın arkamdan geldiğini duyabiliyordum. "Bu saatte ne işin var?" Ona açıklama yaparak zaman kaybedemezdim. Merdivenleri üçer beşer tırmandım. Adımlarımı o kadar hızlı atıyordum ki aramızdaki mesafeyi açtığıma emindim.

"Kurt!"

Birkaç kez daha arkamdan seslendi. Ses gittikçe benden uzaklaştı. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni ele geçirmek üzereydi. Boynumdaki kravatı gevşettim. Yakamdaki düğmelerden birkaçını açtım. Üzerimdeki ceketin beni daralttığını hissedince çıkarıp elime aldım. Ne yaparsam yapayım boğulma hissinden kurtulamıyordum ama kurtulacağım yeri çok iyi biliyordum. Dışarı çıkar çıkmaz, otoparka kadar koştum. Nefes nefese bindiğim arabayı çalıştırdım ve dinlenmeden geçmişime doğru son sürat yola çıktım.

Yaşadığımız hayatın arkasında ne bırakırsak bırakalım, bazen geriye dönüp geçmişimizden bugünümüze ne taşıyabileceğimizi sorgularız. Geçmiş bize aitse, cevap kendiliğinden önümüze çıkar. Peki ya geçmişimiz bize ait değilse?

Yetimhaneye neredeyse nefessiz gelmiştim ama soluklanmak için Müdür'ün odasını tercih etmiş gibi on daki-

kadır kapısında oyalanıyordum. Belki de sadece düşünmek istiyordum. Uzun zamandır beklediğim geçmişim, içerideki adamın iki dudağı arasındaydı ve öğrendiğim andan itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kendime ait olduğunu sandığım geçmiş, ya benim değilse?

Büyük bir cesaretle, kapıyı çalmadan içeri girdim. İçerinin ıssızlığı beni karşıladı. Müdür'ü odasında bulmamayı beklemiyordum ama bunun için ona minnettardım. En azından bir süre daha kendimle baş başa kalabilirdim. Masasına doğru ilerledim. Koltuklardan birine oturacakken masadaki sarı zarf dikkatimi çekti. Zarf sanki masanın ortasına özenle yerleştirilmiş gibiydi. Dikkat çeksin isteniyordu sanki, etrafı bomboştu. Merakım, üzerindeki beyaz kâğıdı fark etmemle kamçılandı. Doğrulup kâğıdın üzerinde yazanları okudum.

İstediğini yaptım. Peki sen bunu gerçekten istediğine emin misin Uraz? Zarfı açmadan önce bunu bir düşün.

Müdür beni geçmişimle baş başa bırakmıştı. Zarfın üzerinde büyük harflerle Uraz Kurt yazıyordu. Kalbim acınası bir şekilde çarpmaya başladı. Geçmişim bir kol mesafesindeydi ve ben öğrendiğim gerçekten sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Uzanıp zarfı aldım. Kalın değildi. Büyük ihtimal içinde birkaç A4 sayfası vardı. Yukarı çıktıkça bir köşesinin kalınlaştığını fark ettim. Parmaklarıma değen sertliğin zımba olduğunu fark edince kaskatı kesildim. Belki de annemle babamın fotoğraflarını da görecektim. Göğsümün ortasında çırpınan kalbim duracak gibi oldu. Ardından sakinleşmeyecekmiş gibi hızla çarpmaya başladı. Heyecan damarlarımda dolaşmaya başladı. Korku vücuduma yayılmasını engellemek istercesine damarlarımı sıkıştırıyordu. Boğazımda yıl-

lanmış bir düğüm vardı ve nefes alamıyor olmam umurumda bile değildi.

Elimde ince bir zarf vardı ama sanki omuzlarıma taşıyamayacağım bir yük bindirmiş gibi koltuğa çökmeme neden oldu. Hiçbir zaman tam anlamıyla hazır olmayacağımı bildiğim için zarfı açtım. Ellerim belki de ilk kez bu denli titriyordu. Zarfın içindeki birkaç sayfayı çıkardım. En önde duran, dudakları ince bir çizgi halini almış altı yaşlarındaki çocuğun gözlerindeki ifade öylesine tanıdıktı ki... Bu çocuk bendim.

Fotoğrafın altındaki kâğıtta bilgilerim yazıyordu. Ne zaman geldiğim, nereden geldiğim, annem ve babama ne olduğu... Bunlar bana söylenenlerden farklı değildi ama kimlik bilgilerim, kütüğüme kadar değişmişti. Adım ve soyadım dışında. Peki ama neden?

Hızla yazılanları taradım. Anne ismimde yazan Burcu, kalbimi ağırlaştırdı. Rüyam zihnime dolarken gerçek olabilme ihtimali beni yiyip bitiyordu. Umudum içimdeki anılardan çok daha güçlüydü. Annemle ilgili tek anımın ölüm ânı olmaması bu hayatın bana verebileceği en büyük hediye olurdu.

Kendi sayfamı daha rahat incelemek için diğer kâğıtları kenara bıraktım. O sırada gözüme takılan bir fotoğraf, beni altı yaşıma döndürdü. "Anne." Elimdeki kağıt yere düştü. Burnumun direği sızladı. Görüşüm buğulanmaya başladı. Fotoğrafı elime aldım. Milimetrik, çekingen tebessümlü, siyah badem gözlerinde en ufak bir canlılık kırıntısı olmayan, simsiyah uzun saçlarını kulağının arkasına toplamış buğday tenli kadını incelerken parmaklarımı fotoğrafın üzerinde dolaştırdım. Hatırladığımdan daha güzeldi.

"Annem."

Fotoğrafı dudaklarıma götürdüm. Sanki kokusunu

duyabilecekmişim gibi derin bir nefes aldım. Arsız bir yaş, yanağımdan süzüldü. Derin bir iç çekerek fotoğrafa sarıldım. "Annem." Gözümden birkaç damla yaş daha süzüldü. Devamının gelmesini engellemek için gözlerimi kapattım. Göğsüm, fotoğrafın olduğu yer sıcacık oldu. Bunun annemin sıcaklığı olduğunu hayal ettim. Oturduğum yerde ileri geri çaresizce sallanırken gözyaşlarımı durduramıyordum. Gözlerimi araladım. Annemin fotoğrafına bir kez daha baktım. Yüreğim taştı. Ruhum ona doğru aktı.

Onu öptüm. Yılların intikamını alırcasına, doyasıya öptüm. Gözyaşlarım yüzünden fotoğrafın kıvrılmaya başlayan kenarlarına sövdüm. Üzerime silerken, kâğıtların arasında ucu gözüken bir fotoğraf daha dikkatimi çekti. Bu yola girmeme neden olan, nefretimle lanetlediğim adamın fotoğrafı olabilir miydi bu? Annemin fotoğrafını dikkatli bir şekilde cebime yerleştirdim. Henüz üzerimden onun etkisini atamamışken, uzanıp diğer fotoğrafı aldım. Bedenim kaskatı kesildi. Gördüğüm yüz, görmek isteyeceğim son kişiye aitti. Zımbalandığı kâğıttaki bilgilerine göz gezdirdim. Her şey tamı tamına uyuyordu. Yere düşen kendi kâğıdımı aldım. Gözlerim baba adına kaydığı an, felaketim oldu. Gerçek, sert bir tokat gibi yüzüme çarptı. Sersemliği ise, ruhuma kadar indi.

Okan Kurt.

Patron, babam mıydı? Tüm bilgileri tekrar tekrar gözden geçirdim. Bunun şaka olmasını istiyordum ya da kötü bir rastlantı. Zihnim, Yer Fıstığı'nın söylediklerileriyle çalkalanıyordu. Kalbim sıkışıyor, aldığım nefesler yetmiyordu. En ufak bir açık görsem, inkâr etmeye hazırdım ama yoktu.

Patron... babamdı.

Geçmişin gölgesinde yeniden doğmak sancılıydı. Asla dönüp bakmak ya da hatırlamak istemezdin geçmişi. Çünkü hatırlamak çoğu zaman sadece acı verirdi.

Şu anda olduğu gibi...

Mahvolmuş, yıkık bir adamın suretine sahiptim. Bir rüzgârın bile beni devireceğini hissediyordum. Hayatının tek pusulası olduğunu düşündüğüm dövüşten sağ çıkıp çıkamayacağıma bile emin değildim.

Güçsüzdüm.

Damarlarımda dolaşan kandan utanıyordum. Hangi günahın bedelini ödüyordum bilmiyordum ama kaderim mühürlenmiş gibiydi. Her yol annemin katili olan adama, babama çıkıyordu. Senelerce ekmeğini yediğim, bir dediğini iki etmediğim Patron'a. Onca sene, onca yaşanan şey, onca yalan...

Gözünü kırpmadan annemi öldürmüştü. Beni öldürmek için fırsat kolluyordu. Çevremde beni seven herkese zarar veriyordu. Bu neyin nefretiydi?

Cevapsız sorularıma artık yenileri eklenmişti. Sorular beynimi uyuşturuyordu. Yüzünü bile görmek istemediğim adamın iki dudağının ucunda olan cevaplar, elimi kolumu bağlıyordu. Yüzleşmem gereken kişi artık sadece düşmanım değildi. Annemi, çocukluğumu, hayatımı elimden alan babamdı.

Kobra'nın gönderdiği adrese geldiğimde saate baktım; dövüşe yirmi dakika vardı. Toparlanmam gereken yirmi dakika.

Kafam öylesine doluydu ki arabadan inip girişteki kalabalığa doğru yürüdüğümü bile fark etmemiştim. O noktadan içeri girmemin imkânsız olduğunu, gürültü

kalabalığının yükselmesiyle fark ettim. Her zaman olduğu gibi içeri başka bir kapıdan girecektim. Bunca yıl dövüşmeme rağmen, bu mekâna ilk kez gelmiştim. Bu nedenle arka kapılarından birini bulmak zamanımı aldı.

"Kara Leke!"

"Kurt Uraz!"

İçerideki bağırışlar bu noktadan bile duyuluyordu. Soyunma odalarının nerede olduğunu az çok tahmin ediyordum. Bu yüzden köhne, yıkık dökük merdivenlere yöneldim. Birkaç başarısız denemeden sonra soyunma odası olduğunu düşündüğüm yeri buldum. İçeri girip elimdeki çantayı bir köşeye fırlattım. Taşıyıp taşımayacağından emin olmadığım sandalyenin üzerine oturdum. Odada gözlerimi gezdirdim. Böyle bir ortama en son geldiğim an zihnimde canlandı. Acım bu sefer belimde değil, yüreğimdeydi. Ölecektim. Patron yüzünden...

Babam yüzünden...

Birden kapı açıldı. İçeri giren Cankut dehşetle beni incelerken, "Ne arıyorsun burada sen?" dedi. Sanırım bu soruyu benim ona sormam gerekiyordu ama bunu nereden, nasıl öğrendiği şu anda zerre kadar umurumda değildi. Benim derdim bana fazlasıyla yetiyordu. Kaşlarını çatarak yanıma geldi ve başımda dikildi. "Kobra söylediğinde dalga geçiyor sandım ama doğruymuş, sen aklını mı kaçırdın lan?" Kolumu tuttu. Beni kaldırmaya çalışırken, "Yürü gidiyoruz," dedi. "En son ölüme meydan okuduğunda ne olduğunu gördük." Kolumu silkeleyerek elinden kurtardım. "Sarı, git belanı benden bulma."

"Ne oluyor gençler?"

Korku ve endişe karışımı bir bakışla bize bakan adama, "Eyvallah Kobra. İyi ki kimseye söyleme dedim," dedim sitemle.

"Böyle bir şeye izin vermesi hata lan."

Sıkıldığımı ve uzatmamasını belli edercesine yüzümü buruşturdum. Ayağa kalkıp fırlattığım çantama doğru yürüdüm. "Kobra Allah aşkına, bari şimdi bir şey söyle." Çantanın fermuarını açıp kıyafetlerimi çıkardım. "Adama bak ya, hâlâ dövüşe hazırlanıyor." Gömleğimin düğmelerini açarken daha fazla devam etmemesi gerektiğini belli eden bir bakış attım. "Bakma bana öyle!" diye bağırdı ve Kobra'ya döndü.

"Abi bir şey söylesene! Baksana yara yerleri bile hâlâ taze."

Önüne gelene atar yapan Sarı'yı duymazdan gelerek kemerimi çözdüm. Kobra'nın beni incelediğini bildiğim için mümkün olduğu kadar sırtımı geri planda tutuyordum. "Uraz," diye çıkan sesinin her şeyi berbat edeceğini biliyordum. "İyi misin?" Başımı bir kez evet anlamında sallarken pantolonumu sıyırdım.

"İyiyim diyecek tabii Kobra. Allah aşkına soru mu bu?"

"Şarı bir sus!"

En sonunda Kobra'yı da çileden çıkarmıştı işte. Cankut kendi kendine homurdandı ama daha fazla çenesini açmadı. Hoşnut bir şekilde gülerken şortumu üzerime giydim. Kobra bana doğru yürüdü. Bir çırpıda üzerime tişörtü giyip Sarı'nın haklılık payını gözler önünden sildim.

"Uraz."

"Kaç dakika kaldı?"

"Uraz."

"Bandajlarımı sarmam için zaman var mı?"

"Kurt!"

Göğsünden ulur gibi bir ses yükseldi. İlk kez bana bu tonda seslenmişti. Konuyu değiştirme çabamı bıçak gibi

kesti. Yüzümü dikkatlice inceleyen adam tekrar, "İyi misin?" diye sordu. Demek ki az önceki cevabım onu tatmin etmemişti. "İyiyim..." derken sertçe, "Fiziki olarak iyiliğinden bahsetmiyorum," diyerek sözümü kesti.

"Kafanın içinde dolaşan şeyden bahsediyorum."

Duygularını kolay kolay yansıtan biri değildim. Hatta bu konuda profesyonel olduğumu bile söyleyebilirdim. Öfke hariç. Onu iliklerime kadar yaşadığım için hâkimiyetimi sağlamak kolay olmuyordu ama sanırım şu anda yaşadığım duygu karmaşası, öfkenin bile ilerisine geçmişti ya da Kobra beni benden iyi tanıyordu. Öğrendiklerimi anlatmak için hazır değildim. Bu yüzden maskelerimden birini yüzüme taktım. "İyiyim." Bana emin olup olmadığımı soran bir bakış attı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Yumruk yaptığımı bile fark etmediğim ellerimi sıkıca tuttu.

"Eğer kafanın içi boş olmazsa, bunları kontrol edemezsin."

Öyle sıkıyordu ki parmak uçlarım karıncalanmaya başladı. "Seni böylesine boş baktıran neyse, dövüş sırasında onu burada bırak. Geçen seferki gibi ölümün ucundan seni almayalım." Cankut sinirle ellerini birbirine çarptı.

"Pes abi ya! Bir tek 'İyi ki dövüşe geldin' deyip sırtını okşamadığın kaldı."

Kobra gözlerini benden ayırmadı. "Karşındaki sıradan bir rakip değil."

"Biliyo –"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" Çocuk gibi azar yemekten sıkıcı olmaya başlamıştı. Ellerimi sert bir şekilde geriye iten Kobra, "Bilmediğin için şu an buradasın!" dedi. Sarı, beklediği tepkileri almanın hazzıyla bize döndü.

"Aylardır bu dövüşe hazırlanıyor. Sense birkaç hafta

önceye kadar doğru düzgün yerinden kalkamıyordun. Karşındaki Kara Leke. Öfkeli bir Kara Leke. İntikam almak isteyen bir şampiyon."

Cankut, Kobra'nın her söylediğine katılırcasına başını sallıyordu. "Sana engel olmadım. Çünkü senin içinde yatan gücün büyüklüğüne şahit olanlardanım." Kobra sert bir şekilde omzumu kavradı. "Ama kendin olarak karşısına dikilmezsen, o gücün bir hiç olduğunu da en iyi bilenim." Omzumu sıktı. Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Gözlerime bir süre daha baktı.

"Dövüşe on dakika."

"Kobra!"

Cankut karı gibi ciyakladı. Sanki kocasına istediği bir şeyi yaptıramamanın hayal kırıklığını yaşıyordu. Kobra geldiği gibi hızla odadan ayrıldı. "Kurt, gerçekten dövüşmeyeceksin değil mi?" Çantamın içinden bandajlarımı çıkardım ve ellerime sarmaya başladım.

"Ah be Kurt. Hayatın bu kadar ucuz mu?"

Cevap vermedim. Hayatım bana bile ait değildi ki paha biçeyim.

"Kana susayanlar burada mı?"

Kalabalık içeriyi yıkacak sesler çıkarırken duvara dayandım. Soğuğun içimdeki yangını biraz da olsa söndürmesini dilerken Sarı karşıma geçti. Endişeyle beni izliyordu. Birazdan beni sinirlendirecek bir şeyler söyleyeceğine emindim.

"Hâlâ geç değil Kurt."

"Ve Çemberin Efendisi, Kurt Uraz!"

Çığlıklar, ıslıklar havada uçuşurken Cankut'a baktım.

"Geç." Kurt sesleri yeri göğü inletirken duruşumu dikleştirdim. Derin bir nefes alıp kalabalığa daldım. Beni görmeleriyle ıslıklar havada uçuşmaya başladı. Coşkulu kalabalık adımı haykırıyor, onları görebilmem için heyecanla el sallıyorlardı. Gözümün önüne flashback gibi en sonki girişim gelip gidiyordu. Kalbim adrenalinin yükselen etkisiyle daha hızlı çarpmaya başladı.

Çemberin ortasına eriştiğimde duraksadım. Kanla kaplı halini hayal meyal hatırlıyordum. Sızlamasa bile elim, belime gitti. Gözümse, her zaman yüksekte oturmayı tercih eden Patron'un olabileceği yerlerde dolaştı.

Kimseyi görememek beni rahatlatmalı mıydı endişelendirmeli miydi emin değildim.

Rakibime döndüm. Daha önce görmediğim adamı baştan aşağı süzdüm. *Kara Leke* adını nasıl aldığını anlayabiliyordum. Melez olmalıydı. Otuzlarında olması gerekiyordu. Benden oldukça uzundu ve kasları küçümsenemeyecek kadar şişti. Kafasına bağladığı siyah bandın üzerine lakabını yazıyordu. Aynı şekilde eldivenleri ve şortunda da. Kendi kendini markalaştırmış olmalıydı. Bugüne kadar dövüştüğüm bir kişiye çok benziyordu. *Deja-vu* yaşadığımı hissediyordum. Tıpkı son dövüşümdeki rakibim gibiydi. Abartılı bakışlarla gözümü korkutmaya çalışmıyordu; beni inceliyor, sanki aklında dövüşün üzerinden geçiyordu. Gözleri ne kadar analitik olursa olsunlar aynı zamanda akıldan yoksun gibiydiler. Bu sadece bir dövüş olmayacaktı, şeytanla dans edecektim. Yine.

Ölüm bu gece benim için gelecekti. Yeniden. Ama benim ölmeye niyetim yoktu.

Kobra'yla göze göze geldik. Her zamanki gibi bakışlarıyla hazır olup olmadığımı sorguladı. Gardımı aldım.

Başımı hazırım anlamında salladığımda bir süre gözlerimin içine baktı.

"Kurt Uraz." Gözlerimi rakibime çevirdim. Küçük gören bakışları benimkilerle buluştu. "Çemberin E*fendisi* denen kişi bir çocuk muymuş yani?" Dalga geçer gibi gülmeye başladı. Onu destekleyenleri el hareketleriyle coşturarak kahkahalarına eşlik etmelerini sağladı.

Şov yapıyordu.

Boynumu sağa sola kütleterek gardımı korumaya devam ettim. Buraya çenemizi değil, yumruklarımızı yarıştırmaya gelmiştik.

Son gülen ben olacaktım.

Kobra'nın çaldığı düdüğü duymasıyla yerinde zıplayarak gardını aldı. Sağ ayağı öndeydi. Başını önce sağa yatırarak kütletti. Birkaç yumruk çalışması yaptı. Sağ kolunu daha seri kullanıyordu. Sağlaktı. Gülerek ona doğru gelmem için ellerini hareket ettirdi.

"Hadi ama Çemberin Efendisi. Senden büyük birini ayağına mı getirteceksin?"

Yüzümden küstah ve belalı bir gülümseme geçti. *Büyüklüğün batsın,* dercesine ona doğru tükürdüm.

Gözlerinden geçen kara bulut keyfini alıp götürdü. Bana doğru öfkeyle koştu. Aramızdaki mesafe saniyeler içinde kapanırken kendi etrafımda dönerek ilk darbesinden kurtuldum. Yakınımda duran adam sağ kroşesini salladı. Ustaca eğilip çok övündüğü kaslı karnına yumruk attım. Geriye doğru sendeledi ama ayaklarını yere sağlam bastığı için düşmedi. Aynı onun gibi bana gelmesini işaret ettim. Dişlerini göstererek hırladı. Üzerime doğru gelip şaşırtmaca yaparak sol yumruğunu savurdu. Son anda geriye çekilsem de çenemin sağ tarafına sağlam bir darbe almıştım.

Sersemledim.

Kara Leke, kükreyerek beni kışkırtmaya çalıştı. Arkamdaki kalabalık onunla beraber coştu. Başımı iki yana sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Buna izin vermemek için üzerime geldi. Yumruklarını ardı ardına savurdu. Kollarımı siper ederek darbelerinden en az hasarı almaya çalıştım. Ameliyat yerim çoktan zonklamaya başlamıştı. Acısı şu an için bana güç verse de bir tık fazlası beni bitirebilirdi.

Tükürüklerini saçarak bağıran Kara Leke gücünü sonuna kadar kullanıyordu. En son attığı yumruk sol gözüme isabet edince acıyla inledim.

Kobra düdüğünü çaldı.

Küfürlerimi savururken geriye doğru sendeledim. Elimi gözüme bastırdım. Kaşımdan akan sıcaklığın kan olduğunu kokusundan anlıyordum. Bandajıma süzülen kanı silerek elimi gözümden çektim. Görüşüm gitmişti. Çenem ağrıyor, belim zonkluyordu.

"Pes et Kurt!"

Keyifli bir şekilde bana bakan Kara Leke, "Kaybedeceksin," diye devam etti. Beni demoralize etmeye çalışıyordu. Demek ki sözler onun için çok önemliydi. O zaman onun bildiği yoldan devam etmeliydik.

"Tek gözü olan benim ama sonucu göremeyen sensin belli ki."

Hırlamaya başladı. "Köpek sezilerin de mi kaybedeceğini hissettirmiyor Kara Kuçu?" Bağırarak üzerime doğru koştu. Sağa doğru gidermiş gibi yapıp etrafımda döndüm ve sol tarafımdan geçtim. Refleksleri kuvvetliydi ama son anda savurduğu yumruk daha çok can havliyle atılan cinstendi. Yumruğundan sıyrılmak için yaptığım hareket bana, *Keşke yumruk yeseydim,* dedirtti. Belime saplanan ağrı nefesimi kesti. Bunu fark etmiş olacak ki beklemeden üzerime geldi. Yumruklarını ardı ardına savurdu. Karnı-

ma ve omzuma isabet eden darbelerle yere düştüm. Acı hissi içimdeki adrenalini harekete geçirmişti. Fakat belim... Büyük ihtimalle iç kanama geçirecektim.

Kalabalığın hayal kırıklığı dolu gözleriyle o an karşılaştım. Rakibimse işimi bitirmek yerine şovuna devam ediyordu ama unuttuğu şey şuydu: Bu şovun tek bir yıldızı vardı. O da bendim.

Ayağa kalkarken Kobra'yla göz göze geldim. Endişesi gözlerinden okunuyordu. Tekrar pozisyonumu aldım. Bana doğru dönen adamın keyifli gülümsemesi azaldı.

"Pes etmiyorsun ha?"

Ağzımdaki kanın enfes tadı tüm hücrelerime işledi. Yenilendiğimi hayal ettim. Yere tükürüp elimin tersiyle ağzımı silerken yüzümde keyifli bir gülümseme belirdi. Rakibim afallamış bir şekilde bana bakıyordu. Hareketlerimi takip edememesi için şaşırtmacalı bir şekilde ona doğru koştum ve havalanıp göğsüne tekmemi geçirdim. Bu hareketimle yükselen sesler "Kurt" diye haykırıyordu. Ayaklarım yere sağlam basamadı. Sırt üstü yere kapaklandım. Nefesim kesildi. Oksijene aç, sesli bir şekilde ciğerlerime hava doldurmaya çalıştım. Acı tahammül edilmez bir hale dönüştü.

"Kurt!"

Kobra çemberin ortasına gelmişti. Başımı yerde acıyla yuvarlanan Kara Leke'ye çevirdim.

"1, 2, 3..."

Kobra saymaya başladı ama bakışları kendimi toparlamam gerektiğini söylüyordu. O an yukarıdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Acıyla inlerken gözlerimi loş ışıklı locaya çevirdim. O an vücudumdaki acıların hepsinden baskın gelen bir his ciğerime saplandı. Annemin katili, benim katilim... Aylardır görmediğim adam, tam kadro karşımdaydı.

"5, 6, 7..."

Saatler önce yaşadığım duygular beynime hücum etti. Yerdeki halimden memnundu. Zayıflığım hoşuna gidiyordu. Ona istediğini vermeyecektim. Kobra "10" diyene kadar ayağa kalktım. Rakibimin de pes etmeye niyeti yoktu. Kara Leke'nin gözleri yukarıdaki bir noktaya kaydı. Yüzünde hafif bir tebessüm oluşurken selam verdi. O an, birden hortlayan şampiyonun meydan okumalarında kimden güç aldığını anladım.

Beni yine zayıf anımda yakalamak istemişti. Yine öldürmek istemişti...

Cevaplarımı almadan ölmeye niyetim yoktu.

Bu adamın kanının damarlarımda dolaştığını düşünmek kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Her yanımdan öfke aktığını hissediyordum. Ayak seslerim de bunu karşı tarafa hissettirmiş olacaktı ki bana doğru döndü. Çok yakın olduğumuz için gardını alamadı. Yüzündeki tebessüm kırıntılarını geldikleri yere gömmek istercesine yumruğumu savurdum. Bu o adamla iş yaptığı içindi. Sendelemesini fırsat bilip bir yumruk daha attım. Bu o adam yüzünden sol gözümü hissetmediğim içindi.

Ardından bir yumruk daha.

Ayakta duramayan adam inleyerek yere düştü. Kollarını yüzüne siper etti. Sanki başka açıkta yeri yokmuş gibi...

Tekme atmaya başladım. Yerde acıyla kıvranan adamı Patron olarak hayal ettikçe tekmelerim aşağılara kaydı. En son nefretle haykırarak, "Geber!" dedim. Kara Leke'nin erkekliğini tekmelemeye başladım. Birinin kollarımdan tuttuğunu ve beni geri çektiğini hissediyordum. Tekmelerim havada uçuştu.

"Kurt! Sakin ol! Kurt!"

Kobra'nın sesi uğultuları delip geçse de öfkeme ula-

şamıyordu. Kara Leke hareket etmeyi kesti. Birileri onun yanına koşturdu. İnsanlar çığırından çıkmış gibi bağırıyordu. Rakibim bayılmış mıydı yoksa nefes almayı mı kesmişti, çözemiyordum.

"Öldü mü?"

"Sadece bayıldı. Uraz. Sakin ol. Sadece baygın."

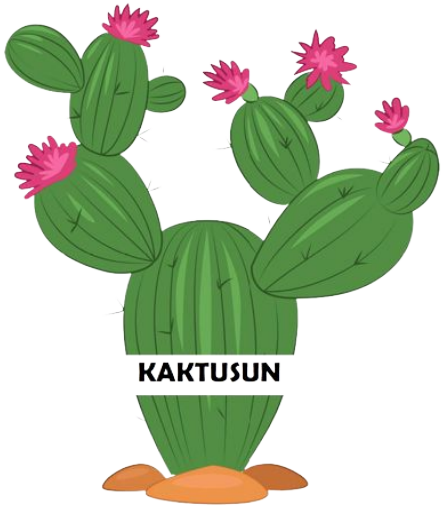
Az kalsın bir insanı öldürüyordum. Ona benziyordum. Babama...

Gözlerimi kargaşadan zevk alan adama çevirdim. Koruma ordusuyla beraber locasında ayaklanmıştı. Gidiyordu. Kaçıyordu.

"Baba!"

Haykırışım mekândaki tüm uğultuyu bastırdı. Patron'un bakışları beni buldu. Tepkisiz durmaya çalışsa da şaşkınlığını gizleyemediğini fark edecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Bundan sonra kırpmak için bile olsa gözlerini kapatma Okan Kurt."

Devam Edecek...